

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΣΤΟΝ
ΑΝΤΡΕΑ
ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗ
ΣΕΛ. 19

Ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση του κεφαλαίου, του πολέμου, του ρατσισμού

- ΜΑΥΡΟ ΣΤΗ ΝΔ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ
- ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΕ ΣΥΡΙΖΑ/ΠΑΣΟΚ
- ΜΑΖΙΚΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

της σύνταξης...

ΕΧΟΥΜΕ ΜΠΕΙ στην καρδιά της προεκλογικής περιόδου, στις τελευταίες εβδομάδες πριν τις ευρωεκλογές. Οι κεντροδεξιές, οι φιλελεύθερες και οι σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις που συνέκλιναν δημιουργώντας το λεγόμενο «ακραίο κέντρο» και διαμόρφωσαν (ως εθνικές κυβερνήσεις) και ενέκριναν (ως πλειοψηφία της ευρωβούλης) την νεοφιλελεύθερη, ρατσιστική, милитарιστική αρχιτεκτονική του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της ΕΕ, θα επιδιώξουν την καταγραφή μιας κάποιας εκλογικής «νομιμοποίησης» της πορείας που έχει πάρει η ΕΕ τα τελευταία χρόνια και με ταχύ βήμα κλιμάκωσης τους τελευταίους μήνες, με το νέο ρατσιστικό Σύμφωνο Μετανάστευσης, την επαναφορά Συμφώνου Σταθερότητας και τις αποφάσεις για πολεμικές δαπάνες.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ φυλές της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς, σε ανησυχητική τροχιά πραγματικής ενίσχυσης σε πολλές χώρες και με μεγάλη προ-ϊστορία «υπερ-απόδοσης» στις ευρωεκλογές, φιλοδοξούν να καταγράψουν σε ευρωπαϊκό επίπεδο ένα ρεύμα «αντίδρασης» στους φεμινιστικούς αγώνες, στις οικολογικές κινητοποιήσεις, στην ενίσχυση της ΛΟΑΤΚΙ ορατότητας, στη μετανάστευση και στη διεκδίκηση για ίσα δικαιώματα, αξιοποιώντας την υιοθέτηση σοβαρών τμημάτων της αντιδραστικής ατζέντας τους από το «κέντρο» για να πείσουν για ακόμα πιο αντιδραστικές πολιτικές, στο όνομα της υπεράσπισης μιας κάποιας λευκής, «αρρενωπής», εξορυκτικά απενοχοποιημένης απέναντι στον «οικολογικό εξτρεμισμό», συχνά «χριστιανικής», πάντα όμως... νεοφιλελεύθερης Ευρώπης. Όπως λέει το μότο της Μελόνη: «Πατρίδα, Θεός, Οικογένεια, Επιχειρήσεις».

Η ΕΝΙΣΧΥΣΗ της Αριστεράς, ιδιαίτερα των δυνάμεων που στέκονται απέναντι στα σχέδια του «ακραίου κέντρου» των Βρυξελλών, ενώ διατηρούν αποφασιστικό μέτωπο απέναντι στην ακροδεξιά και τις ιδέες της, θα είναι σημαντική σε αυτό το τοπίο. Τα νέα σε αυτό το μέτωπο δεν είναι καλά, με την ευρωπαϊκή ριζοσπαστική Αριστερά να αντιμετωπίζει διάφορες κρίσεις ή πολιτικές συγχύσεις –αλλά η ανάγκη ισχυροποίησης φωνών αριστερής-εργατικής-διεθνιστικής αμφισβήτησης της ΕΕ παραμένει επιτακτική.

ΑΣΦΑΛΩΣ, είναι γνωστό ότι η ευρω-κάληψη συνήθως λειτουργεί ως «πανεθνική, επίσημη, δημοσκόπηση», ως ένα (έστω διεθλασμένο από τον χαρακτήρα της αναμέτρησης) μέτρημα εκλογικής δύναμης με το βλέμμα στις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, έχουμε βγει από τον μακρύ εκλογικό κύκλο του 2023 και τις άμεσες πολιτικές του συνέπειες (κρίση/διάσπαση ΣΥΡΙΖΑ, δια-

γκωνισμός με το ΠΑΣΟΚ, μαζική κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της ακροδεξιάς), ενώ έχουμε διανύσει το πρώτο έτος της δεύτερης θητείας Μητσοτάκη σε ένα τοπίο γεμάτο επιθέσεις αλλά και σημαντικές αντιστάσεις. Τον Ιούνιο, θα κριθεί/μετρηθεί από ποια «θέση» θα ξεκινήσει η κάθε πολιτική δύναμη και ο κάθε πολιτικός «χώρος» τον πολιτικό αγώνα που θα ξεδιπλωθεί στη διάρκεια της θητείας Μητσοτάκη που αναμένεται «καυτή».

ΠΡΩΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ παραμένει να βγει από αυτή τη δοκιμασία το δεξιό κυβερνητικό κόμμα με ψαλιδισμένα φτερά, με ένα αποτέλεσμα που θα επιτείνει την εικόνα φθοράς και σταδιακής «αποσυμπίρωσης» του κοινωνικού μπλοκ που στήριξε την αυτοδύναμη νίκη του Μητσοτάκη το 2023. Ασφαλώς αυτός το στόχος συνδυάζεται με την επιδίωξη να κοπεί ο δρόμος στα ακροδεξιά κόμματα, που επιδιώκουν να παρουσιαστούν ως ο «πόλος διαμαρτυρίας» για τα συντηρητικά ακροατήρια.

ΑΥΤΟΣ Ο διπλός στόχος περνά από την ενεργοποίηση του δικού μας κόσμου –του «λαού της Αριστεράς» και των ταξικών δυνάμεων στις οποίες αναφέρεται, των εργαζόμενων στρωμάτων των οποίων η αποσυμπίρωση/απόσυρση από τις εκλογικές μάχες διευκόλυνε τη δεξιά μετατόπιση του κεντρικού πολιτικού συσχετισμού.

ΑΥΤΟΝ ΤΟ στόχο δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν αποτελεσματικά οι δυνάμεις της κεντροαριστερής αντιπολίτευσης. Το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ του Κασελάκη φαίνεται ότι θα διαγκωνιστούν για τη δεύτερη θέση και τον ενισχυμένο ηγετικό ρόλο σε ένα «προοδευτικό στρατόπεδο» το οποίο δείχνει απολύτως ανίκανο να πείσει ως εναλλακτική στη νεοφιλελεύθερη Δεξιά.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ που θέλουμε να βγει από την μέτρηση δυνάμεων στην ευρω-κάληψη του Ιούνιο είναι ένα μήνυμα ενίσχυσης της αριστερής-μαχητικής αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, ενίσχυσης όσων στέκονται έξω από τα ασφυκτικά πλαίσια διαχείρισης της υπάρχουσας κατάστασης και δηλώνουν τη διάθεση να την αμφισβητήσουν. Γνωρίζοντας τα λάθη, τις αδυναμίες, τις πολιτικές επιλογές που βαραίνουν το κάθε ένα από τα διαθέσιμα ψηφοδέλτια που εξυπηρετούν αυτό τον στόχο (ΚΚΕ, συμμαχία του ΜΕΡΑ25 με την ΛΑΕ και την Ανταγωνιστική Αριστερά, ΑΝΤΑΡΣΥΑ), θα παλέψουμε για την εκλογική τους ενίσχυση.

ΑΛΛΑ ΓΙΑ να έχει πραγματικό αντίκτυπο ένα καλό εκλογικό αποτέλεσμα για αυτό το «φάσμα», για να αποδειχθεί χρήσιμο στους «από κάτω» ένα καλύτερο πλάσισμα της Αριστεράς σε αυτές τις «προκριματικές» εκλογές, θα χρειαστεί να αλλάξουν πολλά ώστε να μπορέσουμε

να ανταποκριθούμε στις ανάγκες του υπόλοιπου «αγώνα».

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ Η συντονισμένη δράση και παρέμβαση μέσα στο εργατικό κίνημα, για να διευκολυνθεί η τάση επανεμφάνισης της εργατικής αγωνιστικότητας και να ξεπεραστούν εμπόδια και τρικλοποδιές που την εμποδίζουν ή την κατακερματίζουν. Για να διεκδικηθεί στα σοβαρά και με μαζικούς όρους η αναγκαία ανατροπή της λιτότητας, με αγώνες για γενναίες-πραγματικές αυξήσεις και συλλογικές συμβάσεις.

ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ η συστηματική κοινή παρέμβαση στο πανεπιστήμιο, για να μπορέσει να μετουσιωθεί σε διαρκή συλλογική δράση η παρακαταθήκη της ενεργοποίησης των φοιτητικών συλλόγων στη μάχη ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, για να μετουσιωθούν σε μάχιμη δύναμη τα καλά εκλογικά αποτελέσματα στις φοιτητικές εκλογές των τελευταίων χρόνων, που στις 22 Μάη πρέπει να περιφρουρηθούν και να ενισχυθούν.

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΠΡΟΣΗΛΩΣΗ και δέσμευση στην κοινή δράση στα κοινωνικά κινήματα: Ο αγώνας του φεμινιστικού κινήματος για προστασία ενάντια στις γυναικοκτονίες, η υπεράσπιση των ΛΟΑΤΚΙ διεκδικήσεων, η συστηματική αντιπαράθεση με τον ρατσισμό (με διαχρονικό σημείο αναφοράς το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ), η συγκεκριμένη αντιπαράθεση με τις εφαρμοσμένες κυβερνητικές πολιτικές για το περιβάλλον (από τις εξορύξεις στις ανεμογεννήτριες κι από την αδράνεια απέναντι στην κλιματική αλλαγή στην εγκληματική εγκατάλειψη κάθε μέτρου προστασίας απέναντι στις συνέπειές της) δεν είναι καθόλου «δευτερεύοντα ζητήματα». Χρειάζονται την αποφασιστική στήριξη όλων των δυνάμεων και την κοινή πολιτική προσπάθεια για την ενίσχυση του ριζοσπαστισμού τους.

ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ να αναμετρηθούμε με τα αντιπολεμικά καθήκοντα που μας θέτει η σκληρή εποχή στην οποία έχουν μπει οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί: Με τη συστηματική αντιπαράθεση στην κούρσα εξοπλισμών και με «σημαία» την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, ένα κορυφαίο μέτωπο της εποχής μας στο οποίο δεν έχουν ακόμα γίνει όσα του αντιστοιχούν.

Η ΚΟΙΝΗ δράση και πρωτοβουλία των οργανώσεων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε αυτά τα μέτωπα είναι αναγκαία. Μέσα από αυτήν θα μπορέσουμε να σταθούμε επαρκώς απέναντι στις μεγάλες προκλήσεις που φέρνει η συνέχεια της θητείας Μητσοτάκη, αλλά και να χτίσουμε την πολιτική δύναμη που θα διεκδικήσει στα σοβαρά την ανατροπή της πολιτικής της και των συσχετισμών.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 0 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Αυτήν τη κυβέρνηση, ποιος θα τη ρίξει;

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η ΝΔ βαδίζει προς τις ευρωεκλογές, γνωρίζοντας ότι θα καταγράψει σημαντικές απώλειες σε σύγκριση με τη νίκη της (σε συνθήκες υψηλής εργατικής-λαϊκής αποχής) στις εκλογές του Μάη-Ιούνη του '23. Ακόμα και ο Μητσοτάκης στις δηλώσεις του, βάζει «ως στόχο» το 33%, περίπου 8 μονάδες κάτω από την επίδοσή του στις εθνικές εκλογές.

Αυτή η εικόνα είναι εύκολα εξηγήσιμη. Ο πραγματικός κοινωνικός και πολιτικός απολογισμός της κυβέρνησης Μητσοτάκη ήταν και είναι αρνητικός (ακρίβεια, απειλητική κατάρρευση στα δημόσια νοσοκομεία και σχολεία, διανομικά σκάνδαλα, αντιδημοκρατικές προκλήσεις κ.ο.κ.). Αυτή η κυβέρνηση, ακόμα κι όταν θέλει να κάνει προεκλογικό «ρουσφέτι», καταλήγει να κάνει «στρατηγική» επίθεση στα εργατικά δικαιώματα: η πρόσφατη εξαγγελία για μπόνους παραγωγικότητας στους δημόσιους υπαλλήλους, αν περάσει αναπάντητη από τα συνδικάτα, θα προκαλέσει εγκλωβισμό σε διαρκές πάγωμα των μισθών για τη μεγάλη μάζα των εργαζομένων στο δημόσιο. Τα μπόνους θα αφορούν μια μειοψηφία, συνδεδεμένη με «ανταγωνιστικές» υπηρεσίες μέσα στο δημόσιο, προσαρτημένη στον έλεγχο της ιεραρχίας, με αποτέλεσμα την πολυδιάσπαση των υπαλλήλων και την καίρια υπονόμευση της συνδικαλιστικής δυνατότητάς τους.

Σε αυτή την πραγματική εικόνα, έχουν προστεθεί δύο νέοι βασικοί παράγοντες.

Αφενός, η εμφάνιση στο προσκήνιο των αγώνων της «κοινωνικής αντιπολίτευσης». Πριν 2 μόλις μήνες, η χρονική σύμπτωση στο δρόμο των αγωνιζόμενων φοιτητών, των αγροτών και των απεργών ήταν μια σημαντική εξέλιξη

που, αναπόφευκτα, θα προκαλούσε πολιτικές συνέπειες. Η διεθνής οικονομική και κοινωνικοπολιτική συγκυρία είναι τόσο «ευαίσθητη» ώστε η κυρίαρχη τάξη να γνωρίζει ότι δεν είναι για να παίζει κανείς με τους κινδύνους του κινήματος από τα κάτω: η ταχύτητα με την οποία τα αμερικάνικα πανεπιστήμια «μολύνθηκαν» από τον ιό της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, είναι μια άκρως διδακτική υπόθεση για όλες τις κυβερνήσεις.

Αφετέρου, μέσα στην επιδείνωση των οικονομικών προοπτικών, η εμφάνιση «ρωγμών» στο μπλοκ των ολιγαρχών που, μέχρι χτες, στήριζε φανατικά τον Μητσοτάκη, μπορεί να αποδειχθεί σημαντικός παράγοντας. Η σαρωτική αντιμετώπιση της Θύρας 7 του Ολυμπιακού από τις δυνάμεις του Χρυσόχοϊδη, αμφιβάλλουμε σφόδρα ότι θα βάλει τέλος στις «ορμές» του Βαγγέλη Μαρινάκη. Αντίθετα, το in.gr πήρε από το «Βήμα» την σκυτάλη των «αποκαλύψεων», φέρνοντας στην επιφάνεια τη «διάρρηξη» στη Διεύθυνση Εκλογών του Υπουργείου Εσωτερικών, που προφανώς είναι η τελική δικαιολογία της κυβέρνησης για το γεγονός ότι τα προσωπικά δεδομένα των εκλογέων έχουν γίνει φέιγ-βολάν στα χέρια των πολιτευτών της ΝΔ. Και ένας αδιάστακτος ολιγάρχης, με ισχυρή μιντιακή δύναμη πυρός, μπορεί να προκαλέσει ισχυρούς προεκλογικούς πονοκεφάλους σε μια κυβέρνηση που, όπως όλοι γνωρίζουν, έχει πολλούς σκελετούς κρυμμένους στα ντουλάπια της. Πολύ περισσότερο αν τελικά αποδειχθεί ότι ο Β. Μαρινάκης δεν είναι μόνος σε αυτήν την επιλογή...

Με τούτα και με εκείνα, ο Μητσοτάκης βρίσκεται μπροστά στη διαπίστωση ότι στις δημοσκοπήσεις εκτοξεύεται ο «Κανένας», ενώ στα δεξιά της κυβερνητικής πολυκατοικίας αυγατίζει η απειθαρχία που εκφράζεται με την ενίσχυση της ακροδεξιάς. Και πρωτοβουλίες όπως η συμμετοχή του (ΜΑΒίτη) Φρέντη Μπελέρη στο ευρωψηφοδέλτιο

της ΝΔ, μάλλον καταλήγουν να ενισχύουν πολιτικά την εθνικιστική ακροδεξιά, παρά να περιορίζουν εκλογικά τον Βελόπουλο.

Όμως η τελική καταφυγή του Μητσοτάκη θα είναι τα χάλια της πολιτικής-κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης. Στη συγκυρία, αλλά και στις δημοσκοπήσεις, κυριολεκτικά βγάζει μάτια η αναντιστοιχία ανάμεσα στις προθέσεις της κοινωνικής αντιπολίτευσης και στην πραγματική δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ.

Ο Στ. Κασελάκης, αφού εξήγγειλε την πρόθεσή του να μειώσει την φορολόγηση του κεφαλαίου (!), κατηγορήσει τον Μητσοτάκη για «ανεύθυνες προεκλογικές υποσχέσεις», σχολιάζοντας έτσι τη νεοφιλελεύθερη παγίδα της σύνδεσης του μισθού με την παραγωγικότητα στο δημόσιο τομέα. Η αναβάθμιση του λεβεντο-ναυάρχου, του Ευάγγελου Αντώνη και του Άρη Σπηλιωτόπουλου (!) μέσα στο πάνελ από περσόνες που σήμερα αποτελούν την πολιτική στελέχωση του ΣΥΡΙΖΑ, δεν πρόκειται να βελτιώσει τη συσπείρωση λαϊκής και εργατικής βάσης μέσα στην εκλογική ψαροσακούλα του ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, οι ψεμοχαρείς δηλώσεις του Κασελάκη ότι «πάμε για την ανατροπή!», διορθώθηκαν επί το σεμνότερο από την κ. Βούλα Κεχαγιά, που έθεσε ως στόχο του ΣΥΡΙΖΑ να ξαναπιάσει το 17%, δηλαδή το ποσοστό της εκλογικής του συντριβής τον Μάη-Ιούνη του '23. Τότε, ο Τσίπρας που το πέτυχε υποχρεώθηκε σε παραίτηση, τώρα ο Κασελάκης, αν το πιάσει, θα πανηγυρίζει...

Αντίστοιχα, στο ΠΑΣΟΚ η ηγετική ομάδα γύρω από τον Ν. Ανδρουλάκη βρίσκεται μπροστά στην οδυνηρή διαπίστωση ότι είναι άλλο πράγμα το να μπορεί κανείς να επικρατήσει στο εσωτερικό ενός κομματικού μηχανισμού σε παρακμή, και τελείως άλλο πράγμα το να μπορεί να δημιουργήσει ένα πολιτικό ρεύμα με αποτελεσματικότητα και προοπτική. Γιατί το δεύτερο προϋποθέ-

τει κοινωνικές και πολιτικές δεσμεύσεις προς τον κόσμο της εργασίας και τη νεολαία, προϋποθέτει δράσεις και παρεμβάσεις, δηλαδή πολιτικά στοιχεία που η σοσιαλδημοκρατία έχασε από την εποχή της σύγκλισής της με το νεοφιλελευθερισμό και τη Δεξιά, τόσο στην Ευρώπη, όσο και στην Ελλάδα.

Μπροστά σε αυτήν την εικόνα, υπάρχουν καθήκοντα και υποχρεώσεις.

Μιας και σε ένα μήνα έχουμε εκλογές, χρειάζεται να θυμίσουμε ότι η ψήφος μετράει. Παρά την αποστροφή απέναντι στις εξελίξεις στο «κεντρικό» πολιτικό σκηνικό, κανείς δεν πρέπει να ξεχνά ότι στην επόμενη ημέρα οι κυβερνητικές σταθερότητες/αστάθειες, αλλά και οι ηγετικές σταθερότητες/αστάθειες στην αντιπολίτευση, θα μετριώνται με τα ποσοστά... επί των ψηφισάντων. Η αποχή δεν είναι (αποδοτική) λύση. Στις ευρωεκλογές θέλουμε να βγει «μήνυμα» ενίσχυσης της από τα αριστερά αμφισβήτησης και απέχθειας απέναντι στην σημερινή κατάσταση των πολιτικών πραγμάτων. Και αυτό θα μετρηθεί με τις ψήφους στο ΚΚΕ, στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στο ΜΕΡΑ25/Ανατρεπτική Οικολογική Αριστερά.

Όμως, κυρίως, χρειάζεται να επιμεινουμε στη συνέχεια των αγώνων από τα κάτω. Το μήνυμα από το Παρίσι: «Γάζα, θυμήσου – η Σορβόνη είναι μαζί σου!» είναι ένα πρόσφατο ελπιδοφόρο μήνυμα, που δείχνει ότι ο ιός της μαζικής δράσης για την Παλαιστίνη βρίσκεται στο δρόμο να περάσει τον Ατλαντικό. Και μπορεί να στοιχηματίσει κανείς, ότι μια τέτοια ανάταση των κινητοποιήσεων δεν θα αφορά μόνο την –υποχρεωτική!– αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό, αλλά ταυτόχρονα και όλα τα «εσωτερικά» μέτωπα. Είτε αφορούν τον μισθό και τις εργασιακές σχέσεις, είτε τις ελευθερίες και τα δικαιώματα, είτε το φράξιμο του δρόμου στην ακροδεξιά κ.ο.κ.

Μόνο έτσι θα πέσει αυτή η μισητή και άθλια κυβέρνηση...

Νέο (ρατσιστικό) Σύμφωνο Μετανάστευσης και (μη) Ασύλου

Του Σπύρου Αντωνίου

Το νέο Σύμφωνο αποτελεί σοβαρή οπισθοδρόμηση των (ήδη άτολμων) ευρωπαϊκών κανόνων για την προστασία των προσφύγων και κυνική εφαρμογή της ακροδεξιάς ατζέντας.

«Πετύχαμε ισορροπία μεταξύ της αλληλεγγύης και της ευθύνης, με πλήρη σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Δεν ήταν εύκολο. Η μετανάστευση είναι ένα συναισθηματικά φορτισμένο θέμα».

Με αυτά τα λόγια, η Προέδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Ρομπέρτα Μέτσολα, υποδέχτηκε σε άρθρο της, την έγκριση από την ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (έπειτα από σχεδόν μία δεκαετία διαφωνιών), του νέου Συμφώνου Μετανάστευσης και Ασύλου. Τυπικό δείγμα παραπλανητικού λόγου, που επιχειρεί να παρουσιάσει την αντιδραστική στροφή της ΕΕ στο μεταναστευτικό -υπό την πίεση και της αναμενόμενης ανόδου της ακροδεξιάς στις ευρωεκλογές- ως ανθρωπιστική πολιτική!

Η ψήφιση του Συμφώνου σημαδεύτηκε από απόλυτη σιωπή στην ολομέλεια. Στο τέλος μιας τόσο μακράς νομοθετικής διαδρομής, οι ευρωβουλευτές συνηθίζουν να χειροκροτούν και να αγκαλιάζονται μεταξύ τους, αλλά αυτή τη φορά δεν υπήρξε τίποτα από αυτά. Παρά τις επίσημες ανακοινώσεις που πανηγύριζαν για «την ιστορική μέρα», η τελική συμφωνία δεν άρεσε σε κανέναν.

Οι βουλευτές του ουγγρικού κόμματος του Βίκτορ Ορμπαν, Fidesz, όπως και η ακροδεξιά ομάδα Ταυτότητα και Δημοκρατία (ID) που περιλαμβάνει τη Λέγκα της Ιταλίας, τον Εθνικό Συναγερμό της Γαλλίας και τη γερμανική Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD), πρωτοστάτησαν στις ακροδεξιές κορώνες. Με τη γενική υποστήριξη -εκτός από λίγους «αντάρτες»- των Σοσιαλιστών (S&D), της Δεξιάς (EPP) και των Φιλελεύθερων (Renew), οι νομοθετικές αλλαγές πέρασαν, παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις για το «μείγμα» των μέτρων αποτροπής των κατατρεγμένων από τη φτώχεια, τους πολέμους, τις δικτατορίες και την κλιματική καταστροφή.

Οι νέοι κανονισμοί αναμένεται να αρχίσουν να εφαρμόζονται έπειτα από δύο χρόνια, διάστημα που τα κράτη-μέλη έχουν για να ενσωμα-

Διαμαρτυρίες ακτιβιστών, που βρέθηκαν στα θεωρεία του κοινοβουλίου, φωνάζοντας «αυτό το σύμφωνο σκοτώνει, μην ψηφίζετε».

τώσουν τις αλλαγές στην εθνική τους νομοθεσία. Το νέο «πακέτο» κανονισμών της Ευρώπης-Φρούριο, μεταξύ άλλων, προβλέπει:

Νέο κανονισμό για τη διαχείριση του ασύλου και της μετανάστευσης που αναμένεται να αντικαταστήσει τον ισχύοντα κανονισμό του Δουβλίνου. Η ευθύνη για την αίτηση ασύλου συνεχίζει να ανήκει στην πρώτη χώρα άφιξης, αλλά με fast-track διαδικασίες εξέτασης των αιτήσεων ασύλου στα σύνορα, χωρίς εξατομικευμένη εξέταση της αίτησης, ενταφιάζοντας έτσι οριστικά τη συνθήκη της Γενεύης. Κάτι που αναμένεται να οδηγήσει σε μαζικές απορρίψεις και απελάσεις, μέσα και από την ενίσχυση των ελέγχων στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ.

Ο Κανονισμός Διαχείρισης (AMMR) θεσπίζει ένα σύστημα «υποχρεωτικής αλληλεγγύης» που θα προσφέρει στα κράτη μέλη τρεις επιλογές για τη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών: μετεγκατάσταση ορισμένου αριθμού αιτούντων άσυλο, πληρωμή ενός ποσού για κάθε πρόσφυγα που δεν υποδέχονται ή χρηματοδότηση επιχειρησιακής υποστήριξης για τις χώρες φυλακές, όπως πχ η Ελλάδα. Τα κράτη-μέλη μπορούν να συμβάλλουν εθελοντικά στην «αλληλεγγύη» ανά πάσα στιγμή, ενώ θα λάβουν και χρηματοδοτική συνεισφορά από τον προϋπολογισμό της ΕΕ. Οι Βρυξέλλες στοχεύουν σε 30.000 μετεγκαταστάσεις ετη-

σίως, αλλά με τη χρηματοδότηση ενός κράτους μέλους προς τις χώρες πρώτης υποδοχής, με σκοπό να φτιάχνουν κλειστές δομές με άθλιες συνθήκες διαβίωσης, το κράτος αυτό δεν θα είναι υποχρεωμένο να φιλοξενήσει γυναίκοπαιδα που χρειάζονται προστασία. Ουγγαρία και Πολωνία αντέδρασαν αμέσως επισημαίνοντας ότι δεν θα δεχθούν μετεγκαταστάσεις.

Ο Κανονισμός για την Κρίση προβλέπει «εξαιρετικούς κανόνες» που θα ενεργοποιηθούν όταν το σύστημα ασύλου της ΕΕ «απειλείται από ξαφνική και μαζική άφιξη προσφύγων», όπως συνέβη κατά την κρίση του 2015-2016. Η γνωστή αφήγηση Μητσοτάκη και λοιπών υπερασπιστών του «δυτικού τρόπου ζωής», που βαφτίζουν τους πρόσφυγες «υβριδική απειλή», άρα μπορούν να τους πνίγουν ή να τους πυροβολούν ελεύθερα στον Έβρο, στη Μελίγια, στη Σικελία.

Στο κλίμα επέκτασης της τρομοκρατίας και της ισλαμοφοβίας, θα ενισχυθεί το «φακέλωμα» και η λήψη βιομετρικών δεδομένων των προσφύγων (από την ηλικία των 6 ετών!), προς ενίσχυση του Κανονισμού Eurodac (βάση δεδομένων δακτυλικών αποτυπωμάτων της ΕΕ).

Περισσότερες διμερείς συμφωνίες με τρίτες χώρες όπως η Τунησία, η Λιβύη και η Αίγυπτος, για να εμποδίζουν απελπισμένους ανθρώπους να φτάσουν στην Ευρώπη, έναντι μεγάλων κονδυλίων ή για να μετα-

τρέπονται σε αποθήκες ψυχών, τόπους μαρτυρίου και στυγνής βίας για όσους «περισσεύουν». Κατά τα πρότυπα της συμφωνίας Μελόνη-Ράμα.

Το νέο Σύμφωνο αποτελεί σοβαρή οπισθοδρόμηση των (ήδη άτολμων) ευρωπαϊκών κανόνων για την προστασία των προσφύγων και κυνική εφαρμογή της ακροδεξιάς ατζέντας, που κατασκευάζει επικίνδυνους «άλλους» και αντιμετωπίζει τα προβλήματα των προσφύγων με όρους καταστολής. Τα χρηματοδοτούμενα Γκουαντάναμο επί ευρωπαϊκού εδάφους ή σε τρίτες χώρες, είναι η απάντηση των «δημοκρατών» της ΕΕ που βρίσκονται σε πολεμικές προετοιμασίες, αντί για πολιτικές αποδοχής και ομαλής ένταξης. Αντί για να σταματήσουν τώρα οι εγκληματικές πρακτικές αποτροπής και εγκλωβισμού. Αντί για ανοιχτά σύνορα, άσυλο και στέγη για τους πρόσφυγες.

Όλα τα παραπάνω θα αναγκάσουν όλο και περισσότερους ανθρώπους να προσπαθήσουν να διαφύγουν από τον πόλεμο και τη φτώχεια, επιλέγοντας όλο και πιο επικίνδυνες διαδρομές, προεξοφλώντας νέα ναυάγια, με χιλιάδες νέους νεκρούς, όπως αυτό της Πύλου, που είχε τη σφραγίδα της ρατσιστικής ΕΕ και της ελληνικής κυβέρνησης. Είναι επείγον να οργανωθεί, ακόμα πιο μαζικά και επίμονα, η αντίσταση και η αλληλεγγύη, σε αυτό το ζοφερό τοπίο για τα ταξικά μας αδέρφια.

Διεθνής διάσκεψη για τους ωκεανούς «Our Ocean» Υποκρισία σε χρώμα θαλασσί

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Στις 16-17 Απριλίου 2023 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, η διεθνής διάσκεψη για τους ωκεανούς «Our Ocean». Στόχος αυτής της διάσκεψης υποτίθεται πως είναι η διεθνής συνεργασία φορέων, κυβερνήσεων, περιβαλλοντικών οργανώσεων για την προστασία των ωκεανών. Διακηρυγμένα πεδία δράσης είναι οι προστατευόμενες θαλάσσιες περιοχές, η βιώσιμη μπλε οικονομία, η κλιματική αλλαγή, η θαλάσσια ασφάλεια, η βιώσιμη αλιεία, η μείωση της ρύπανσης των θαλασσών. Στην ιστοσελίδα της διάσκεψης διαβάζουμε ότι ο κύριος στόχος είναι η «προστασία και η βιώσιμη διαχείριση των θαλασσών και των ωκεανών και των πόρων τους».

Και μόνο η περιγραφή των στόχων του συνεδρίου αλλά και ο κατάλογος των συμμετεχόντων (με τον πρωθυπουργό και άλλα κυβερνητικά στελέχη να φιγουράρουν ως ομιλητές) προϊδεάζει ως προς το πραγματικό περιεχόμενο της διάσκεψης και εάν πράγματι έχει στόχο μία κάποια προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος ή αυτό είναι απλά η πρόφαση για μια συζήτηση αποτελεσματικότερης οικονομικής εκμετάλλευσης των θαλάσσιων πόρων.

Κλιματική κρίση και υπερθέρμανση των ωκεανών

Οι ωκεανοί αποτελούν το 70% της επιφάνειας της γης και φιλοξενούν το 80% περίπου της ζωής στον πλανήτη και η ζωή δισεκατομμυρίων ανθρώπων βασίζεται σε δραστηριότητες (εμπορικές, αλιευτικές κ.ά.) που λαμβάνουν χώρα στη θάλασσα. Το υπόβαθρο της συζήτησης είναι πέρα ως πέρα πραγματικό και είναι η κλιματική κρίση και η υπερθέρμανση των ωκεανών, ή όπως έχει

χαρακτηριστεί ο «πυρετός των ωκεανών». Το 2023 ήταν η χρονιά που καταγράφηκε η μεγαλύτερη απορρόφηση θερμότητας από τους ωκεανούς με τη θερμοκρασία τους να αυξάνεται συνολικά κατά 0.1 βαθμούς κελσίου μέσα σε μία χρονιά. Η αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη έχει οδηγήσει σε αύξηση της θερμοκρασίας των ωκεανών, προκαλώντας λιώσιμο των πάγων αλλά και αύξηση της θερμοκρασίας των υδάτων, διαταράσσοντας την ισορροπία του θαλάσσιου οικοσυστήματος, μειώνοντας το διαθέσιμο οξυγόνο και απειλώντας τη θαλάσσια ζωή. Την ίδια στιγμή, αυτή η ανισορροπία ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για τα ακραία καιρικά φαινόμενα των τελευταίων χρόνων.

Η υπερθέρμανση δεν είναι το μόνο πρόβλημα. Έρχεται να προστεθεί στη χρόνια υπερεκμετάλλευση των θαλάσσιων πόρων. Επικίνδυνες μέθοδοι αλιείας, η συστηματική ρύπανση των θαλασσών με πλαστικά, τοξικά απόβλητα και κάθε είδους λύματα σταδιακά ανατρέπουν τις ισορροπίες του μεγαλύτερου οικοσυστήματος στον πλανήτη. Φυσικά, εξέχουσα θέση έχουν οι θαλάσσιες γεωτρήσεις και οι εξορύξεις υδρογονανθράκων, που έχει ήδη αποδειχθεί πόσο επικίνδυνες μπορεί να είναι, είτε μέσω των δονήσεων και της καταστροφής του θαλάσσιου υπεδάφους είτε, ακόμα χειρότερα, μέσω ατυχημάτων που μπορούν να προκαλέσουν ανεξέλεγκτη ρύπανση.

Το κέρδος πάνω από όλα

Ενώ το υπόβαθρο της συζήτησης είναι πραγματικό, οι προθέσεις των συμμετεχόντων στη διεθνή διάσκεψη μόνο κατ'επίφαση αντιμετωπίζουν τους πραγματικούς κινδύνους. Όσο απαραίτητοι είναι οι ωκεανοί συνολικά για τη ζωή στον πλανήτη, άλλο τόσο απαραίτητοι είναι για την παγκόσμια

οικονομία. Το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου εμπορίου πραγματοποιείται μέσω θαλάσσιων διαδρομών, συμπεριλαμβανομένου του εμπορίου όπλων και οπλικών συστημάτων. Ακόμα και οι πολεμικοί ανταγωνισμοί, ως έκφραση πολιτικών-οικονομικών ανταγωνισμών μεταξύ κρατών, σε ένα μεγάλο βαθμό αξιοποιούν θαλάσσιες διαδρομές. Αρκεί να σκεφτεί κανείς τον πολεμικό συνωστισμό φρεγατών και άλλων πολεμικών πλοίων στην ανατολική Μεσόγειο και στον Ειρηνικό ωκεανό τα τελευταία χρόνια.

Το ενδιαφέρον για την προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος είναι υποκριτικό. Το πραγματικό ενδιαφέρον βρίσκεται στο να βρεθούν τρόποι ώστε να μπορέσουν οι κερδοφόρες δραστηριότητες της καπιταλιστικής οικονομίας να συνεχίσουν, έστω με τροποποιήσεις και δεσμεύσεις, ώστε η κλιματική κρίση να μην αποτελέσει εμπόδιο ή ώστε να μη φτάσει η διατάραξη της ισορροπίας του θαλάσσιου οικοσυστήματος των ωκεανών σε ένα μη αναστρέψιμο σημείο που θα προκαλέσει ζημιές στην κερδοφορία. Δεν είναι τυχαίο, ότι πρωτοστατούσαν στη διάσκεψη κράτη που έχουν έμπρακτα συμφέροντα από τη ναυτιλία (εμπορική, αλιευτική, πολεμική), μεταξύ των οποίων και το ελληνικό κράτος.

Ανάμεσα στις συγκεκριμένες δεσμεύσεις που ανακοίνωσε το ελληνικό κράτος είναι η δημιουργία δύο θαλάσσιων πάρκων (προστασίας της θαλάσσιας ζωής) στο Αιγαίο και στο Ιόνιο καθώς και μια πιο αυστηρή νομοθεσία για την αλιεία, που θα παρουσιαστεί σε μεταγενέστερο χρόνο. Βέβαια, δεν εξήγησε κανείς πώς μπορεί να συνδυαστεί η προστασία των θαλασσών με τις εξορύξεις υδρογονανθράκων σε θαλάσσια «οικόπεδα», όπως αρέ-

σκονται να χαράζουν και να τεμαχίζουν τις θάλασσες κυβερνήσεις και πετρελαιοτικές εταιρείες.

Αντιδράσεις

Τα αυτιά των συμμετεχόντων δεν ίδρωσαν καθόλου στις φωνές ακτιβιστών από τη Νέα Ζηλανδία που βλέπουν νησιά του Ειρηνικού να βουλιάζουν. Ούτε άκουσαν τις φωνές ακτιβιστών/τριών από δεκάδες περιβαλλοντικά κινήματα και οργανώσεις που ζητούν την άμεση παύση των εξορύξεων υδρογονανθράκων και την ταυτόχρονη ανακήρυξη της ελληνικής τάφρου (η θαλάσσια περιοχή από το Ιόνιο μέχρι νότια της Κρήτης) σε προστατευόμενη θαλάσσια περιοχή. Αντ' αυτού, η ΕΛΑΣ προχώρησε σε προσαγωγές δύο διαδηλωτών που βρίσκονταν έξω από το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος πριν την καθορισμένη ομιλία του πρωθυπουργού και οι οποίοι φώναζαν συνθήματα για κλιματική δικαιοσύνη και λευτεριά στην Παλαιστίνη. Υποκρισία και καταστολή, είναι ένα σταθερό μότο της κυβερνητικής πολιτικής απέναντι σε όσους και όσες αγωνίζονται για την προστασία του περιβάλλοντος και της ανθρώπινης ζωής ενάντια στα κέρδη, τις εξορύξεις και τον πόλεμο.

Η κλιματική κρίση δεν είναι ζήτημα αφηρημένης περιβαλλοντικής ευαισθησίας. Είναι πεδίο αντιπαράθεσης με τη βαρβαρότητα του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού που καταστρέφει το περιβάλλον και απειλεί τις ζωές των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Από αυτή τη σκοπιά, ο αγώνας ενάντια στις εξορύξεις και τους εξοπλισμούς, ενάντια στην καταστροφή των δασών για χάρη των ανεμογεννητριών, ενάντια στην καταστροφή του θαλάσσιου περιβάλλοντος, οφείλουν να είναι κεντρικά στοιχεία μιας σύγχρονης αντικαπιταλιστικής πολιτικής.

Ακόμα ένα καλοκαίρι πυρκαγιών χωρίς σχέδιο πρόληψης

Του Σπύρου Αντωνίου

Με τις φετινές πυρκαγιές να ξεσπούν από το Μάρτη, η κυβέρνηση ουσιαστικά κήρυξε την έναρξη της αντιπυρικής περιόδου, λίγες ημέρες νωρίτερα από την τυπική έναρξη.

Πριν λίγο καιρό πυρκαγιά στα Πιέρια Όρη έκαψε 6.000 στρέμματα δάσους, ενώ υπήρξαν και μικρότερες πυρκαγιές πανελλαδικά, όπως στην Ιεράπετρα που απειλήθηκαν οικισμοί και σε αγροτική έκταση κοντά στον Ναύσταθμο Σούδας, στα Χανιά. Μόνο πέρσι, οι συνολικές καμένες εκτάσεις στην Ελλάδα ξεπέρασαν τα 1.740.000 στρέμματα. Φέτος, αν λάβουμε υπόψη μας τις μετεωρολογικές συνθήκες που επικρατούν και την ξηρασία του περασμένου χειμώνα, είναι εμφανές ότι βαδίζουμε σε ακόμα ένα καλοκαίρι πυρκαγιών και των δραματικών συνεπειών τους.

Μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές του περασμένου καλοκαιριού, οι μεγαλύτερες διακηρύξεις περί «ετοιμότητας του κρατικού μηχανισμού», έχουν μετριαστεί κάπως, με το βάρος της κυβερνητικής προπαγάνδας να πέφτει στις «ανυπέρβλητες» κλιματικές συνθήκες. Δείγμα ότι προετοιμάζουν ήδη το έδαφος για τη διαχείριση του πολιτικού κόστους, από την απουσία ουσιαστικής πολιτικής πρόληψης.

Μιλώντας σε εκδήλωση του Υπουργείου Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής

Προστασίας για το πρόγραμμα Aegis, ο πρωθυπουργός περιορίστηκε να πει πως «κάνουμε το καλύτερο», προσθέτοντας μάλιστα πως «μερικές φορές η μάχη με τη φύση μπορεί να είναι άνιση», θέλοντας στην προεκλογική αυτή φιάστα, να αποφύγει την ευθύνη της κυβέρνησης για μελλοντικές καταστροφές από πυρκαγιές.

Το ΤΑΙΠΕΔ διαχειρίζεται ένα χαρτοφυλάκιο έργων για το Aegis που ανέρχεται σε περίπου 970 εκατ. ευρώ. Η πρωτοβουλία θα παράσχει νέο και αναβαθμισμένο εξοπλισμό στο Υπουργείο Πολιτικής Προστασίας, συμπεριλαμβανομένων αμφίβιων πυροσβεστικών αεροσκαφών, μη επανδρωμένων αεροσκαφών για εναέρια παρακολούθηση, συστημάτων ανίχνευσης και κατάσβεσης πυρκαγιών, κέντρων ελέγχου πυρκαγιών και περισσότερων από 1.000 πυροσβεστικών οχημάτων. Μόνο που στην καλύτερη περίπτωση, οι πρώτες παραδόσεις αναμένονται σε...2 χρόνια.

Ελλείψεις

Φέτος δεν θα υπάρξει καμία ουσιαστική ενίσχυση της Πυροσβεστικής, πέρα από 700 δασοκομάντος και το πρόγραμμα για τον καθαρισμό δασών και συντήρηση/δημιουργία αντιπυρικών ζωνών (με πανάκριβες συμβάσεις ή απευθείας αναθέσεις), ενώ τα νέα αεροπλάνα θα τα δούμε μετά το 2027. Ακόμα και η σύμβαση που κυρώθηκε από τη βουλή για την προμήθεια 7 Canadair, αποτελεί περισσότερο δήλωση ενδιαφέροντος

προς την παραγωγό εταιρεία, αφού η παραγωγή τους δεν είναι εξασφαλισμένη και εξαρτάται από το μέγεθος της συνολικής ζήτησης. Όσο για τα υπάρχοντα πτητικά μέσα, είναι αμφίβολο πόσο αξιόμαχα είναι.

Την ίδια ώρα, 4.000 θέσεις πυροσβεστών παραμένουν κενές και το σώμα είναι εξαντλημένο, με μέσο ηλικιακό όρο τα 49 έτη. Ούτε λόγος φυσικά για την μονιμοποίηση των περίπου 2.500 εποχικών πυροσβεστών. Συγχρόνως, λείπουν χιλιάδες δασολόγοι, ενώ οι δασεργάτες, όπου υπάρχουν, είναι ελάχιστοι.

Και ο πρωθυπουργός έχει το θράσος να μας ζητά «να προετοιμαστούμε», συνεχίζοντας στη γραμμή της «ατομικής ευθύνης». Ή όπως δήλωσε χαρακτηριστικά, σε τηλεοπτική του συνέντευξη, ο αρμόδιος υπουργός Β. Κικίλιας, «οι πολλοί Έλληνες που αγαπάνε την πατρίδα τους να πάρουν ένα τηλέφωνο στο 199 ή στο 112 αν δουν μια έναρξη πυρκαγιάς, να φροντίσουν και να ξεχορταριάσουν το οικόπεδό τους». Ή όπως το χαράτσι των 500 ευρώ για τις ατομικές μελέτες επικινδυνότητας, του νέου Κανονισμού Πυροπροστασίας, για 2 εκατομμύρια ακίνητα εντός ή πλησίον δασικών εκτάσεων.

Η κυβέρνηση της ΝΔ θα κρυφτεί και πάλι πίσω από το «112» και τις μαζικές εκκενώσεις. Μια κυβέρνηση που αδιαφορεί πλήρως για τις ζωές μας, τα δάση, το περιβάλλον, την κλιματική αλλαγή και την υπερθέρμανση του πλανήτη και νοιάζεται μόνο για τα συμφέροντα των κάθε είδους «επενδυτών» και την βαθύ-

τερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στα ιμπεριαλιστικά σχέδια του ΝΑΤΟ. Είναι αυτοί που αφήνουν χωρίς προσωπικό και εξοπλισμό τις πυροσβεστικές και δασικές υπηρεσίες, όταν έχουν δεσμεύσει 2 δισ. ευρώ για αντιαεροπορικό - antidrone θόλο, κατά τα πρότυπα του Ισραήλ, πλειοδοτώντας σε ένταση στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Κλιματική κρίση

Είναι δεδομένο ότι ζούμε σε καλοκαίρια ακραίων εκδηλώσεων καύσωνα και των επιπτώσεών τους. Το «επιχείρημα» της κλιματικής κρίσης που θα αξιοποιήσει ο Μητσοτάκης, δεν αρκεί για να υπεκφύγει. Αντίθετα φωτίζει καθαρότερα την προκλητική αδιαφορία των κυνικών κυβερνήσεων και το διαχρονικό πολιτικό έγκλημα. Γιατί αν γνωρίζεις προκαταβολικά την σοβαρή απειλή και δεν κάνεις κάτι για να την αποτρέψεις, είσαι διπλά ένοχος.

Στην περιοχή της Μεσογείου τα επισημονικά στοιχεία δείχνουν ότι η περίοδος των πυρκαγιών ξεκινά πια νωρίτερα και στη διάρκειά της καίγονται μεγαλύτερες εκτάσεις. Αυτό συμβαίνει επειδή η ακραία ζέστη ξεραίνει τη βλάστηση, που μετατρέπεται σε καύσιμη ύλη έτοιμη να αναφλεγεί ή να μεταδώσει τη φωτιά. Το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο Copernicus σημειώνει ότι, στην Ελλάδα, ο χειμώνας 2023-24 ήταν ο θερμότερος που έχει καταγραφεί. Σε παγκόσμιο επίπεδο, τον Φεβρουάριο 2024 η θερμοκρασία ήταν κατά 1,77 βαθμούς υψηλότερη από τα

Αντιδράσεις για τις ανεμογεννήτριες στο Βασιλίτσι του δήμου Πύλου-Νέστορος

Του Βασίλη Λυμπέρη

Σε αγωνιστική ετοιμότητα βρίσκεται το τελευταίο χρονικό διάστημα η επιτροπή αγώνα κατά των ανεμογεννητριών Μαυροβουνίου (στο βουνό μεταξύ του Βασιλιτσίου και της Χρυσοκελλαριάς).

Στο Βασιλίτσι, ένα από τα πιο παραδοσιακά χωριά της Μεσσηνίας, η εταιρεία Αιολικό Μαυροβούνι ΑΕ, επιχειρεί να εγκαταστήσει θηριώδεις ανεμογεννήτριες σε ορεινή δασική έκταση της περιοχής, όπως και πριν μια δεκαετία περίπου.

Στο όνομα της «πράσινης ανάπτυ-

ξης», η κυβέρνηση χαρίζει ύδατα, βουνά και δάση στους ιδιώτες. Η κυβερνητική «γαλαντομία» φαίνεται ότι αναπτέρωσε τα επιχειρηματικά σχέδια αρπαγής της δημόσιας γης, καταστρέφοντας τον μοναδικό δασικό πνεύμονα της περιοχής και αδιαφορώντας για τις τεράστιες συνέπειες στο περιβάλλον και την υγεία των κατοίκων.

Η εταιρεία προτίθεται να εγκαταστήσει ανεμογεννήτριες στο βουνό, το οποίο ανήκει στο δίκτυο natura 2000, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τα προστατευόμενα και σπάνια είδη βλάστησης και πανίδας, αλλά και συνολικά για την ευρύτερη περιοχή. Για την ώρα έχει τοποθετήσει κάποιους σεκιούριτι, στην επίμαχη έκταση.

Με συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, ομόφωνη απόφαση του δημοτικού συμβουλίου ενάντια στην εγκατάσταση και συνεχείς ενημερώσεις της τοπικής κοινωνίας, η επιτροπή αγώνα παλεύει για την ακύρωση μιας τέτοιας εξέλιξης και την προστασία του

βουνού. Σε αυτή την κατεύθυνση, θα συμμετέχει με δικό της μπλοκ στην πρωτομαγιάτικη απεργιακή συγκέντρωση στην Καλαμάτα, ενώ ταυτόχρονα επιδιώκει το συντονισμό με παρόμοιες πρωτοβουλίες ενάντια στη λεηλασία της φύσης, πανελλαδικά.

προβιομηχανικά επίπεδα.

Η επιδείνωση της κατάστασης στην Αττική που χάνει τους πράσινους «πνεύμονες» της, είναι επίσης δεδομένη. Όπως και η ενίσχυση του φαινομένου της αστικής θερμικής νησίδας. Όμως στο Ελληνικό, αντί για ένα Μητροπολιτικό Πάρκο που θα συνέβαλε καθοριστικά στη μείωση της θερμοκρασίας κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, χτίζεται μια φαραωνική τσιμεντούπολη για τους πλούσιους. Παράλληλα, με την πρώτη ζέστη της χρονιάς, δόθηκε εντολή να κλείσει το Πεδίο του Άρεως, δείγμα ότι κυβέρνηση και Περιφέρεια δεν μπορούν να προστατέψουν ούτε το πιο κεντρικό πάρκο της πόλης. Το ίδιο «ανίκανο» κράτος στις φωτιές και τις πλημμύρες, είναι το ίδιο που οργανώνει «πράσινες» μπίζνες, ξεπουλά τη δημόσια περιουσία και διασφαλίζει γρήγορα κέρδη στις επιχειρήσεις.

Μπίζνες στα δάση

Σε αυτή την κατεύθυνση, η κυβέρνηση της ΝΔ, στο πλαίσιο της ολόπλευρης στήριξης του κεφαλαίου, συνεχίζει ακάθεκτη την εμπορευματοποίηση των δασών. Ικανοποιεί έτσι και τις απαιτήσεις του ΣΕΒ, την επιδίωξη των μεγάλων ξυλοβιομηχανιών και ξυλεμπορικών επιχειρήσεων που από το 2000 οργάνωσαν δικά τους συνέδρια, με πρόταση να αναλάβουν τη διαχείριση των δασών και την εκμετάλλευση της βιομάζας. Μάλιστα ορισμένες από αυτές, επιχορηγούν επιστημονικά συνέδρια, που «τυχαία» έχουν ως αντικείμενο ή προτείνουν την απόληψη της δασικής βιομάζας και τη διαχείριση των δασών από ιδιωτικούς φορείς.

Αυτή την κατεύθυνση εξυπηρετεί και το νομοσχέδιο που πέρασε πρόσφατα από τη βουλή, το οποίο προβλέπει -πέρα από εκχώρηση της διαχείρισης των υδάτων- την εκχώρηση της διαχείρισης και της εκμετάλλευσης των δασών, στους ξυλοβιομηχανούς και ξυλεμπορούς. Επιλογή που φυσικά δεν εξασφαλίζει την προστασία τους από τις πυρκαγιές, μιας και είναι γνωστό πως οι καπιταλιστές δεν

θέλουν και δεν μπορούν να προσφέρουν καμία περιβαλλοντική προστασία. Οι ξυλοβιομηχανοί και ξυλεμποροί που θα αναλάβουν τη διαχείριση και εκμετάλλευση δασών, όχι μόνο θα έχουν τζάμπα βιομάζα, αλλά θα επιδοτούνται κιόλας ετήσια με κρατικό χρήμα.

Το νομοσχέδιο αναφέρεται επίσης και στην εκπόνηση μελετών διαχείρισης δασών. Ήδη μάλιστα είναι σε εξέλιξη η διαδικασία ανάθεσης των πρώτων διαχειριστικών μελετών σε δάση που βρίσκονται εντός τεσσάρων Περιφερειών της χώρας (Αττική, Στερεά Ελλάδα, Πελοπόννησος και Δυτική Ελλάδα). Πρόκειται για οκτώ συμβάσεις, συνολικής αξίας 2,5 εκατ. ευρώ. Να σημειώσουμε βεβαίως ότι το ΥΠΕΝ αρχικά είχε συμφωνήσει με τις Δασολογικές σχολές των ΑΕΙ να προτείνουν τις νέες προδιαγραφές, αλλά η κυβέρνηση των ιδιωτών, τις ανάθεσε ως έργο σε μελετητικές εταιρίες...

Επιλογή

Μέσα στα αδιέξοδα της κρίσης του συστήματος, οι πυρκαγιές και η κλιματική κρίση αποτελούν μια πρόσθετη απειλή για τις ζωές μας, μαζί με την ακρίβεια, την ένταση της εργασιακής εκμετάλλευσης, τις πολεμικές συγκρούσεις, την ενίσχυση της ακροδεξιάς. Στην ίδια αντίληψη της διάλυσης των νοσοκομείων, των σχολείων, της ανυπαρξίας κοινωνικών δομών για τους ευάλωτους, εντάσσεται και η ελλιπής προετοιμασία για τις φετινές πυρκαγιές.

Πρόκειται για εγκληματική πολιτική επιλογή. Όταν προέχει η προστασία της κερδοφορίας του κεφαλαίου και όχι οι ζωές του κόσμου και ο δασικός πλούτος, είναι εύκολο εξηγήσιμο γιατί δεν υπάρχει κανένα σοβαρό σχέδιο πολιτικής προστασίας. Και προστασία σημαίνει μηχανισμούς πρόληψης. Και πρόληψη σημαίνει προετοιμασία και όχι καταστολή της φωτιάς αφού ξεσπάσει. Σημαίνει ανθρώπους και μέσα, πόρους για τις κοινωνικές ανάγκες και το περιβάλλον και όχι για πολεμικούς εξοπλισμούς και την πριμοδότηση των επιχειρήσεων.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΡΩΓΜΕΣ

Ισχύ και οικονομικά οφέλη απολάμβανε η ηγετική ομάδα των χούλιγκαν, που λειτουργούσε κάτω από την προστασία της ΠΑΕ Ολυμπιακός και -μεταξύ άλλων αδικημάτων- κατηγορείται για το θανάσιμο τραυματισμό αστυνομικού στο γήπεδο του Ρέντη, τον περασμένο Δεκέμβριο. Ήδη αρκετά υψηλόβαθμα στελέχη της «Θύρας 7» έχουν προφυλακιστεί. Σύμφωνα με τη δικογραφία, οι φερόμενοι ως ηγέτες της συμμορίας ζητούσαν χρηματικά ποσά σε καντίνες που λειτουργούν περιμετρικά των γηπέδων, πωλούσαν προσκλήσεις σε φιλάθλους για αγώνες σε τιμή που όριζαν οι ίδιοι, είχαν τις «πόρτες» στα εντός έδρας ματς της ομάδας του Πειραιά και καθοδηγητικό ρόλο σε πολλές συμπλοκές με οπαδούς άλλων ομάδων ή την αστυνομία. Κάποιοι εξ αυτών μάλιστα, έχουν και ποινικό παρελθόν επιθέσεων σε μετανάστες, που συνδέονται με τη δράση της Χρυσής Αυγής. Η στιγμή της ανάδειξης της υπόθεσης, σίγουρα δεν είναι άσχετη με την προεκλογική περίοδο που διανύουμε (ατζέντα «νόμος και τάξη» με στόχο τα συντηρητικά ακροατήρια) και βέβαια τη σύγκρουση ανάμεσα στο Μαξίμου και τον Β. Μαρινάκη, τα μέσα ενημέρωσης του οποίου ασκούν αιχμηρή κριτική στα πεπραγμένα της κυβέρνησης (υποκλοπές, Τέμπη, ακρίβεια). Περισσότερο ως απάντηση του κυβερνητικού κέντρου στον μεγαλοεπιχειρηματία φαντάζει η δικογραφία για τη δράση των χούλιγκαν, παρά τις κορώνες για «πάταξη της ομαδικής βίας». Οι ρωγμές, στην κοινωνική συμμαχία που στήριξε τον Μητσοτάκη, μεγαλώνουν...

ΤΡΑΓΕΛΛΑΦΟΣ

Στον ΣΥΡΙΖΑ πλέον έχουν κυριαρχήσει εντελώς οι λογικές της επικοινωνίας και η ακόμα δεξιότερη μετατόπιση, έναντι της ουσίας και κάθε εκδοχής αριστερής πολιτικής. Ο «αδιαμεσολάβητος» αρχηγός Κασσελάκης δεν λογοδοτεί πουθενά, απευθύνεται στο πανεθνικό ακροατήριο μέσα από το TikTok, «τσιμπάει» κάτι λίγα ψηφολάκια από τη δεξαμενή της απολιτίκ σύγχυσης και ο τραγέλαφος δεν έχει τέλος. Ο Στέφανος, έφτασε μάλιστα στο σημείο να διεκδικήσει το κοινό του Βελόπουλου, ισχυριζόμενος ότι, όταν τον βάφτισαν, το λάδι σχημάτισε στην κολυμπήθρα ένα σταυρό! Αφούμας θύμισε πρώτα ότι ανήκουμε στην «ιερή συμμαχία» του ΝΑΤΟ. Για πολιτική συζήτηση, λειτουργία συλλογικών οργάνων και οργανώσεων μελών, δεν το συζητάμε. Αυτά

ανήκουν στην προϊστορία του ΣΥΡΙΖΑ. Με όλα αυτά ήταν πλέον θέμα χρόνου να προκύψουν πολιτικά τερατουργήματα τύπου Παπανώτα (μετά τους επιχειρηματίες, τεχνοκράτες, καρβανάδες, καριερίστες πολιτικά-ντηδες, που πλαισιώνουν το κόμμα) με το σεξιστικό παραλήρημα, που βρέθηκε για λίγες μέρες υποψήφιος ευρωβουλευτής, στο ψηφοδέλτιο της «προοδευτικής αριστείας». Ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ, ένα κόμμα-πολτός, με θέσεις «πολυσυλλεκτικές» που θα μπορούσε να τις εκφωνήσει άνετα και η ΝΔ, με έναν πρόεδρο χωρίς ίχνος πολιτικής σοβαρότητας, δεν αποτελεί ισχυρό αντίπαλο για τη ΝΔ και αποτελεί εύκολη λεία για τον Μητσοτάκη, παρά την κυβερνητική φθορά. Κυρίως δεν αποτελεί κανένα πολιτικό στήριγμα για τους εργαζόμενους και τη νεολαία.

ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Πέντε μήνες μετά την αποχώρησή της από τον ΣΥΡΙΖΑ, η Νέα Αριστερά, τρέχει πίσω από το πολυπόθητο 3% των ευρωεκλογών και -κυρίως- προσπαθεί να βρει τη θέση της στην επόμενη ημέρα του λεγόμενου «προοδευτικού χώρου». Για αυτό και οι συνεχείς εκκλήσεις σύμπραξης μετώπου με ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ και το βλέμμα στις διεργασίες ανασύνθεσης και δημιουργίας ενός ισχυρού «κεντροαριστερού πόλου», απέναντι στην υπεροχή Μητσοτάκη. Ο νέος φορέας, θυμίζει όλο και περισσότερο την ανανεωτική αριστερά της «καθεστωτικής σοβαρότητας», έχει αναιμική σχέση με τα κινήματα, τους χώρους δουλειάς και την ανυπάκουη νεολαία και αρέσκεται στην προβολή «υπεύθυνων» προτάσεων. Κάτι σαν αριστερή πτέρυγα της «δημοκρατικής παράταξης». Με σημαία τον κυβερνητισμό και τον «ευρωπαϊσμό», τα στελέχη της περηφανεύονται συνεχώς για την κυβερνητική θητεία ΣΥΡΙΖΑ 2015-2019, όπου από υπουργικές θέσεις έγιναν οι καλύτεροι υπηρέτες των μνημονίων, χωρίς ίχνος αυτοκριτικής. Η Νέα Αριστερά αποχώρησε, λέει, γιατί με τον Κασσελάκη, δεν υπήρχε δημοκρατία στο κόμμα. Για τη συναίνεση της ηγεσίας της, στη μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε κόμμα Τσίπρα, κουβέντα όμως. Οι καιροί που ζούμε απαιτούν μια Αριστερά που θα δώσει ελπίδα στους «από κάτω» και μια εναλλακτική πολιτική πρόταση, σε σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική. Μακριά από τη λογική της «ρεαλιστικής διαχείρισης», κάποιων επαγγελματιών πολιτικών με ρηχή αντιδεξιά ρητορική.

Μαζικός αγώνας για αυξήσεις στους μισθούς Να γίνει γενική απεργία η 21

Του Θεοδωρή Πατσατζή

Μετά τη μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στη γενική απεργία της 28ης Φλεβάρη, και η απεργία της 17ης Απρίλη μπόρεσε σε μεγάλο βαθμό να ενώσει στο δρόμο εργαζόμενους στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Η μαζική συγκέντρωση της Αθήνας έδειξε ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να ξεπεράσουν τα όποια εμπόδια ορθώνουν αυτό το διάστημα οι γραφειοκρατικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος) και της ΑΔΕΔΥ (Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων).

Ο κινητήριος μοχλός που βγάζει στο δρόμο τους εργαζόμενους είναι καταρχήν η σκληρή καθημερινότητα. Από την ακρίβεια και τα χρήματα που απαιτούνται πλέον για κοινωνικά αγαθά όπως η υγεία και η παιδεία, δε φτάνει ο μισθός ούτε στα μισά του μήνα. Η κυβέρνηση προτιμά να εξοπλίζει το στρατό αντί να καλύπτει τις ανάγκες των εργαζομένων και της κοινωνίας. Προτιμά να εμπλέκεται στα γεωπολιτικά σχέδια των διεθνών ιμπεριαλιστικών συμμαχιών της και των αιμοσταγών δολοφόνων του κράτους του Ισραήλ αντί να χρηματοδοτήσει τη δημόσια υγεία

και τη δημόσια παιδεία.

Ο δεύτερος κινητήριος μοχλός που κατεβάζει τον κόσμο στους δρόμους στις τελευταίες απεργίες είναι η δράση παρατάξεων και συνδικαλιστών της Αριστεράς στα πρωτοβάθμια σωματεία και τις Ομοσπονδίες. Έτσι μπόρεσε με τη συμμετοχή των Εργατικών Κέντρων να γίνει γενική απεργία η 28η Φλεβάρη. Και με τη δράση και την

προσπάθεια των συνδικαλιστών της Αριστεράς στο Δημόσιο κατορθώσαμε και στις 17 Απρίλη, όπου η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ δεν κάλεσε μαζί με τη ΓΣΕΕ σε απεργία, να καλέσουν πρωτοβάθμιοι σύλλογοι και Ομοσπονδίες στις κινητοποιήσεις και να πάρει και αυτή η απεργία μαζικό χαρακτήρα. Χαρακτήρα γενικής απεργίας.

Είναι πολύ σημαντικό ότι μετά

από ένα διάστημα όπου είχαμε ελάχιστες κινητοποιήσεις και ειδικότερα γενικές απεργίες μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, φτάνουμε στο σημείο να μετράμε 2 τέτοιες κινητοποιήσεις μέσα σε 2 μήνες. Τρίτος κόμβος αυτής της αλυσίδας είναι η απεργιακή κινητοποίηση της Πρωτομαγιάς. Παρότι γίνεται μέσα σε ένα διάστημα όπου χιλιάδες εργαζόμενοι λόγω

1η Μάη 2024: Αγώνας για τις ζωές μας

Του Θάνου Λυκουργιά

Τα δημοσιεύματα που κυκλοφόρησαν την περασμένη βδομάδα αποτυπώνουν με τον πιο καθαρό τρόπο το πώς εξελίσσεται ο συσχετισμός δυνάμεων στην «μεταμνημονιακή» Ελλάδα: Από τη μία, η οικονομία της χώρας παρουσιάζει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά ανάπτυξης στην ΕΕ -σταθερά διπλάσιο του μέσου όρου της Ένωσης τα τελευταία χρόνια- και πετυχαίνει τον «εθνικό» στόχο της επενδυτικής βαθμίδας στο αξιόχρεο της. Από την άλλη, η πορεία φτωχοποίησης των εργαζομένων συνεχίζεται ακάθεκτα, οπότε πλέον είμαστε ο δεύτερος φτωχότερος λαός της Ευρώπης και με πορεία προς το να

γίνουμε ο πρώτος. Όπως το σημείωσαν οι «καθόλου ριζοσπάστες» Financial Times, «πρόκειται για μια άνευ προηγουμένου οικονομική κρίση που έχει βάλει τη χώρα σε μια τρύπα, από την οποία ίσως χρειαστεί μια ολόκληρη γενιά για να βγει».

Αυτή η «ανάπτυξη» για τους λίγους προκύπτει ακριβώς από την ισοπέδωση των ζωνών της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, αυτή ήταν η κατεύθυνση ΟΛΩΝ των μνημονιακών κυβερνήσεων, η οποία επί Νέας Δημοκρατίας έχει κορυφωθεί. Τα κέρδη των επιχειρήσεων έχουν προκύψει από τη μείωση της φορολογίας και των ελαφρύνσεων (για αυτές), από τα ατέλειωτα δισ. παροχών και την ανοχή στην αισχροκέρδεια των ενεργειακών εταιριών και των σούπερ μάρκετ, από τις ιδιωτικοποιήσεις και την διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών

που οδηγούν στην αγκαλιά των ιδιωτών, την χαλάνωτη τουριστικοποίηση και εμπορευματοποίηση των πάντων, από τη διάλυση κάθε έννοιας προστασίας στην εργασία η οποία έχει οδηγήσει σε έκρηξη των εργατικών ατυχημάτων. Όλα αυτά, συνεπικουρούμενα από την πιο σκληρή καταστολή απέναντι σε όσους και όσες κινητοποιούνται (βλ. ΜΑΤ στις σχολές, δικαστήρια και απολύσεις σε συνδικαλιστές κλπ). Την ώρα που η αστική τάξη και οι σύμμαχοί της θησαυρίζουν, η εργατική τάξη και τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα φτωχοποιούμαστε και δεχόμαστε επίθεση σε κάθε επίπεδο. Χρειάζεται να οργανώσουμε την απάντησή μας και η Πρωτομαγιά είναι το επόμενο βήμα!

Η φετινή πρωτομαγιά -επίσημα φέτος ημέρα απεργίας- έρχεται σε συνέχεια των απεργιών στις 17/4 και

πολύ περισσότερο στις 28/2, στον ένα χρόνο από το έγκλημα των Τεμπών. Επίσης όμως, είναι συνέχεια του μεγάλου φοιτητικού αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των Πανεπιστημίων, του συνεχιζόμενου αγώνα ειδικά των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση, των κινητοποιήσεων των αγροτών, σειράς κλαδικών κινητοποιήσεων για συλλογικές συμβάσεις, κινητοποιήσεων συνταξιούχων για τη 13η και 14η σύνταξη κλπ. Ο κόσμος της εργασίας έχει βγει μαζικά στο προσκήνιο και έχει προκαλέσει σημαντικά ρήγματα στο κυβερνητικό στρατόπεδο. Χρειάζεται να επιμεινουμε και να βαθύνουμε την κρίση τους, διεκδικώντας να ανατρέψουμε την κατάσταση και να πάρουμε πίσω όσα μας έχουν κλέψει!

Η φετινή διεθνής ημέρα των εργατών όμως δεν μπορεί παρά να έχει και διε-

Μάη!

της εορτής του Πάσχα απουσιάζουν κάνοντας ολιγοήμερες διακοπές στα χωριά τους για να ξεφύγουν από την σκληρή ρουτίνα της φτώχειας και της εκμετάλλευσης στις μεγαλουπόλεις, η 1η Μάη μπορεί να κρατήσει ζωντανή την αντίσταση στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα που μας έχει κάνει το δεύτερο φτωχότερο λαό στην Ευρώπη.

Μαζί με τις κινητοποιήσεις που υπάρχουν όλο αυτό το διάστημα σε διάφορους κλάδους και που βάλανε και αυτοί σημαντικούς κρίκους στην αλυσίδα, όπως οι υγειονομικοί, οι εκπαιδευτικοί, οι εργαζόμενοι σε πολλούς χώρους του ιδιωτικού τομέα όπως οι τηλεπικοινωνίες, οι δικαστικοί υπάλληλοι, οι εργαζόμενοι στη ΛΑΡΚΟ, κρατιέται ζωντανή η μάχη για την ανατροπή της κατάστασης. Κράτησαν ζωντανή τη μάχη για να πάρουμε πίσω όσα μας έχουν κλέψει. Για να πάρουμε πίσω στα χέρια μας τις ζωές μας. Ακόμη και λίγες μέρες πριν την επόμενη 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ, την Τρίτη 21 Μάη, υπάρχει την Πέμπτη 16 Μάη απεργία των εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία (βλέπε δίπλα στήλες).

Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις της Αριστεράς έχουν προστάτους ακόμη μια πρόκληση. Στο δημόσιο να σηκώσουν στις πλάτες τους την προπαγάνδη της

απεργίας που έχει προκηρύξει η ΑΔΕΔΥ. Με περιοδείες, με Γενικές Συνελεύσεις, με ανακοινώσεις. Στον ιδιωτικό τομέα θα χρειαστούν πολλά περισσότερα.

Πρώτα και κύρια οι συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ θα χρειαστεί να αποδείξουν ότι το επόμενο διάστημα δεν θα είναι απλά ένας χρήσιμος προεκλογικός μηχανισμός ενίσχυσης του ΚΚΕ στις Ευρωεκλογές. Αυτό σημαίνει ότι σε μια σειρά χώρους του ιδιωτικού τομέα έχουν να προτάξουν κύρια το αίτημα η 21η Μάη να γίνει γενική απεργία, πριν ζητήσουν την ψήφο των εργαζομένων στις 9 Ιούνη. Στα Εργατικά Κέντρα η στάση τους είναι απόλυτα καθοριστική ως προς αυτό.

Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς έχουν πολλές φορές στο παρελθόν σηκώσει στις πλάτες τους καθήκοντα μεγαλύτερα από αυτά που αναλογούν στις δυνάμεις τους στους χώρους και με την ίδια προσπάθεια χρειάζεται και τώρα να πάρουν όσο το δυνατόν περισσότερες πρωτοβουλίες για να πιέσουν ώστε να πάρει διάσταση γενικής απεργίας η 21η Μάη και να μη γίνει απλά ένα τελευταίο ραντεβού πριν από μια καλοκαιρινή εργατική άπνοια και αναμονής εξελίξεων από το φθινόπωρο.

Νέος γύρος κινητοποιήσεων στην υγεία

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ, με τα απογευματινά ιατρεία και την έλλειψη προσωπικού έχει φέρει απελπισία στους εργαζόμενους στα δημόσια νοσοκομεία αλλά και μεγάλη ταλαιπωρία για όσους έχουν ανάγκη να χρησιμοποιήσουν τις δημόσιες δομές.

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία (ΠΟΕΔΗΝ) έχει εδώ και καιρό προγραμματίσει πανελλαδική απεργία την Πέμπτη 16 Μάη. Με το γνωστό για την ηγεσία της και μόνο πετυχημένο τρόπο του καλέσματος σε 24ωρη απεργία στην Περιφέρεια και 8ωρης στάσης εργασίας στην Αθήνα. Και τη γνωστή κινητοποίηση που ξεκινάει από τις 8.30 στην πλατεία Μαβίλη και καταλήγει στο Υπουργείο Υγείας.

Πιο σημαντικές ωστόσο μπορούν να αποδειχθούν για τη μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων αυτών πρωτο-

βουλίες από τα κάτω που προσπαθούν να φέρουν στο προσκήνιο τον καθοριστικό αγώνα για την επιβίωση του ΕΣΥ συνδέοντας τις μάχες των εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία με τις τοπικές κοινωνίες. Προσπαθώντας έτσι η μάχη αυτή να γίνει υπόθεση όλων μας και όχι μόνο των εργαζομένων στα νοσοκομεία.

Τελευταίο παράδειγμα η σύσκεψη που διοργανώθηκε την Παρασκευή 26 Απρίλη στα Νότια Προάστια της Αθήνας, με πρωτοβουλία του Σωματείου Εργαζομένων στο Ασκληπιείο και τη συμμετοχή τοπικών φορέων, όπως δημοτικές παρατάξεις, πρωτοβάθμια σωματεία των εκπαιδευτικών κ.ά. Μετά το Πάσχα θα βγάλει το Σωματείο κάλεσμα συγκρότησης επιτροπής αγώνα ώστε να ανοίξει το θέμα στην τοπική κοινωνία σε όλα τα επίπεδα.

– Λευτεριά στην Παλαιστίνη

θνιστικό χαρακτήρα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και απαίτησης για σταμάτημα των εξοπλισμών! Η Κυβέρνηση της ΝΔ, επίσης σε συνέχεια των πεπραγμένων ΌΛΩΝ των μνημονιακών κυβερνήσεων, έχει επιλέξει να είναι πρωταρχικό στήριγμα του σιωνιστικού κράτους την ώρα που αυτό προχωρά σε γενοκτονία, αναλαμβάνοντας ταυτόχρονα καθοδηγητικό ρόλο στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ στην περιοχή (βλ. φρεγάτα Ψαρά, επιχείρηση Ασπίδες) και εκθέτοντας τον ελληνικό λαό σε τεράστιους κινδύνους. Κάπως έτσι, φαίνεται ξεκάθαρα ότι τα δεκάδες δισεκατομμύρια που έχουν ξοδευτεί σε Ραφάλ, φρεγάτες και άλλα εξοπλιστικά συστήματα δεν έχουν να κάνουν σε τίποτα με την «άμυνα της χώρας», αλλά χρησιμοποιούνται για ενεργό εμπλοκή στους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς,

σε μια εποχή που οι εξοπλισμοί παγκοσμίως έχουν εκτοξευτεί και τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν. Χρειάζεται να καταγγείλουμε αυτούς τους τυχοδιωκτισμούς, να απαιτήσουμε άμεσα να σταματήσουν οι εξοπλισμοί και να δωθούν αυτά τα χρήματα για τις κοινωνικές ανάγκες, να διακοπεί τώρα κάθε συνεργασία με το Κράτος του Ισραήλ!

Μέσα στις σκοτεινές μέρες που ζούμε, οι μεγαλειώδεις διεθνείς κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη αποτελούν φάρο αισιοδοξίας και έμπνευσης. Με εμβληματικότερες τις κινητοποιήσεις στα Πανεπιστήμια των ΗΠΑ –οι οποίες ζυπνούν μήνυμα από τις μεγάλες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στην Αμερική κατά τον πόλεμο στο Βιετνάμ-, εκατομμύρια αγωνιστές και αγωνίστριες ανά τον κόσμο διαδηλώνουν και θα διαδη-

λώσουν την Πρωτομαγιά απαιτώντας άμεση κατάπαυση πυρός και λευτεριά στον Παλαιστινιακό λαό και το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε κι εμείς! Αγώνας για ζωή και για ελευθερία, αγώ-

νας για ειρήνη, αγώνας ενάντια στα σχέδια των αρχουσών τάξεων, αγώνας για την απελευθέρωση των εργαζομένων! ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ!

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Μεγάλη άνοδο της Αριστεράς στο ΕΚΠΑ

Ανοδο σε έδρες και ποσοστά για τις δύο παρατάξεις της Αριστεράς κατέγραψαν οι εκλογές του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η Πρωτοβουλία Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών – Συνεργαζόμενοι πήρε 87 ψήφους και 3 έδρες από 46 ψήφους και 1 έδρα το 2022 και η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) παίρνει 75 ψήφους και 2 έδρες από 52 ψήφους και 1 έδρα το 2024.

Μεγάλες χαμένες των εκλογών ήταν οι δύο παρατάξεις που διοίκησαν το Σύλλογο τα τελευταία δύο χρόνια, οι οποίες μάλιστα κατέβηκαν ενωμένες στις φετινές εκλογές. Η Ενωτική Αριστερή Παρέμβαση (ΣΥΡΙΖΑ) και η Ανεξάρτητη Πανεπιστημιακή Έκφραση (που κάλυπτε χώρο από ΠΑΣΚΕ κ.ά.) είχαν το 2022 συνολικά 220 ψήφους και 7 έδρες (5 και 2 αντίστοιχα). Κατέβηκαν σε αυτές τις εκλογές σε ενιαίο ψηφοδέλτιο ως Ανεξάρτητη Ενωτική Πανεπιστημιακή Παρέμβαση και πήραν 133 ψήφους και 4 έδρες (έχασαν δηλαδή 87 ψήφους και 3 έδρες).

Ο κύριος λόγος που καταγράφουν άνοδο οι δυνάμεις της Αριστεράς είναι οι κινητοποιήσεις στήριξης του

αγώνα ενάντια στο νόμο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια αλλά και οι κινητοποιήσεις ενάντια στην απόλυση του συνδικαλιστή, μέλους του Κεντρικού Συμβουλίου της ΟΔΠΤΕ (Ομοσπονδία Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης) και μέλους της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων Δ. Αντωνίου. Η πλειοψηφία του Δ.Σ. τα τελευταία 2 χρόνια σύρθηκε σε αυτές τις κινητοποιήσεις μέσα από τα κοινά κείμενα, πλαίσια και προτάσεις που κατέβασαν στις Γενικές Συνελεύσεις οι παρατάξεις της Αριστεράς. Οι παρατάξεις που μέχρι τις 23 Απρίλη είχαν την πλειοψηφία στις εκλογές δεν

έβγαλαν ούτε διακήρυξη ούτε κατέθεσαν θέσεις και προτάσεις και τιμωρήθηκαν από τους εργαζόμενους στο Πανεπιστήμιο.

Τα αποτελέσματα δίνουν στις δυνάμεις της Αριστεράς τη δυνατότητα να συγκροτηθεί προεδρείο με αγωνιστική αριστερή πλειοψηφία με 5 από τις 9 έδρες. Ήδη η Πρωτοβουλία Εργαζομένων με ανακοίνωσή της καλεί τη ΔΑΣ να συνεργαστούν σε αυτή την κατεύθυνση με άξονα τον αγώνα για δημόσια και δωρεάν παιδεία, τις μοιμοποιήσεις των συμβασιούχων, τις μαζικές προσλήψεις προσωπικού, τις αυξήσεις στους μισθούς κ.ά.

Στον αέρα οι εισφορές των εργαζομένων στην Εθνική Τράπεζα

Ονόμος Γεωργιάδη που προβλέπει τη μετατροπή αλληλοβοηθητικών ταμείων σε επαγγελματικά ξεκινάει να εφαρμόζεται. Σε αυτά τα επτά ταμεία, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνεται και το Ταμείο Αυτασφάλειας της Εθνικής Τράπεζας. Η διοίκηση της Εθνικής Τράπεζας τάχθηκε υπέρ της εφαρμογής του νομοσχεδίου και της μετατροπής του Ταμείου σε επαγγελματικό, ακολουθώντας τις προσαγές της νεοφιλελεύθερης λογικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη αλλά και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δυστυχώς στο πλευρό της διοίκησης της τράπεζας στάθηκαν οι συνδικαλιστές όχι μόνο της ΔΑΚΕ αλλά και των ΠΑΣΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ. Όλοι μαζί βάζουν σε κίνδυνο το εφάπαξ των εργαζομένων στην Εθνική. Κι αυτό γιατί με το κεφαλαιοποιητικό σύστημα καθορισμένων εισφορών και όχι παροχών το εφάπαξ των εργαζομένων θα εξαρτάται από το πόσο καλά ή όχι θα πάνε οι διεθνείς αγορές. Ο κίνδυνος να εξαερωθούν τα εφάπαξ των εργαζομένων είναι αντίστοιχος με αυτά που έπαθε το εφάπαξ των δημοσίων υπαλλήλων με τα δομημένα ομόλογα.

Το επιχείρημα που προβάλλουν οι συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ κατά του αναδιανεμητικού συστήματος (ότι υπάρχει ανεργία και χαμηλοί μισθοί και άρα δεν μπορούν να υπάρξουν μεγάλες εισφορές) είναι τραγικό γιατί οδηγεί σε υποχώρηση από το πάγιο αίτημα για προσλήψεις και ταυτόχρονα βοηθάει να ανοίξει ο ατομικός δρόμος για την ασφάλιση των εργαζομένων. Ξέχασαν βέβαια οι συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ ότι η Εθνική δεν έχει χασούρα (όπως έχουν οι εργαζόμενοι σε αυτή, από τη συρρίκνωση των μισθών τους και την ακρίβεια). Αντίθετα, έχει τεράστια κέρδη που το 2023 έφτασαν το 1,2 δισ. ευρώ.

Ο λόγος πέφτει τώρα στους εργαζόμενους της Εθνικής που αγωνιστικά πρέπει να διεκδικήσουν τη σωτηρία του Ταμείου τους.

Έρχεται η διάλυση της Ψυχικής Υγείας

Το νομοσχέδιο της κυβέρνησης που διαλύει την Ψυχική Υγεία θα τεθεί σε δημόσια διαβούλευση στις αρχές του Μάη και κατά πάσα πιθανότητα θα φτάσει στην ολομέλεια της Βουλής για ψήφιση αμέσως μετά το Πάσχα. Θυμίζουμε ότι το νομοσχέδιο προβλέπει την κατάργηση των οργανισμών των Ψυχιατρικών Νοσοκομείων Αττικής και Θεσσαλονίκης και δημιουργεί ένα ενιαίο δίκτυο όλων των φορέων ψυχικής υγείας και απεξάρτησης. Στόχος του νομοσχεδίου είναι να στραφούν οι πάσχοντες -πού αλλού;- στον ιδιωτικό τομέα.

Παρά το ότι όλες οι ιδιωτικοποιήσεις την τελευταία 25ετία έχουν

αποτύχει, οι κυβερνήσεις επιμένουν στον ίδιο δρόμο που στους από κάτω φέρνει από πιο ακριβά πληρωμένες υπηρεσίες, χαμηλότερους μισθούς για τους εργαζόμενους, μέχρι και νεκρούς (βλέπε το ατύχημα στα Τέμπη). Αντίθετα στις εταιρείες και τους ιδιώτες που εμπλέκονται φέρνει κέρδη, πολλά κέρδη. Αυτός είναι ο στόχος και της Ψυχιατρικής αντιμεταρρύθμισης που ετοιμάζει η κυβέρνηση.

Ταυτόχρονα προετοιμάζονται και οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων στην ψυχική υγεία και την απεξάρτηση που είχαν παγώσει προσωρινά. Κινητοποιήσεις που στον πρώτο γύρο είχαν καταφέρει να καθυστερήσουν την κατάθεση του νομοσχεδίου στη

βουλή. Ήδη την Τετάρτη 24 Απρίλη δόθηκε κοινή συνέντευξη Τύπου των «Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία», «Δίκτυο Ακούγοντας Φωνές», «Συντονισμός για τη Δημόσια Ψυχική Υγεία και Απεξάρτηση» και «Συλλογικές Δράσεις Κοινωνικής Αλληλεγγύης για το 18Ανω». Στη συνέντευξη Τύπου, εκτός από την καταγγελία όσων ήδη αναφέραμε, δόθηκε εικόνα και για όσα προβλέπονται για την απεξάρτηση. Εκεί θέλουν να ιδρύσουν επίσης έναν ενιαίο οργανισμό για όλα τα υπάρχοντα προγράμματα απεξάρτησης με στόχο να καταργήσουν τα υπάρχοντα στεγνά προγράμματα. Καθώς επίσης και η περαιτέρω υποστελέχωση των ήδη υποστελεχωμένων υπηρεσιών ψυχικής υγείας και απεξάρτησης.

Την Παρασκευή 25 Απρίλη πραγματοποιήθηκε σύσκεψη στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής «Δαφνί» που αποφασίστηκε μια σειρά δυναμικών κινητοποιήσεων και δράσεων ώστε οι εργαζόμενοι να σταματήσουν για μια ακόμη φορά την κυβέρνηση.

Μπροστά στο 21ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ

Του Νίκου Αναστασιάδη

Ολοκληρώθηκε, πριν τις διακοπές του Πάσχα, ο πρώτος γύρος των εκλογικών αναμετρήσεων στις ΕΛΜΕ για την εκλογή αντιπροσώπων στο 21ο συνέδριο της ΟΛΜΕ. Οι εκλογές γίνονται σε μια περίοδο που στον κλάδο βρίσκεται σε εξέλιξη η μάχη ενάντια στην ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών ενώ η πολιτική της κυβέρνησης υπονομεύει την ίδια τη λειτουργία του δημόσιου σχολείου.

Η μάχη της αξιολόγησης

Την ώρα που γράφεται το άρθρο έχει γίνει ένα ακόμη δικαστήριο, μετά από προσφυγή του υπουργείου παιδείας ενάντια στην απεργία-αποχή που έχει προκηρύξει η ΟΛΜΕ. Η απόφαση αναμενόταν στις αρχές Μάη και εκτός κάποιου συγκλονιστικού απρόοπτου, αναμένεται να βγάξει και αυτή την απεργία-αποχή παράνομη και ίσως και καταχρηστική. Ο αγώνας ενάντια στην ατομική αξιολόγηση, που είναι μάχη για το χαρακτήρα του δημόσιου σχολείου και τις εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών, δεν πρόκειται να τελειώσει βέβαια εδώ. Ήδη η ΑΔΕΔΥ έχει αποφασίσει να επαναπροκηρύξει την απεργία-αποχή για τους/ις εκπαιδευτικούς της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Επίσης πλήθος ΕΛΜΕ έχουν προκηρύξει απεργία-αποχή ενάντια στην ατομική αξιολόγηση.

Ο αυταρχισμός του υπουργείου δε περιορίζεται βέβαια στις δικαστικές προσφυγές. Πλήθος πειθαρχικές δίωξεις και διαρκείς απειλές επιχειρούν να κάμψουν το ηθικό των εκπαιδευτικών και να ποινικοποιήσουν τη συνδικαλιστική δράση αλλά και την έκφραση αλληλεγγύης. Η εγκύκλιος του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Παιδείας για την αντικατάσταση στελεχών εκπαίδευσης που δεν συμμετέχουν στην διαδικασία της αξιολόγησης, είναι ενδεικτική της αποφασιστικότητας της κυβέρνησης να άρει, με κάθε τρόπο, τα εμπόδια στην πολιτική της. Αλλά και το περιστατικό σε γυμνάσιο της Θεσσαλονίκης όπου απειλήθηκαν με πειθαρχικό 11 εκπαιδευτικοί που έκαναν στάση εργασίας μαζί με συνάδελφο που αρνήθηκε να δεχτεί τον σύμβουλο αξιολογητή στην τάξη του, είναι ενδεικτικό της προσπάθειας ποινικοποίησης και της αλληλεγγύης.

Ο αυταρχισμός και η άκαμπτη στάση του υπουργείου έχει συναντήσει την αποφασιστικότητα και την μαζική αντίδραση ενός σοβαρού κομματιού του κλάδου. Δεν είναι μόνο ότι ένα μεγάλο μέρος των νεοδιόριστων εκπαιδευτι-

ΨΗΦΙΣΑΝΤΕΣ	ΣΥΝΟΛΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ		Αντιπρόσωποι
		1977	
ΕΓΚΥΡΑ	2280		22
	1956		
	2244		
	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ	Αντιπρόσωποι
Αγωνιστικές Παρεμβάσεις - ΑΡΚ-Αλληλεγγύη - Συνεργαζόμενοι/ες	714	36,50%	8
	622	27,72%	7
ΑΣΕ	466	23,82%	5
	473	21,08%	6
ΔΑΚΕ	456	23,31%	4
	503	22,42%	5
ΣΥΝΕΚ	140	7,16%	1
	321	14,30%	3
Αντεπίθεση	81	4,14%	1
	72	3,21%	-
ΠΕΚ	36	1,84%	-
	146	6,51%	1
Αγ. Κινήσεις	63	3,22%	-
	66	2,94%	-
ΜΑΖΙ	-	-	
	41	1,83%	
	2024	2022	

κών έχουν αρνηθεί να αξιολογηθούν, κάτι που ήταν η αρχική στόχευση του υπουργείου, αλλά και ότι το προηγούμενο διάστημα, στις μαζικότερες γενικές συνελεύσεις των τελευταίων χρόνων, ο κλάδος έκφρασε την αποφασιστικότητά του να δώσει με τα συνδικάτα του τη μάχη ενάντια στην ατομική αξιολόγηση.

Οι εκλογικές αναμετρήσεις στη Θεσσαλονίκη

Οι 5 ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης ήταν ανάμεσα σε αυτές που ολοκλήρωσαν την εκλογή αντιπροσώπων για το 21ο συνέδριο της ΟΛΜΕ πριν τις διακοπές του Πάσχα. Τα αποτελέσματα δείχνουν μια τάση ενίσχυσης των δυνάμεων της Αριστεράς, μαζί βέβαια με μια μείωση της συμμετοχής σε σχέση με το 2022. Κατ' αρχήν υπήρξε στις 4 από τις 5 ΕΛΜΕ μια μικρότερη ή μεγαλύτερη μείωση του αριθμού των ψηφοφόρων, σε σχέση με τις εκλογές για το 2022. Συνολικά στην πόλη από 2.280 ψηφίσαντες πήγαμε στους 1.956. Στην Ε' ΕΛΜΕ όμως, υπήρξε άνοδος της συμμετοχής, κάτι που οδήγησε στην εκλογή ενός ακόμη αντιπροσώπου. Η συνολική κατανομή των εδρών ήταν ως εξής: Αγωνιστικές Παρεμβάσεις 8 (+1), Αγωνιστική Συνεργασία (ΠΑΜΕ) 5 (-1), ΔΑΚΕ 4 (-1), ΣΥΝΕΚ

1(-2) και Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών 1(+1). Η ΠΕΚ έχασε τη 1 έδρα που είχε το 2022. Ξεκάθαρα μειωμένη, σε σχέση με το 2022, είναι η εκλογική δύναμη των ΠΕΚ και ΣΥΝΕΚ που χάνουν πέρα από έδρες και σε ποσοστά και σε ψήφους. Χαμένη είναι και η ΔΑΚΕ αφού έχασε σε ψήφους, αν και αύξησε οριακά τα ποσοστά της, παρά τη στήριξη της διοίκησης και τις δυνατότητες που αυτή της δίνει. Το ΠΑΜΕ παρά τη μικρή μείωσή του σε ψήφους αυξάνει τα ποσοστά του, ενώ τα δύο μικρότερα ψηφοδέλτια της Αριστεράς, η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών και οι Αγωνιστικές Κινήσεις αυξάνουν ή διατηρούν τις ψήφους τους και αυξάνουν τα ποσοστά τους. Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις αναδεικνύονται ως η μεγαλύτερη συνδικαλιστική παράταξη της πόλης ενώ η Αριστερά της πόλης, με 14 έδρες στις 19, βάζει ένα λιθαράκι στην κατεύθυνση της αλλαγής των συσχετισμών στο ΔΣ της ΟΛΜΕ.

Για την ανατροπή των συσχετισμών

Οι συσχετισμοί στο νέο ΔΣ της ΟΛΜΕ είναι και το βασικό διακύβευμα του συνεδρίου, πέρα βέβαια από τις όποιες αποφάσεις θα παρθούν στο ίδιο το συνέδριο. Είναι φανερό ότι υπάρχει πια ένα κομμάτι συναδέλφων και συναδελφισμών που συμμετέχει αποφασιστι-

κά στη μάχη για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου. Αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί η σύγκρουση με μια αποφασισμένη και αδίστακτη κυβέρνηση, χρειάζεται και μια συνδικαλιστική ηγεσία που να απευθύνει κάλεσμα ανυποχώρητου αγώνα στον κλάδο. Καμιά μάχη δεν κερδήθηκε χωρίς την κατάλληλη ηγεσία και ένα τμήμα των εκπαιδευτικών, όπως φαίνεται και από τα εκλογικά αποτελέσματα στη Θεσσαλονίκη, το καταλαβαίνει αυτό. Από το 21ο συνέδριο της ΟΛΜΕ πρέπει να βγει ένα ΔΣ που όχι μόνο θα προσπαθήσει να διευρύνει το κομμάτι των συναδέλφων που συμμετέχουν στη μάχη ενάντια στην ατομική αξιολόγηση και για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου, αλλά και θα επιχειρήσει να κερδίσει την υποστήριξη της κοινωνίας στον αγώνα των εκπαιδευτικών, καθώς και να συντονίσει τις κλαδικές μας κινητοποιήσεις με τις κινητοποιήσεις των άλλων κλάδων που στενάζουν από την εφαρμογή μιας ακραία νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Είναι πολύ σημαντικό στο πλάι των ΕΛΜΕ που προσπαθούν συντονισμένα να απαντήσουν στην επίθεση, να βρίσκεται μια Ομοσπονδία με ένα διοικητικό συμβούλιο που να μπορεί να ανταποκριθεί, με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, στη σύγκρουση που είναι σε εξέλιξη.

Υπερκέρδη για τους μεγάλους παίχτες, άθλιες συνθήκες και Άλλη μια χρονιά στα κάτεργα

Της Ελένης Πελέκη,
εργαζόμενης στον τουρισμό

— εκινά άλλη μία τουριστική σεζόν και οι κενές θέσεις εργασίας υπολογίζονται από 60.000 έως 70.000. Άρθρα στον αστικό Τύπο αναφέρουν με μεγάλο προβληματισμό πως οι νέοι αρνούνται να δουλέψουν παρότι έχουν γίνει γενναίες αυξήσεις στους μισθούς (δεν αναφέρονται πηγές ή συγκεκριμένα νούμερα) και προτείνουν μια σειρά από λύσεις όπως η μείωση των εργοδοτικών εισφορών και η εισαγωγή 200.000 εργαζόμενων από χώρες εκτός Ε.Ε. Αυτά τα άρθρα και η επίσημη συζήτηση μέχρι στιγμής αγνοούν μια μικρή λεπτομέρεια, την πραγματικότητα του εργασιακού μεσαίωνα που βιώνουν οι εργαζόμενοι/ες στη «βαριά βιομηχανία» της χώρας και την ασυδοσία την οποία απολαμβάνουν οι επιχειρήσεις του κλάδου εδώ και χρόνια.

Εργασιακός Μεσαίωνας

Προσωπικά δουλεύω στον τουρισμό από το 2015 έως και σήμερα. Επίσης δεν έχει υπάρξει καμία αύξηση μισθού. Οι περισσότεροι εποχικοί εργαζόμενοι/ες στον τουρισμό δουλεύουν με συμβάσεις των 800-900 ευρώ, το λιγότερο που μπορεί να δηλώσει ο εκάστοτε εργοδότης. Στην πραγματικότητα οι απολαβές τους φτάνουν περίπου τα 1.200-1.500 (προσωπική εκτίμηση, δεν υπάρχει κανένας τρόπος να υπολογιστούν τα «μαύρα»). Αυτό το ποσό αντιστοιχεί σε 9-15 ώρες δουλειάς ημερησίως, συνήθως χωρίς ρεπό για όλη τη σεζόν που μπορεί να διαρκεί από 4 έως 7 μήνες. Υπερωρίες, αργίες, Κυριακές δεν δηλώνονται ποθενά άρα δεν πληρώνονται με καμία προσαύξηση, καλύπτονται από το αρχικό πακέτο που έχει συμφωνηθεί. Άδειες δεν παίζουν, θα πάρεις στο τέλος μια αποζημίωση που υπολογίζεται με βάση τα δηλωμένα όπως και τα δώρα Χριστουγέννων/Πάσχα. Με πρόχειρους υπολογισμούς ο μέσος εργαζόμενος/η πληρώνεται με 4 έως 6 ευρώ την ώρα. Μετά το πέρας της τουριστικής σεζόν, οι εργαζόμενοι/ες καλούνται να βγάλουν το χειμώνα με το εποχικό επίδομα των 479 ευρώ που παρέχεται μόλις για τρεις μήνες.

Αυτά είναι τα νούμερα. Ας δούμε και τις υπόλοιπες συνθήκες. Όταν οι επιχειρήσεις παρέχουν διαμονή συνήθως πρόκειται για ένα δωμάτιο μόνο με τον στοιχειώδη εξοπλισμό, με

συγκατοίκους, ενώ έχουν αρχίσει να πληθαίνουν τα ειδικά διαμορφωμένα κοντέινερ. Κατά πόσο βιώσιμοι ή καλοσυντηρημένοι είναι αυτοί οι χώροι είναι στην διακριτική ευχέρεια του κάθε εργοδότη. Αν παρέχεται διατροφή πρόκειται για ένα γεύμα την ημέρα. Λόγω της αυξημένης τουριστικής κίνησης οι εργαζόμενοι/ες καλούνται σε καθημερινή βάση να καλύπτουν περισσότερα από ένα πόστα, πχ δεν είναι ασυνήθιστο ο/η σερβιτόρος/α να είναι και μπαρτέντερ, ο/η ρεσεψιονίστ να κάνει χρέη λογιστή ή/και του αχθοφόρου, ο/η λαντζιέρης/ισσα να είναι και μάγειρες, οι καμαριέρες να δουλεύουν και στα πλυντήρια και ούτω καθ' εξής. Επιπλέον, ανάλογα με τις γεωγραφικές ιδιαιτερότητες κάθε προορισμού, πολλοί/ες συνάδελφοι/ισσες δουλεύουν κάτω από τον καυτό ήλιο για ώρες, σε παραλίες, ακόμα και μέσα στη θάλασσα ή ανεβοκατεβαίνουν εκατοντάδες σκαλιά φορτωμένοι καθημερινά και πάει λέγοντας, χωρίς να τους παρέχεται πάντα ο απαραίτητος εξοπλισμός.

Το τοπίο συμπληρώνουν οι μεγάλοι ξενοδοχειακοί όμιλοι, οι οποίοι έχουν την πολυτέλεια να μεταφέρουν εργαζόμενους/ες από άλλες μονάδες ανάλογα με τις ανάγκες τους. Σε αρκετές περιπτώσεις είναι πράγματι πιο τυπικοί στις υποχρεώσεις τους, αλλά με το «καρότο» της σταθερής δουλειάς και της επαγγελματικής εξέλιξης συνήθως πιέζουν τους μισθούς και τα δικαιώματα προς τα κάτω. Ακόμα και οι απαιτήσεις είναι σαφώς πιο υψηλές. Εκεί οι εργαζόμενοι είναι εντελώς αναλώσιμοι αφού υπάρχει πάντα μια στρατιά πρακτικάρων να τους αντικαταστήσει. Οι πρακτικάριοι, σπουδαστές τουριστικών σχολών και σχολών μαγειρικής, δουλεύουν τις ίδιες ή και περισσότερες ώρες με τους επαγγελματίες συναδέλφους τους (αφού είναι μικροί ακόμα και πρέπει «να κάνουν τα χιλιόμετρα τους για να ψηθούν») αν και συνήθως αμείβονται λιγότερο, χωρίς καμία προστασία από τις σχολές τους ή το κράτος. Οι ομίλοι είναι επίσης αυτοί που ωφελούνται περισσότερο από τις μετακλήσεις μεταναστών από τρίτες χώρες αφού μπορούν να τους εκμεταλλεύονται σε μεγάλη κλίμακα χωρίς να τηρούν τη συλλογική σύμβαση εργασίας, χωρίς το φόβο ότι θα τους φύγουν στη μέση της σεζόν.

Μα καλά, λένε πολλοί, επιλογή σας είναι, αν δεν τηρούνται οι συμβάσεις μπορείτε να κάνετε καταγγελία. Φυσικά. Θεωρητικά, ένας/μία εργαζόμενος/η στις Κυκλάδες (που περιλαμβάνουν Μύκονο και Σαντορίνη)

μπορεί να επικοινωνήσει με την υποστελεχωμένη επιθεώρηση Εργασίας στη Σύρο και να κάνει καταγγελία και μάλλον θα σταλθεί κάποιο κλιμάκιο για έλεγχο. Στην πραγματικότητα, όλοι/ες ξέρουμε ότι αυτοί οι έλεγχοι, αν γίνουν, δε θα οδηγήσουν σε κανένα αποτέλεσμα. Είδαμε άλλωστε και πέρσι τις παραδειγματικές τιμωρίες σε όσες επιχειρήσεις καταπατούσαν τις δημόσιες παραλίες ή πιάστηκαν για φοροδιαφυγή. Τα πρόστιμα που ίσως κληθούν να πληρώσουν ή/και το ολιγοήμερο κλείσιμο μιας επιχείρησης μικρή διαφορά έχει σε επιχειρήσεις που έχουν τζίρους εκατομμυρίων. Ας μην αγνοούμε επίσης ότι ένα μεγάλο ποσοστό των εργαζόμενων είναι μετανάστες, είτε παλιότεροι που προέρχονται από Βαλκανικές χώρες και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, είτε καινούργιοι από χώρες όπως το Πακί-

σχές με κάποιες επιχειρήσεις και μπορούν να διεκδικούν καλύτερους μισθούς και καλύτερες συνθήκες. Φυσικά και υπάρχουν δουλειές όπου τα φιλοδωρήματα μπορεί να φτάνουν ή και να ξεπεράσουν το ύψος του μισθού. Δεν αφορούν την πλειοψηφία των εργαζόμενων. Είναι ατομικές λύσεις και αν πάει κάτι στραβά (αν πχ ο εργοδότης δε σου δώσει τα «μαύρα» που συμφωνήσατε, ή αν έχει πολλή δουλειά και δεν γίνεται να πάρεις ρεπό, ή αν το κατάλυμα που προσφέρεται δεν είναι αυτό που είχε συμφωνηθεί) η μόνη λύση είναι να μειώσεις τη χασούρα σου φεύγοντας και αναζητώντας αλλού εργασία.

Αυτό συμβαίνει τώρα. Την περίοδο της πανδημίας (όπου εντοπίζεται η αρχή της μεγάλης «εξόδου») πολλοί/ες συνάδελφοι/ισσες είδαν πόσο αναλώσιμοι είμαστε στην τουριστική μη-

Αυτοί οι άνθρωποι (σσ: οι μετανάστες) ήδη εδώ και μια πενταετία πληθαίνουν στις λάντζες των παραδοσιακών ελληνικών εστιατορίων, στις αποθήκες των ξενοδοχείων. Χωρίς μεγάλο μεροκάματο, χωρίς δικαιώματα, χωρίς ασφαλή εξοπλισμό ή εκπαίδευση, χωρίς να μπορούν να συνεννοηθούν με τους συναδέλφους τους, χωρίς καμία μέριμνα για τις συνθήκες διαβίωσης τους ή για τις θρησκευτικές τους ιδιαιτερότητες. Χωρίς την επιλογή να φύγουν. Αυτή τη μορφή σύγχρονης δουλοπαροικίας θέλουν κυβέρνηση και ξενοδόχοι να νομιμοποιήσουν και να επεκτείνουν σε όλο τον κλάδο.

σταν ή το Μπαγκλαντές, οι οποίοι είτε έχουν χαρτιά είτε όχι, έχουν επιπλέον λόγους να μην εμπιστεύονται τους κρατικούς φορείς. Στην τελική, γιατί εμπίπτει μόνο στην ατομική ευθύνη κάθε εργαζόμενου/ης η τήρηση του νόμου; Τίποτε από όλα αυτά δεν γίνεται κρυφά. Όλοι ξέρουμε πως έχει χτιστεί το «θαύμα» του τουρισμού. Ειδικά στις μικρές κοινωνίες, συχνά οι κρατικές και οι δημοτικές αρχές έχουν φιλικές ή/και συγγενικές σχέσεις με τους επιχειρηματίες. Αν για παράδειγμα ο ΕΦΚΑ ήθελε να κάνει έναν ουσιαστικό έλεγχο θα μπορούσε να στείλει ένα κλιμάκιο μια οποιαδήποτε Κυριακή και θα διαπίστωνε ιδίους όμμασι πόσοι/ες είμαστε δηλωμένοι/ες.

Φυσικά και υπάρχουν συνάδελφοι/ισσες που μετά από χρόνια στο χώρο έχουν καλλιεργήσει προνομιακές

χανή και πόσο απροστάτευτους μας άφησε ο κρατικός μηχανισμός. Και κάπου εκεί άρχισε να στερεύει η μέχρι τότε απύθμενη δεξαμενή του φιλότιμου όπου πατούσαν για δεκαετίες οι εργοδότες. Όσοι/ες είχαν την ευκαιρία αναζήτησαν πιο μόνιμη δουλειά στο τόπο διαμονής τους ή έφυγαν στο εξωτερικό. Μετανάστες από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, που αποτελούσαν μεγάλο κομμάτι του εργατικού δυναμικού στον τουρισμό, άρχισαν να επιλέγουν άλλες χώρες της Μεσογείου ή επέστρεψαν στις πατρίδες τους. Όσοι/ες επιστρέψαμε αρχίσαμε να κοστολογούμε τις υπηρεσίες μας ακριβότερα και αυτό είναι που δεν αρέσει στην εργοδοσία.

Σε μια χώρα που η επίσημη ανεργία ξεπερνά το 10% είναι γελοίο να ισχυρίζεσαι πως δεν βρίσκεις χέρια.

μισθοί πείνας για τους εργαζόμενους του τουρισμού

Η αλήθεια είναι πως και οι παλιότεροι/ες και οι νέοι/ες θέλουν να δουλέψουν, απλά όχι με τους εξευτελιστικούς μισθούς που παίρναμε πριν το 2019 και σε απάνθρωπες συνθήκες. Οι «γενναίες αυξήσεις μισθών» που έγιναν υποθετικά από πέρυσι σε καμία περίπτωση δεν αντιστοιχούν στις εργατώρες μας, δεν επαρκούν για να καλύψουν τις βιοποριστικές μας ανάγκες, πόσο δε μάλλω αν συνυπολογίσουμε και τους μήνες της ανεργίας μας στο χειμώνα. Αυτές τις «παράλογες» απαιτήσεις δεν τις έχουνε φυσικά οι οικονομικοί μετανάστες από το Μπαγκλαντές, το Πακιστάν, τη Συρία, την Αίγυπτο και από τις υπόλοιπες εκτός Ε.Ε. χώρες από όπου θέλουν οι ξενοδοχοί να προμηθευτούν τις επόμενες φουρνιές φτηνών εργατών.

Αυτοί οι άνθρωποι ήδη εδώ και μια πενταετία πληθαίνουν στις λάντζες των παραδοσιακών ελληνικών εστιατορίων, στις αποθήκες των ξενοδοχείων, είναι εκεί για να κουβαλήσουν τις βαλίτσες των τουριστών και ό,τι άλλο χρειάζεται η επιχείρηση για όσες ώρες τους χρειάζεται η επιχείρηση. Χωρίς μεγάλο μεροκάματο, χωρίς δικαιώματα, χωρίς ασφαλή εξοπλισμό ή εκπαίδευση, χωρίς να μπορούν να συνεννοηθούν με τους συναδέλφους τους, χωρίς καμία μέριμνα για τις συνθήκες διαβίωσης τους ή για τις θρησκευτικές τους ιδιαιτερότητες. Χωρίς την επιλογή να φύγουν. Αυτή τη μορφή σύγχρονης δουλοπαροικίας θέλουν κυβέρνηση και ξενοδοχοί να νομιμοποιήσουν και να επεκτείνουν σε όλο τον κλά-

δο. Ο στόχος τους να καλύψουν έτσι 200.000 θέσεις εργασίας είναι προφανώς ανέφικτος. Είναι σαφές ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούν να αντικαταστήσουν ούτε τους Έλληνες ούτε τους Βούλγαρους, Ρουμάνους, Αλβανούς, κλπ, οι οποίοι λόγω εμπειρίας και εξειδίκευσης μπορούσαν να προσφέρουν αναβαθμισμένες ποιοτικά υπηρεσίες χάρη στις οποίες έχει γίνει η χώρα κορυφαίος τουριστικός προορισμός. Μπορούν όμως να χρησιμοποιηθούν ως φτηνά χέρια για όλες τις «βρωμοδουλειές» και ταυτόχρονα να χρησιμοποιούνται για να συμπιέζουν τους μισθούς και τα δικαιώματα προς τα κάτω για όλους/ες.

Να ενώσουμε τις φωνές μας

Κι ενώ όλοι/ες εμείς καλούμαστε να βάλουμε πάλι πλάτη γιατί δεν βγαίνει αλλιώς η δουλειά, το 2023 ο τζίρος των τουριστικών επιχειρήσεων ξεπέρασε τα 20 δισ., ξεπερνώντας ακόμα τα ρεκόρ που σημειώθηκαν το 2019. Οι αφίξεις των τουριστών συνεχώς αυξάνονται όπως και η φετινή κίνηση που ήδη αναμένεται 15% αυξημένη σε σχέση με πέρυσι και ταυτόχρονα έχουν ακριβύνει όλες οι υπηρεσίες, από τις τιμές των δωμάτων μέχρι τις τιμές των εστιατορίων, των μεταφορών, των εκδρομών κλπ. Δεν είναι να απορεί κανείς που οι νέοι/ες αλλά και οι παλιότεροι/ες συναδέλφοι/ισσες αισθανόμαστε πως μας κοροϊδεύουν.

Η αγανάκτηση και η οργή των εργαζομένων είναι εύφορο έδαφος για τις δυνάμεις της Αριστεράς.

Αν η φυγή πολλών εργαζομένων

από τον κλάδο έχει προκαλέσει πανικό στους επιχειρηματίες και την κυβέρνηση, η οργανωμένη αντίστασή μας θα μπορούσε να επιφέρει σοβαρές και ουσιαστικές αλλαγές. Το Συνδικάτο Επισιτισμού Τουρισμού, παρόλο που ελέγχεται από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, δυστυχώς δεν έχει καταφέρει να φτάσει στην πλειοψηφία των εργαζομένων. Αυτό οφείλεται από τη μία στο γεγονός πως η πλειοψηφία των εργαζομένων είναι σκορπισμένη γεωγραφικά αλλάζοντας τόπο εργασίας συχνά, ενώ πολλοί/ες εργάζονται ευκαιριακά για να συμπληρώσουν το εισόδημα τους ή παράλληλα με τις σπουδές τους. Ακόμα και στην ίδια επιχείρηση δεν είναι ασυνήθιστο οι εργαζόμενοι να έχουν ελάχιστη επαφή με συναδέλφους σε άλλα τμήματα, κάτι που ενισχύεται από την εργοδοσία και δεν βοηθά στην μεταξύ μας επικοινωνία.

Το σωματείο έχει κάνει σοβαρές επεξεργασίες πάνω στο ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων και άλλων θεμάτων που εμπíπτουν στο κλάδο και έχει οργανώσει στο παρελθόν κινητοποιήσεις που είχαν θετικά αποτελέσματα. Οι διαμαρτυρίες, για παράδειγμα, στο Υπουργείο Εργασίας κατά την διάρκεια της καραντίνας του 2020 είχαν ως αποτέλεσμα να δοθούν επιπλέον επιδόματα στους εποχικούς εργαζομένους και να καθιερωθεί το δικαίωμα επαναπρόσληψης. Αυτές οι μικρές κατακτήσεις βέβαια δεν έγιναν κτήμα της πλειοψηφίας των εργαζομένων με αποτέλεσμα η δυναμική τους να μείνει περιορισμένη. Αυτό αποδεικνύει πως κανείς μας δεν μπορεί να σηκώσει

μόνος του το καθήκον της οργάνωσης των αντιστάσεων. Χρειάζονται όλες οι δυνάμεις της Αριστεράς να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να κερδίζουν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων και να συντονίσουν τους συνολικότερους αγώνες που απαιτούνται.

Οι μεγαλοξενοδοχοί και η κυβέρνηση δεν χάνουν χρόνο αλλά εκμεταλλεύονται τη συγκυρία για να καθιερώσουν μόνιμα μέτρα που θα μεγιστοποιούν τα κέρδη τους εις βάρος μας. Όταν ζητούν (κι άλλη) μείωση των εργοδοτικών εισφορών πρέπει να βγούμε στους δρόμους διεκδικώντας όλα αυτά που έχουν κλέψει από τα δημόσια ταμεία όλα αυτά τα χρόνια. Ενώπιον στις σύγχρονες μορφές δουλοπαροικίας που θέλουν να καθιερώσουν πρέπει να συντονιστούμε με τις δυνάμεις του αντιρατσιστικού κινήματος που διεκδικούν αξιοπρεπείς μισθούς και συνθήκες εργασίας για όλους και όλες. Υπάρχει η δυνατότητα οι εργαζόμενοι του τουρισμού να ενώσουν τις φωνές τους με τα τοπικά κινήματα που αγωνίζονται ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή που έχει προκαλέσει η βιομηχανία του τουρισμού. Μπορούμε να ενισχύσουμε τους εργαζομένους/ες του δημοσίου που απαιτούν την καλύτερη στελέχωση και ενίσχυση της επιθεώρησης εργασίας και όλων των ελεγκτικών μηχανισμών και πραγματικές ποινές για τους παραβάτες.

Οι συνθήκες είναι γόνιμες για μεγαλύτερη συσπείρωση δυνάμεων. Απλά χρειάζονται όλοι και όλες να ενώσουμε τις φωνές μας.

Φοιτητικές εκλογές 2024: Να εκφραστεί η μάχη ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια

Στηρίζουμε-ψηφίζουμε Αριστερή Ανα

Της Ρόζας Δασκάλου-Χριστάκη

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές στις 22 Μάη έρχονται φέτος, αμέσως μετά το ξέσπασμα των φοιτητικών κινητοποιήσεων που έδειξε με τον πιο αποφασιστικό τρόπο, ότι η φοιτητική νεολαία δεν θα μείνει αδρανής στην επιθετική πολιτική της κυβέρνησης.

Κυβερνητική επιθετικότητα

Η Νέα Δημοκρατία έχει προσπαθήσει τα τελευταία χρόνια να ολοκληρώσει τη λεγόμενη «εκπαιδευτική αναδιάρθρωση» με μια σειρά νομοθετημάτων για το δημόσιο πανεπιστήμιο. Είναι πρόσφατη η μνήμη του νόμου Κεραμέως - Χρυσοχοϊδη, που απέτυχε να φέρει την πανεπιστημιακή αστυνομία, θεσμοθέτησε την ελάχιστη βάση εισαγωγής, έφερε τις διαγραφές και τα πειθαρχικά. Κι άλλες ρυθμίσεις ενδιάμεσα σχετικά με τα συμβούλια ιδρύματος, τα ενιαία ψηφοδέλτια, τις ηλεκτρονικές εκλογές. Αλλά και αποφάσεις σχετικά τη φοιτητική μέριμνα όπως αντίτιμο για τις εστίες (π.χ. Εστίες Πάτρας) και κατάργηση της δωρεάν σίτισης όπου είχε απομείνει (π.χ. Λέσχη ΑΠΘ). Όλες αυτές οι κινήσεις

Χρειάζεται να διασφαλίσουμε ότι το αποτέλεσμα θα έρθει να επισφραγίσει και ως εκλογικό ποσοστό, τον ριζοσπαστισμό που περιγράψαμε. Πρέπει να καταφέρουμε τη θωράκιση των οργάνων των φοιτητικών συλλόγων, ώστε να βρεθούν σε καλύτερες θέσεις μάχης

δείχνουν μια ξεκάθαρη κατεύθυνση προς το ξήλωμα του δημόσιου, δωρεάν πανεπιστημίου και την απονέκρωση των φοιτητικών συλλόγων, των συλλογικών φορέων δηλαδή, που έχουν τη δύναμη να το υπερασπιστούν. Το προηγούμενο εξάμηνο όμως, είδαμε την κυβέρνηση πιο επιθετική από ποτέ να παρακάμπτει το σύνταγμα και να φέρνει τον νόμο για

τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αμφισβητώντας εντελώς τον χαρακτήρα της παιδείας ως δημοσίου αγαθού.

Διανύοντας τη δεύτερη συνεχόμενη θητεία της κυβέρνησης Μητσοτάκη, η Νέα Δημοκρατία έχει μείνει συνεπής σε αυτή την πολιτική. Με μια ματιά στην κατάσταση στα σχολεία, είναι φανερό ότι η επίθεση στην παιδεία είναι συνολική. Αλλά και για τα υπόλοιπα δημόσια αγαθά τα μέτωπα παραμένουν ανοιχτά. Η ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ και τα απογευματινά χειρουργεία, οι ιδιωτικοποιήσεις στο νερό, οι ιδιωτικοποιημένες μεταφορές, οι χαμηλοί μισθοί σε καιρό σφοδρής ακρίβειας είναι μερικά μόνο παραδείγματα που στοιχειοθετούν την πολιτική της θυσίας κάθε δημοσίου αγαθού και κοινωνικής ανάγκης στο βωμό της κερδοσκοπίας. Αντίθετα, υπάρχουν διαρκώς διαθέσιμα κονδύλια για εξοπλιστικά προγράμματα και μέσα καταστολής, της μόνης απάντησης που φαίνεται να έχει η κυβέρνηση σε όποιον αμφισβητεί την πολιτική της.

Το κίνημα

Με αυτήν την πολιτική βρέθηκε αντιμέτωπος και ο κόσμος των σχολών μόλις τρεις μήνες πριν. Απέναντι στην επίθεση στο πανεπιστήμιο αλλά και συνολικά ενάντια στην προοπτική της φοιτητικής νεολαίας, είδαμε το προηγούμενο διάστημα χιλιάδες κόσμο να κινητοποιείται. Είδαμε μετά από χρόνια την ενεργοποίηση των γενικών συνελεύσεων με πρωτοφανή συμμετοχή μετά από χρόνια και αγωνιστικές αποφάσεις. Είδαμε την κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ-Ν-ΔΦΚ να γελιοποιείται πανελλαδικά χάνοντας μέχρι και τα «κάστρα» της. Είδαμε τμήματα να τελούν υπό κατάληψη για μεγάλο διάστημα σε όλες τις μεγάλες πόλεις, παρά τους εκβιασμούς της εξεταστικής και των εισαγγελικών παρεμβάσεων. Είδαμε μαζικά τους φοιτητικούς συλλόγους στο δρόμο με την κοινωνία στο πλευρό τους (από εκπαιδευτικούς μέχρι αγρότες). Παρά την ψήφισή, τελικά, του νόμου, δεν μπορούμε να μιλάμε για ήττα. Η ριζοσπαστικοποίηση που προέκυψε μέσα στα πανεπιστήμια άλλαξε το φόντο στις σχολές και μόνο παρακαταθήκη μπορεί να αποτελέσει για την «επόμενη στροφή».

Η κυβέρνηση, μάλιστα, φαίνεται να το γνωρίζει ήδη αυτό. Η επιμονή της ΔΑΠ να μεταφέρει τις φοιτητικές εκλογές όσο μακρύτερα γίνεται από τα γεγονότα του κινήματος αλλά και

η εκδικητική στάση της κυβέρνησης αυτή τη στιγμή μόνο φόβο δείχνουν. Τα πειθαρχικά σε αγωνίστριες και αγωνιστές στην Πάτρα, οι συλλήψεις και οι απαγορεύσεις εκδηλώσεων στο ΑΠΘ στη Θεσσαλονίκη, τα μέτρα ασφαλείας (κάμερες, τουρνικέ) κάνουν καθαρό ότι η κυβέρνηση αναγνωρίζει τον κίνδυνο στις ζυμώσεις και τις κινηματικές διεργασίες εντός των σχολών.

Με ορίζοντα τις εκλογές χρειάζεται να διασφαλίσουμε ότι το αποτέλεσμα θα έρθει να επισφραγίσει και ως εκλογικό ποσοστό, τον ριζοσπαστισμό που περιγράψαμε. Πρέπει να καταφέρουμε τη θωράκιση των οργάνων των φοιτητικών συλλόγων, ώστε να βρεθούν σε καλύτερες θέσεις μάχης για την υπεράσπιση και τη διεκδίκηση του δημοσίου, δωρεάν πανεπιστημίου. Χρειάζεται να σπάσουμε το αφήγημα της κυβέρνησης και της ΔΑΠ που στηρίζεται στη διαστρέβλωση

του κινήματος και τη δαιμονοποίηση των καταλήψεων. Πόσο μάλλον σε μια χρονική στιγμή που οι μεγαλύτερες πανεπιστημιούπολεις του κόσμου βρίσκονται υπό κατάληψη για τη γενοκτονία στη Γάζα. Οι δηλώσεις για «μειοψηφίες που κλείνουν τις σχολές», για «παθολογικό Ελληνικό φαινόμενο», για το ότι «οι καταλήψεις είναι πρόβλημα που θα λυθεί με την ίδρυση των ιδιωτικών» καταρρέουν μία προς μία από τη διεθνή εικόνα.

Αριστερά

Γύρω από αυτά τα καθήκοντα πρέπει να προχωρήσει η ριζοσπαστική αριστερά προς την εκλογική αναμέτρηση. Το κίνημα πρόσφερε χρήσιμα συμπεράσματα και αυτά χρειάζεται να αξιοποιήσουμε. Η μέγιστη μαζικότητα και η πανελλαδική ήττα της δεξιάς και της κυβερνητικής παράταξης μέσα στο πανεπιστήμιο ήρθε ως απότοκο της ενιαίας στάσης των

Ιδιωτικά πανεπιστήμια! Ανατρεπτική Συμμαχία

αριστερών δυνάμεων στις γενικές συνελεύσεις. Αντίθετα, όπου επικρατούσε ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους αριστερούς πόλους, όχι μόνο δυσκόλευε τις κινηματικές διεργασίες αλλά κατέληξε να αποδυναμώνει και να εκθέτει το κίνημα και την αριστερά συνολικά.

Στο συγκεκριμένο χρόνο δεν μπορούμε να μιλάμε για κάτι περισσότερο από την εκλογική συμπίεση, ωστόσο οι μάχες με μετωπικούς όρους είναι που αφήνουν παρακαταθήκη για μεγαλύτερα βήματα

Παρά τη συλλογική εμπειρία και παρά το γεγονός ότι δύο χρόνια έχει καταγραφεί πρώτη δύναμη πανελλαδικά στις σχολές, η ΠΚΣ δεν έχει δείξει καμία ουσιαστική διάθεση έστω διάλογου με την υπόλοιπη αριστερά ενώ έχουν βρεθεί επανειλημμένα ανεπαρκείς να εκφράσουν σε κινηματικό επίπεδο την αγωνιστικότητα που προκύπτει στους φοιτητικούς συλλόγους. Δυστυχώς, η στάση αυτή μπροστά σε μια εκλογική μάχη τέτοιας σημασίας δεν είναι καθόλου προωθητική για την αριστερά συνολικά.

Με ανάλογο προβληματισμό σκεφτόμαστε και για την επιλογή συντρόφων και συντροφισσών να ιδρύσουν νέο φορέα μέσα στα πανεπιστήμια αποχωρώντας από τα ΕΑΑΚ. Η ιεράρχηση της ιδεολογικής καθαρότητας σε μια τέτοια περίοδο, μπορεί να οδηγήσει μόνο στην εσωστρέφεια και την απομόνωση, γεγονός που φάνηκε και από τη στάση του νέου φορέα τόσο στις πανελλαδικές, όσο και στις ανά συλλόγους συζητήσεις περί ενωτικών εκλογικών κατεβασμάτων, η οποία ήταν είτε η εκ των προτέρων ανακοίνωση της μη συνεργασίας για λόγους προαποφασισμένων «ιδεολογικών διαφορών», είτε η παντελής απουσία από αυτές τις διαδικασίες.

Ενότητα

Ωστόσο, βάζοντας στόχο την έκφραση στις φοιτητικές εκλογές της αγωνιστικότητας που προέκυψε από το κίνημα, θεωρούμε ότι οι πα-

ραπάνω επιλογές απομακρύνονται από αυτή την κατεύθυνση. Αντίθετα, ως πιο πρόσφορο για τον στόχο αυτόν απολογίζουμε τον πανελλαδικό συντονισμό σχημάτων ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ (Αριστερή Ανατρεπτική Συμμαχία). Το τρίπτυχο αυτό αποτελεί μια χρόνια εκλογική συνεργασία για την αριστερά που μετρά επιτυχίες. Παρά τα προβλήματα που συχνά προκύπτουν στον διάλογο μεταξύ μας και παρά τις ιδεολογικές διαφορές, αυτές οι δυνάμεις καταλήξαμε στο κοινό συμπέρασμα ότι η ενότητα είναι αυτή τη στιγμή, που μπορεί να διασφαλίσει την μαζικότερη έκφραση της ριζοσπαστικοποίησης του κόσμου αλλά και να αντιμετωπίσει την κινητοποίηση της κυβερνητικής παράταξης της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ. Σε αυτό το πλαίσιο θεωρούμε και πολύ θετική εξέλιξη την απόφαση του ΑΡΔΙΝ να επανέλθει σε αυτή τη συνεργασία. Σίγουρα, στο συγκεκριμένο χρόνο δεν μπορούμε να μιλάμε για κάτι περισσότερο από την εκλογική συμπίεση, ωστόσο οι μάχες με μετωπικούς όρους είναι που αφήνουν παρακαταθήκη για μεγαλύτερα βήματα.

Η αποτύπωση μίας ενωτικής εκλογικής συνεργασίας της αριστεράς που θα μπορεί να αποκαλύπτει τις επιθέσεις της κυβέρνησης συνολικά στην νεολαία και τα φτωχά στρώματα είναι παραπάνω από απαραίτητη. Χωρίς εκλογικές αυταπάτες, αλλά με στόχο την ανασυγκρότηση των συλλόγων, την αναβάθμιση των διεκδικήσεων και της πολιτικής συζήτησης μέσα σε αυτούς, η αριστερά καλείται να δώσει το επόμενο διάστημα σοβαρές μάχες απέναντι στην κυβέρνηση. Εκτός από την μάχη ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια που δόθηκε το προηγούμενο διάστημα και θα συνεχίσει να δίνεται, οφείλουμε να ανοίξουμε στους συλλόγους τη συζήτηση ενάντια στον πόλεμο, την ακρίβεια, τις εργασιακές σχέσεις, την έμφυλη καταπίεση, παλεύοντας μαζικά, ενωτικά, ριζοσπαστικά και νικηφόρα.

Συνεπώς, με το βλέμμα στην επόμενη ημέρα, πυξίδα και στις εκλογές πρέπει να είναι η ενότητα. Ο αγώνας δεν έχει τελειώσει και αυτό πρέπει να γίνει ξεκάθαρο! Στις φοιτητικές εκλογές συμμετέχουμε, στηρίζουμε, ψηφίζουμε το ενωτικό κατέβασμα της Αριστερής Ανατρεπτικής Συμμαχίας.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Διακήρυξη της ΔΕΑ για τη

Οι ευρωεκλογές βρίσκουν τις πολιτικές εξελίξεις εδώ, αλλά και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε μια κρίσιμη καμπή.

Η ΕΕ έχει, από καιρό, αναδειχθεί σε ένα συντονιστικό επιτελείο προώθησης των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Σε όλες τις χώρες μέλη –από τις πιο ισχυρές ως τις πιο αδύναμες– καλπάζει η βάρβαρη «λιτότητα», η ακραία επέκταση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, η ριζική υποβάθμιση των συνταξιοδοτικών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων, οι αδίστακτες ιδιωτικοποιήσεις, η φορο-ληστεία σε βάρος των εργαζομένων και των λαϊκών τάξεων σε συνδυασμό με την προκλητική επέκταση των φοροαπαλλαγών πάνω στα κέρδη των επιχειρήσεων και πάνω στο συσσωρευμένο πλούτο των κυρίαρχων τάξεων. Το αποτέλεσμα είναι (παντού!) να μειώνεται το μερίδιο των μισθών και των συντάξεων πάνω στον ετήσια παραγόμενο πλούτο, και να αυξάνει (παντού!) το μερίδιο των κερδών και των μερισμάτων των κηφήνων. Το ευρώ αποδείχθηκε ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια των ευρωπαϊκών κυρίαρχων τάξεων και των αστικών κυβερνήσεων, στη διαρκή προσπάθειά τους να αυξήσουν τα ποσοστά εκμετάλλευσης όσων ζουν από την εργασία τους. Αρκετά χρόνια μετά τις διαβόητες «καθοριστικές» Συνθήκες, όπως του Μάαστριχτ και της Λισσαβόνας, όλες οι υποσχέσεις για διάχυση της «ανάπτυξης» και για μια, τάχα, γενικευμένη ευημερία έχουν διαψευστεί παταγωδώς. Μια καλή απόδειξη είναι οι σκληρές μαζικές κινητοποιήσεις των εργατών, των συνταξιούχων, των αγροτών, της νεολαίας, που πυκνώνουν σε όλες τις χώρες-μέλη.

Πόλεμος και αντιδραστική στροφή

Την ίδια στιγμή η ΕΕ εξοπλίζεται.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία λειτούργησε σαν το σύνθημα προς μια ιστορικών διαστάσεων ενίσχυση του милитарισμού σε όλες τις χώρες μέλη, με μπροστάρηδες τη Γερμανία και τη Γαλλία. Η ΕΕ στο πλευρό των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, αλλά και αυτοτελώς και με διακριτά δικά της ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, στηρίζει αποφασιστικά την εγκληματική πολιτική του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ σε βάρος των Παλαιστινίων στη Γάζα και στη Δυτική Όχθη, ενώ επιδιώκει και πρωταγωνιστικό

ρόλο στην ιμπεριαλιστική «αστυνόμευση» των ναυτικών διαδρόμων της Ερυθράς Θάλασσας και της Ανατολικής Μεσογείου.

Οι εξοπλισμοί, ο ευρωστρατός, οι δυνάμεις «ταχείας επέμβασης» στα ανατολικά όρια της ΕΕ και στα Βαλκάνια, οι ναυτικές εξορμήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, η αδίστακτη διπλωματία των εκβιασμών του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, πρέπει να γίνονται κατανοητά ως προκλήσεις για τον κόσμο μας. Γιατί συνιστούν μεγάλους κινδύνους για την ειρήνη, αλλά και γιατί δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το κόστος της μεγέθυνσης του ευρω-μilitarισμού

Γι' αυτό και η αντιμετώπιση του ακροδεξιού κινδύνου θα πρέπει να επιδιωχθεί σε άρρηκτη ενότητα με την αντιμετώπιση του «θεσμικού» (κρατικού και ενωσιακού) ρατσισμού, εθνικισμού και σεξισμού.

θα πληρωθεί από περικοπές στους μισθούς, στις συντάξεις, στις κοινωνικές δαπάνες.

Την ώρα που η περιβαλλοντική και κλιματική κρίση απειλεί άμεσα τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, η διαβόητη «πράσινη μετάβαση» της ΕΕ δεν είναι τίποτα άλλο από μοχλός για την επιτάχυνση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων και ένα πρόσθετο όπλο στους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς.

Σε αυτές τις συνθήκες δεν είναι τυχαίο ότι διαψεύδονται με ταχύτητα και όλες οι δημαγωγίες που συνέδεαν τη συγκρότηση της ΕΕ με την υπόσχεση περί προωθημένης πολιτικής δημοκρατίας και εγγύησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Ξεκινώντας από τη Γερμανία και τη Γαλλία, ένα

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

ΜΑΥΡΟ ΣΤΗ ΝΑ & ΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ

ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ
[ΚΚΕ / ΜΕΡΑ25-ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ / ΑΝΤΑΡΣΥΑ]

ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΕ ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ

ΜΑΖΙΚΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΔΕΑ
διεθνιστική εργατική αριστερά

κύμα πολιτικού αυταρχισμού επεκτείνεται προς όλες τις χώρες μέλη, κάνοντας τη «δημοκρατία» όλο και περισσότερο μια εικονική πραγματικότητα. Στη Γερμανία πλέον ποινικοποιείται κάθε πράξη ή λόγος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, στη Γαλλία ο στρατός παρεμβαίνει τακτικά στα φτωχά προάστια του Παρισιού και της Μασσαλίας με στόχο, λέει, την πάταξη του «ισλαμο-αριστερισμού», στην Ιταλία οι φασιστικές συμμορίες διαδηλώνουν πλέον ελεύθερα υπό την υψηλή προστασία της Μελόνι κ.ο.κ. Οι κάμερες παντού, η μεγάλη κλίμακας καταγραφή δεδομένων για τη ζωή του πληθυσμού, οι αλλαγές στη νομοθεσία για τις ηλεκτρονικές συναλλαγές κλπ, δείχνουν ότι «ο καπιταλισμός της παρακολούθησης» είναι ήδη μια ζωντανή πραγματικότητα

στην Ευρώπη.

Η πιο προωθημένη «συνιστώσα» αυτής της αυταρχικής στροφής είναι η ενίσχυση του ρατσισμού. Η Πύλος δεν ήταν ένα μεμονωμένο έγκλημα κρατικού ρατσισμού, αλλά ένας ακόμα τραγικός κρίκος στην αλυσίδα εγκλημάτων που παράγει συστηματικά η Ευρώπη-φρούριο, η οποία χτίζει όλο και ψηλότερα τείχη –από τον Έβρο ως τη Μελίγια-, έχει μετατρέψει τη Μεσόγειο σε υγρό νεκροταφείο, αναθέτει σε κράτη της Ασίας και της Αφρικής το ρόλο του «πορτιέρη» –μεταφέροντας τον πόλεμο κατά των μετανασ(ρι)ών και έξω από τα σύνορά της.

Η αντιδραστική στροφή αφορά και την κλιμάκωση του σεξισμού. Οι ανέξοδες δημαγωγίες των ευρωπαϊκών θεσμών σε αυτό το πεδίο δεν εμποδίζουν σε τίποτα τη δυσμενή

ς Ευρωεκλογές 2024

τροποποίηση των νομοθεσιών σε σχέση με κρίσιμα πεδία δικαιωμάτων των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ σε μια σειρά χώρες-μέλη, ενώ στην πραγματική ζωή (στην εργασία, στο σχολείο, στο δρόμο...) τα πράγματα γίνονται παντού καθημερινά χειρότερα.

Το αποτέλεσμα αυτών των μετατοπίσεων των κυβερνήσεων, των κρατικών μηχανισμών, των ευρωπαϊκών θεσμών και οργάνων, είναι η πρωτοφανής ενίσχυση της ακροδεξιάς. Οι Λεπέν, οι Μελόνι, οι AfD, οι Vox, οι Τσέγκα και οι υπόλοιποι του ακροδεξιού – νεοναζιστικού συρφετού είναι δυνάμεις που συνιστούν μια αυτόνομη πολιτική απειλή για το κίνημα των εργατών και της νεολαίας, αλλά δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι η ανάπτυξή τους στηρίζεται στη γενικότερη στροφή προς το ρατσισμό, τον εθνικισμό, το μιλιταρισμό και τον σεξισμό των κυβερνητικών, κρατικών και ευρω-ενωσιακών ηγεσιών. Γι' αυτό και η αντιμετώπιση του ακροδεξιού κινδύνου θα πρέπει να επιδιωχθεί σε άρρηκτη ενότητα με την αντιμετώπιση του «θεσμικού» (κρατικού και ενωσιακού) ρατσισμού, εθνικισμού και σεξισμού.

Αυτή είναι η ΕΕ που έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων το «μήνυμα» που χρειάζεται είναι ένα καθαρό ΟΧΙ. Πρέπει να ενισχυθούν οι ιδέες που πάντα (από το 1917 και μετά) ισχυρίζονταν ότι η εργατική εξουσία-δημοκρατία, δηλαδή ο σοσιαλισμός, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να επιχειρηθεί μια ευρωπαϊκή ενοποίηση που θα εξυπηρετεί αυθεντικά εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Πρέπει να ενισχυθούν οι πολιτικές πράξεις που υποστηρίζουν τη ρήξη απέναντι στη σημερινή υπαρκτή ΕΕ των βιομηχάνων, των εφοπλιστών, των τραπεζιτών. Πρέπει –άμεσα!– να ενισχυθούν οι συγκεκριμένοι μαζικοί αγώνες των εργατών και της νεολαίας, που αντιστέκονται εδώ και τώρα στη συγκεκριμένη πολιτική που εκπέμπει η Κομισιόν και υλοποιούν όλες οι κυβερνήσεις των χωρών-μελών.

Στις ευρωεκλογές χρειαζόμαστε να ακουστεί όσο πιο δυνατά γίνεται, ένα εργατικό-διεθνιστικό-αριστερό ΟΧΙ στην ΕΕ του κεφαλαίου, του πολέμου, του ρατσισμού και του σεξισμού. Αυτό το ΟΧΙ πρέπει να «καθοδηγείται» από την αντικαπιταλιστική στρατηγική, να παίρνει πρω-

τοβουλίες προς τη ρήξη με την ΕΕ, και μέσα στη σημερινή συγκυρία να αντιστέκεται συστηματικά στην πολιτική των ευρω-ηγεσιών και των κυβερνήσεων των χωρών μελών της ΕΕ.

Στην Ελλάδα

Στο εσωτερικό της χώρας, η κυβέρνηση Μητσοτάκη υπηρετεί με ενθουσιασμό τις αντιδραστικές κατευθύνσεις που εκπέμπουν οι Βρυξέλλες. Είναι μια κυβερνηση-πολεμική μηχανή στην υπηρεσία του κεφαλαίου, ιδιαίτερα απειλητική για τα βασικά εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα. Οι πρόσφατοι ταυ-

αντίστασης.

Απέναντι στην Δεξιά και στην ακροδεξιά, δεν υπάρχουν περιθώρια για αυταπάτες σχετικά με τον ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ.

Το κόμμα του Κασελάκη θεωρεί πλέον το ΝΑΤΟ σαν μια «ιερή αμυντική συμμαχία», δεν διστάζει να εκφράζει την αλληλεγγύη του προς το... Κράτος του Ισραήλ, και δηλώνει ήδη δημόσια ότι οι σχέσεις του Κασελάκη με το Δημοκρατικό Κόμμα στις ΗΠΑ θα είναι το «θεμέλιο» πάνω στο οποίο θα στηριχτεί τις μελλοντικές προγραμματικές επεξεργασίες και τις πολιτικές του. Ο «προοδευτισμός» του Κασελάκη

κής μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ σε ένα κεντροαριστερό κόμμα, οδήγησε σε μια (ακόμα) διάσπασή του. Δυστυχώς, ο κύκλος των στελεχών που συγκρότησαν τη Νέα Αριστερά επέλεξε να «υιοθετήσει» την υπεράσπιση των κυβερνήσεων Τσίπρα μεταξύ 2015-19 και, συνακόλουθα, την υπεράσπιση των μνημονιακών-νεοφιλελεύθερων πολιτικών τους. Αυτό δείχνει ότι λίγα κατάλαβαν σχετικά με το τι (τους) συνέβη και κυρίως θέτει τη Νε.Αρ. εκτός κάθε θεμιτής επιλογής ψήφου.

Αυτή η εξέλιξη του «κεντρικού» πολιτικού σκηνικού, σπρώχνει κόσμο προς την αποχή που, όπως στις εκλογές του 2023, παίρνει μεγάλες διαστάσεις. Όμως η αποχή δεν είναι λύση. Δεν αποτελεί πρόβλημα που δυσκολεύει τα συστημικά κόμματα, και ιδιαίτερα τον Μητσοτάκη.

Στην κάλη των ευρωεκλογών το πιο ενδιαφέρον στοιχείο θα είναι η δύναμη που θα καταγράψουν τα κόμματα και οι συνδυασμοί που στηρίζουν (στον α' ή στον β' βαθμό ειλικρίνειας και πολιτικής δυνατότητας...) τις κοινωνικές αντιστάσεις. Αυτό θα καταμετρηθεί με τις ψήφους στα αριστερά, κυρίως τις ψήφους στο ΚΚΕ, στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην Ενωτική Πρωτοβουλία ΜΕΡΑ25/Ανατρεπτική Οικολογική Αριστερά. Ενώνουμε τη φωνή μας στο κάλεσμα για αυτή την ψήφο στα αριστερά, δηλώνοντας ότι, παρά τις ιδιαίτερες προτιμήσεις της καθεμιάς και καθενός από εμάς, δεν έχουμε την πρόθεση να «τσακωθούμε» με κανέναν για τη συγκεκριμένη επιλογή μέσα σε αυτό το «φάσμα».

Η επόμενη ημέρα θα είναι κρίσιμη. Το βασικό πολιτικό καθήκον θα παραμένει η κλιμάκωση και ο συντονισμός των αγώνων από τα κάτω. Θα χρειαστούν συστηματικές και μάχιμες πρωτοβουλίες, οργανωμένες με ενωτική και συνάμα ριζοσπαστική πολιτική, για τις αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, για τον αποτελεσματικό έλεγχο της ακρίβειας, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στο ΝΑΤΟ και τις Βάσεις, για να μπει φραγμός στην παράλογη και επικίνδυνη εξορμητική στρατηγική, για την αλληλεγγύη στην Παλαιστήνη κ.ο.κ.

Σε αυτήν την κρίσιμη «επόμενη ημέρα», τα καθήκοντα της ενότητας στη δράση, τόσο στο κίνημα όσο και στο πολιτικό πεδίο, θα παραμένουν επιτακτικά.

Στην κάλη των ευρωεκλογών το πιο ενδιαφέρον στοιχείο θα είναι η δύναμη που θα καταγράψουν τα κόμματα και οι συνδυασμοί που στηρίζουν τις κοινωνικές αντιστάσεις. Ενώνουμε τη φωνή μας στο κάλεσμα για αυτή την ψήφο στα αριστερά.

τόχρονοι αγώνες του φοιτητικού κινήματος, των αγροτών και των απεργιακών κινητοποιήσεων, έχουν οδηγήσει τον Μητσοτάκη σε δύσκολη θέση. Οι αποκαλύψεις για τις κυβερνητικές ευθύνες στο έγκλημα των Τεμπών και στις παρακολουθήσεις της ΕΥΠ, σε συνδυασμό με τις ρωγμές στο μπλοκ των ολιγαρχών που μέχρι πρόσφατα στηρίζαν τον Μητσοτάκη, δημιουργούν πρόσθετες αστάθειες. Δεν πρέπει, όμως, να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αν η κυβέρνηση της ΝΔ κατορθώσει να σταθεροποιηθεί, μέσα στο περιβάλλον της διεθνούς οικονομικής επιδείνωσης θα προωθήσει μια ακόμα πιο αιματηρή πολιτική απέναντι στον κόσμο μας. Γι' αυτό στις ευρωεκλογές το «μαύρο στη ΝΔ!» πρέπει να είναι, για κάθε εργαζόμενο, για κάθε νέο και νέα, το πρώτο και σταθερό σημείο αφετηρίας για την επιλογή της ψήφου.

Αυτονόητα, αυτή η επιλογή πάει χέρι-χέρι με την υποχρέωση «μαυρίσματος» όλων των ψηφοδελτίων της ακροδεξιάς που, όπως έδειξε η εμπειρία της Χρυσής Αυγής, είναι ένας επικίνδυνος εχθρός για τον κόσμο του εργατικού κινήματος και όλων των κινημάτων κοινωνικής

είναι ένας νεοφιλελευθερισμός «με ανθρώπινο πρόσωπο».

Το ΠΑΣΟΚ του Ν. Ανδρουλάκη είναι το επίσημο μέλος της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας: Κανείς δεν δικαιούται να ξεχνά ότι οι σημερινές τραγικές πολιτικο-κοινωνικές συνθήκες στην Ευρώπη διαμορφώθηκαν με πρωταγωνιστικό ρόλο των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων στις κυβερνήσεις με ή χωρίς συνεργασία με τη Δεξιά.

Η ενίσχυση αυτού του «πόλου» της κεντροαριστεράς, που υπόσχεται συνεργασίες ή και ενοποιήσεις μετά τις ευρωεκλογές, παρότι θα αντιπολιτεύεται τον Μητσοτάκη, δεν κομίζει τίποτα αυθεντικά θετικό για τον κόσμο της εργασίας. Είναι χαρακτηριστικό το ότι, ελάχιστες εβδομάδες πριν τις ευρωεκλογές, τόσο ο Στ. Κασελάκης όσο και ο Ν. Ανδρουλάκης περιορίζουν τον «προοδευτισμό» τους σε γενικόλογες και εν πολλοίς δημαγωγικές κατευθύνσεις, που δεν ορίζουν κανένα σημείο ανατροπής της οικονομικής και κοινωνικής πραγματικότητας που επιβλήθηκε στα χρόνια των μνημονίων, αλλά και στην πενταετία Μητσοτάκη που τα ακολούθησε.

Η ολοκλήρωση της συντηρητι-

1996-2024: Η συναρπαστική διαδρομή του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ

Θέλουμε έναν κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους!

Της Όλγας Λαφαζάνη, μέλους της Οργανωτικής Επιτροπής του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Αθήνας

Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Αθήνας γίνεται φέτος 25 χρονών! Σε αυτό το 1/4 του αιώνα έχει γίνει μάρτυρας πολιτικών μετασηματισμών, κοινωνικών ζυμώσεων, οικονομικών διακυμάνσεων, και πολλών -πραγματικά πολλών- αγώνων, διεκδικήσεων, καταλήψεων, απεργιών: από το αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα, τα κινήματα πόλης, το φεμινιστικό, το lgbtqi+, το οικολογικό, το συνδικαλιστικό, το φοιτητικό. Ίσως και το Φεστιβάλ, έχει βάλει ένα μικρό λιθαράκι στη συγκρότηση και την προώθηση των αγώνων αυτών.

Ο κόσμος στον οποίον ζούσαμε το 1996, όταν έγινε το πρώτο Φεστιβάλ στον Λόφο Κολωνού στην Αθήνα, δεν υπάρχει πιά. Η Αθήνα ήταν μια άλλη πόλη, η χώρα άλλαζε με γοργούς ρυθμούς, αλλά και στην ευρύτερη γειτονιά μας είχαν συμβεί ιστορικές αλλαγές. Η πτώση του Υπαρκτού Σοσιαλισμού φέρνει τη μαζική μετακίνηση των κατοίκων των χωρών του πρώην Ανατολικού Μπλοκ. Κόσμος από τη γειτονική Αλβανία αλλά και την Βουλγαρία, την Ρουμανία ή την Ουκρανία φτάνει μαζικά στην Ελλάδα για να (ξανά)χτίσει την ζωή του. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει καμία διαδικασία νομιμοποίησης για τους μετανάστες/ριες, έτσι είναι όλοι/ες χωρίς χαρτιά. Το σύνθημα, λοιπόν, του 1ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ είναι «Νομιμοποίηση για Όλους». Τα θέματα της νομιμοποίησης είναι τα κεντρικά επίδικα εκείνης της περιόδου και σχεδόν μονοπωλούν τόσο το ενδιαφέρον του αντιρατσιστικού κινήματος όσο και τα συνθήματα του Φεστιβάλ τα επόμενα χρόνια. Η χώρα, ταυτόχρονα, όπως προπαγανδίζουν οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ, είναι σε τροχιά ανάπτυξης και προόδου, με Ευρωπαϊκό χρήμα, μεγάλες επενδύσεις στις χώρες του πρώην Ανατολικού Μπλοκ και λίγα χρόνια αργότερα με την είσοδο στην Ευρωπαϊκή Νομισματική «Οικογένεια» και με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Λιγότερο αναφέρεται, όμως, ότι η «Ισχυρή Ελλάδα» χτίζεται με την

ακραία εκμετάλλευση των «παρανομημένων» μεταναστών/ριων -θέμα που από τότε και μέχρι σήμερα αποτελεί σταθερό επίδικο στις διεργασίες τόσο του κινήματος όσο και του Φεστιβάλ. Εκεί, όμως, στις αρχές της δεκαετίας του 2000 συγκροτείται και το κίνημα ενάντια στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση το οποίο δίνει ένα νέο προσανατολισμό και στα εγχώρια κινήματα. Το Φεστιβάλ ταυτόχρονα έχει αρχίσει να μεγαλώνει και να απευθύνεται σε ένα ευρύτερο κοινό, οπότε και φεύγει

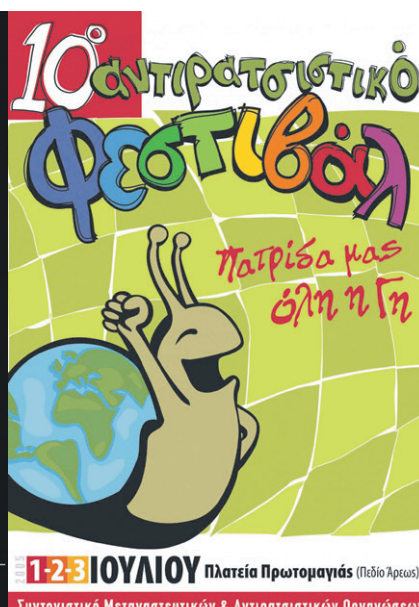
σύνθημα του Φεστιβάλ συνομιλεί με το παγκόσμιο κίνημα ειρήνης αναδεικνύοντας την αντίσταση στον πόλεμο και τον ρατσισμό. Το 10ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ γίνεται το 2005 στην Πλατεία Πρωτομαγιάς με εμβληματικό σύνθημα το «Πατρίδα μας όλη η Γη». Λίγα χρόνια αργότερα, το 2008, η Αθήνα συνταράσσεται από την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου την οποία ακολουθεί ένα εξεγερτικό κλίμα σε όλη την χώρα, με εκατοντάδες διαδηλώσεις και καταλήψεις. Το Φεστιβάλ εκείνης

Φεστιβάλ του 2010 αναδεικνύει πως «Δεν είναι οι μετανάστες οι εχθροί μας, εχθροί μας είναι αυτοί που κλέβουν την ζωή μας». Το 2011, εν μέσω του «κινήματος των πλατειών» για την αντίσταση στα μνημόνια και τον νεοφιλελευθερισμό, το Φεστιβάλ ακυρώνεται, καθώς η συνέλευση ομόφωνα αποφασίζει ότι έχει μεγαλύτερη σημασία η έμπρακτη και ενσώματη στήριξη του κινήματος στις πλατείες. Το ίδιο συμβαίνει και λίγα χρόνια αργότερα, με το Φεστιβάλ του 2015 καθώς οι προγραμματισμένες ημερομηνίες συμπίπτονται με το δημοψήφισμα του καλοκαιριού του 2015. Το 2016, μετά τη χρονιά της «προσφυγικής κρίσης» όπως αποκαλείται στον δημόσιο λόγο, ή το «καλοκαίρι της μετανάστευσης» όπως το αποκαλούν τα κινήματα αλληλεγγύης, το Φεστιβάλ έχει σαν σύνθημα «Πρόσφυγες Καλοδεχούμενοι». Είναι εκείνες οι χρονιές που το αλληλέγγυο κίνημα -ένα πολύμορφο και διεθνικό μωσαϊκό- έχει προχωρήσει πέρα από διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις στη δημιουργία στεναστικών καταλήψεων για τους πρόσφυγες τόσο στην Αθήνα όσο και σε άλλες πόλεις. Ο κόσμος της κατάληψης του City Plaza στηρίζει ενεργά το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ με παρουσία και βάρδιες τόσο στο στήσιμο όσο και στη διεξαγωγή. Το 2ο Αντιρατσιστικό κρατάει το σύνθημα του 1ου: «Πατρίδα μας όλη η Γη». Τα επόμενα χρόνια, λόγω της πανδημίας

*** Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έχει επιτύχει, μέσα στα χρόνια, να αποτελέσει ένα θεσμό σε πολλές πόλεις αλλά και ένα σταθμό τόσο του αντιρατσιστικού όσο και του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο**

από τον Λόφο Κολωνού και γίνεται το 2000 για πρώτη φορά στο Πάρκο Ιλισίων. Είναι ταυτόχρονα εκείνες οι χρονιές που αρχίζουν να φτάνουν μετανάστες από τον Παγκόσμιο Νότο, διασχίζοντας τον Έβρο ή το Αιγαίο. Το σύνθημα του Φεστιβάλ το 2002 «Καμία ζωή δεν είναι λαθραία. Όχι στην Ευρώπη Φρούριο» αντανakλά αυτήν τη νέα συνθήκη. Το 2003, τη χρονιά του πολέμου στο Ιράκ, το

της χρονιάς φωνάζει «Και τώρα ένα σύνθημα που όλους μας ενώνει. Οι μετανάστριες και οι μετανάστες δεν είναι μόνοι». Τις επόμενες χρονιές ξεδιπλώνεται σταδιακά η οικονομική κρίση, με ακραία λιτότητα, μείωση μισθών και συντάξεων, αύξηση της ανεργίας, υπογραφή των μνημονίων. Σε αυτά τα χρόνια οι μετανάστες/ριες γίνονται οι αποδιοπομπαίοι τράγοι της κρίσης. Το σύνθημα του

Φεστιβάλ Αθήνας

του κόβιντ 19, δύο ακόμα Φεστιβάλ ακυρώνονται. Τις τελευταίες χρονιές, το Φεστιβάλ γίνεται σε ένα πολιτικό και κοινωνικό κλίμα που επικρατεί η παλινόρθωση της Δεξιάς, ένας ακραίος οικονομικός νεοφιλελευθερισμός, ακρίβεια, επισφάλεια και αδικία. Οι προηγούμενες χρονιές σηματοδεύτηκαν από την ποινικοποίηση όχι μόνο των μεταναστών/ριων αλλά και του κινήματος αλληλεγγύης, από τις επαναπροωθήσεις και τις απελάσεις στα σύνορα αλλά και από το έγκλημα της Πύλου με εκατοντάδες νεκρούς και αγνοούμενους. Το φετινό 25ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θα γίνει, όπως όλα δείχνουν, στη σκιά του πολέμου στην Παλαιστίνη.

Σε όλη την Ελλάδα

Σε αυτά τα 25 χρόνια το Φεστιβάλ δεν έχει μείνει μόνο στην Αθήνα. Στη Θεσσαλονίκη κλείνει επίσης τα 25 του χρόνια, ενώ άλλα φεστιβάλ έχουν γίνει και κάποια γίνονται ακόμα στα Τρίκαλα, στο Βόλο, τη Λάρισα, τα Γιάννενα, την Πρέβεζα, την Καλαμάτα, το Ρέθυμνο, τα Χανιά, και τη Χίο. Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έχει επιτύχει, μέσα στα χρόνια, να αποτελέσει ένα θεσμό σε πολλές πόλεις αλλά και ένα σταθμό τόσο του αντιρατσιστικού όσο και του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο. Αν μπορούσαμε να συνοψίσουμε τους στόχους του Φεστιβάλ θα δίναμε έμφαση σε τρία σημεία: (1) Η όσο το δυνατόν ευρύτερη διάδοση του αντιρατσισμού και της πολυεθνικής συνύπαρξης, (2) Η δημιουργία ενός χώρου ασφάλειας, οικειότητας και αλληλεγγύης για τους/τις μετανάστες-ριες και, τέλος, (3) ο συντονισμός του αντιρατσιστικού και των ευρύτερων κοινωνικών κινήματων και η άρθρωση πολιτικών διεκδικήσεων γύρω από τα κοινωνικά και πολιτικά επίδικα.

Στο 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Αθήνα συμμετείχαν περίπου 25 μεταναστευτικές και αντιρατσιστικές οργανώσεις ενώ οι επισκέπτες του ήταν περίπου 2.000. Το 24ο φεστιβάλ είχε περίπου 30.000 επισκέπτες ενώ συμμετείχαν περίπου 180 οργανώσεις: μεταναστευτικές, αντιρατσιστικές, αντιφασιστικές, φεμινιστικές, LGBTQI+, οικολογικές, συνδικαλιστικές, φοιτητικές, κινήματα πόλης. Ας είμαστε περισσότεροι/ες/α στο 25ο!

Αποχαιρετισμός στον Αντρέα Κριτσωτάκη

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 26 ΑΠΡΙΛΗ, έφυγε από τη ζωή ο αγαπημένος μας σύντροφος Αντρέας Κριτσωτάκης.

Ο Αντρέας πάλεψε μέσα στο κίνημα και τις γραμμές της Επαναστατικής Αριστεράς για πάνω από 50 χρόνια.

Η πολιτική ζωή του άρχισε με τον αγώνα των εργατών του Καπνεργοστάσιου της Αθήνας, στο μεταίχμιο της πτώσης της δικτατορίας και του ξεσπάσματος της μεγάλης εργατικής Μεταπολίτευσης. Μέσα από αυτήν και άλλες πολλές κινηματικές εμπειρίες που ακολούθησαν, η στράτευσή του αποδείχθηκε οριστική.

Από την αρχή έκανε την επιλογή να οργανωθεί. Υπήρξε μέλος της ΣΕΠ και σύντομα πέρασε στην ΟΣΕ και στη συνέχεια στο ΣΕΚ, όπου έδρασε για περίπου 30 χρόνια. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της ΔΕΑ και στις γραμμές της έμεινε σταθερά μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ο Αντρέας υπήρξε ένας από τους ανθρώπους του κινήματος και των οργανώσεων της Αριστεράς που μπορούσε να κολυμπά σαν το ψάρι στο νερό, μέσα στον κόσμο. Έδειξε σε πολλούς νεότερους αγωνιστές και αγωνίστριες πως γίνεται η δουλειά της αλληλεγγύης στους εργατικούς αγώνες, της τοπικής δράσης, της συστηματικής προπαγάνδας, της διαρκούς και συγκροτημένης παρέμβασης.

Έχοντας μπολιαστεί από το ριζοσπαστισμό της δεκαετίας του '70, έζησε τη ζωή του στα γεμάτα. Στις φιλίες, στα νησιά, στα γλέντια και στις ζεστές σχέσεις με τους ανθρώπους, αγάπησε και αγαπήθηκε πολύ.

Προς τους πιο κοντινούς του ανθρώπους, εκφράζουμε τα πιο θερμά μας συλλυπητήρια.

Η ΔΕΑ έχασε έναν πολύτιμο, αγαπημένο σύντροφο.

ΠΡΙΝ ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ ΕΦΤΑΣΕ και σ'αφτιά μου η σοκαριστική είδηση ότι χάσαμε τον Αντρέα.

Ο Αντρέας ήταν ένας άνθρωπος που υπερέβαινε διαχωριστικές γραμμές τασόμενος πάντα με την προσπάθεια από τα κάτω. Σε όποιο κίνημα πόλης ή στέκι κι αν βρισκόμουν πάντα θα υπήρχε κάποια μικρή ή μεγάλη συσχέτιση/συμμετοχή του Αντρέα. Ήταν από αυτούς τους ανθρώπους που δε ιώνθουν «σημαντικοί» ώστε να διεκδικήσουν θέσεις ή να «εξαργυρώσουν» κινηματικούς πόντους. Σίγουρα δεν είχε ιδέα πόσους ανθρώπους τελικά άγγιξε με την παρουσία, τη στάση και το ήθος του.

Ποσο λυπηρό να φεύγουν άνθρωποι σαν τον Αντρέα. Ακόμα πιο λυπηρό, με την αριστερά στη σημερινή της κατάσταση, να φεύγουν άνθρωποι τόσο ενωτικοί που

αγωνίστηκαν τόσο πολύ για την αριστερά και τα Κοινά.

Τον Αντρέα δεν θα τον ξεχάσουμε ποτέ. Κι εγώ θα κρατήσω το χαμόγελο που φώτιζε το πρόσωπό του κάθε φορά που συναντιομασταν σε άλλη μια κινηματική προσπάθεια τυχαία, ή κάθε φορά που τελείωνε ένα φανταστικό πανό για τη δημοτική μας κίνηση ή απλά γιατί συναντηθήκαμε και αυτή η τεράστια καρδιά είχε λίγη χαρά ακόμα να μοιραστεί.

Συλλυπητήρια στην οικογένειά του, στην Πόπη και τη Μυρτώ και στην ακόμα μεγαλύτερη πολιτική του οικογένεια στους συντρόφους και τις συντρόφισσές του στη ΔΕΑ.

Πώς λες αντίο σε τέτοιους ανθρώπους; Τα Εξάρχεια έχασαν ένα κομμάτι από την ψυχή τους σήμερα.

Όλγα Κλείτσα (Ανυπότακτη Αθήνα)

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Στις 21 Μαΐου στο Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων της Καλαμάτας δικάζονται οι εννέα Αιγύπτιοι που προφυλακίστηκαν αμέσως μετά τη διάσωσή τους στο ναυάγιο της Πύλου και κατηγορούνται για πρόκληση ναυαγίου. Η Πρωτοβουλία Δικηγόρων και Νομικών για το ναυάγιο της Πύλου ζητά να μη γίνουν οι συγκεκριμένοι Αιγύπτιοι επιζώντες αποδιοπομπαίοι τράγοι του τραγικού εγκλήματος, αλλά να αποδοθούν οι ευθύνες στις αρμόδιες αρχές. **Είναι σαφής η στόχευση της κυβέρνησης Μητσοτάκη να αρνηθεί κάθε ευθύνη για το έγκλημα, στοχοποιώντας μεμονωμένους πρόσφυγες που ήταν πάνω στο σαπιοκάραβο της «σωτηρίας».** Όπως και πάλι σημειώνει η ανακοίνωση της Πρωτοβουλίας «Τα ήδη δημοσιευμένα αποδεικτικά στοιχεία βρούν ως προς τις ευθύνες του Ελληνικού Λιμενικού για την πρόκληση του ναυαγίου, τόσο μέσω παράλειψης οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας διάσωσης όσο και μέσω της επιχείρησης ρυμούλκησης του αλιευτικού που είχε ως άμεση συνέπεια

την ανατροπή και βύθισή του, την οποία αρνείται το Λιμενικό, αλλά καταμαρτυρούν δεκάδες από τους διασωθέντες». Στην εκδίκαση της υπόθεσης στις 21 Μαΐου στην Καλαμάτα θα βρίσκεται αντιπροσωπεία της Πρωτοβουλίας με το ρόλο του νομικού παρατηρητή και θα εκδώσει σχετική έκθεση για τα όσα θα λάβουν χώρα σε αυτή. Παράλληλα οργανώσεις και φορείς έχουν βγάλει κάλεσμα για συγκέντρωση έξω από το Δικαστικό Μέγαρο Καλαμάτας στις 21 Μαΐου 2024 στις 9πμ.

Άλλη μια αναβολή της εκδίκασης της έφεσης του Homayoun Sabetara σημειώθηκε στη Θεσσαλονίκη. **Ο Homayoun Sabetara συνελήφθη τον Αύγουστο του 2021,** αφού οι ελληνικές αρχές σταμάτησαν το αυτοκίνητο που οδηγούσε στη Θεσσαλονίκη. Στη συνέχεια **του απαγγέθηκαν κατηγορίες για παράνομη διακίνηση ανθρώπων, καθώς στο όχημα επέβαιναν και άλλοι πρόσφυγες** και καταδικάστηκε σε 18 χρόνια φυλάκιση. Η καταδίκη του βασίστηκε κυρίως στη γραπτή κατάθεση ενός μάρτυρα που δεν εμφανίστηκε ποτέ στο δικαστήριο. Ο Homayoun κρατείται έκτοτε στη φυλακή. **Η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική από τις κατηγορίες.** Ο Homayoun έφυγε το καλοκαίρι του 2021 από το Ιράν, όπου είχε χάσει τη γυναίκα του και όπου είχε διαγνωστεί ο ίδιος με καρκίνο, προκειμένου να πάει να ζήσει μαζί με την κόρη του στη Γερμανία. Τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς κατάφερε να περάσει τον Έβρο μαζί με άλλους πρόσφυγες, υπό την καθοδήγηση συνεργάτη των διακινητών. Έμειναν τρία βράδια στο δάσος στην ελληνική πλευρά του Έβρου, όταν οι διακινητές του ζήτησαν να οδηγήσει αυτοκίνητο με την ομάδα των προσφύγων μέχρι τη Θεσσαλονίκη, διαφορετικά θα τον άφηναν εκεί. Μην έχοντας επιλογή οδήγησε το αυτοκίνητο. **Περισσότερες από 50 οργανώσεις δικαιωμάτων ανθρωπιστικής βοήθειας υπογράφουν την έκκληση να αφεθεί ελεύθερος** και να αθωωθεί από τις κατηγορίες ο Sabetara και οι χιλιάδες πρόσφυγες που καταδικάζονται και κρατούνται χωρίς δίκαιη δίκη, στο πλαίσιο των ευρωπαϊκών αντιπροσφυγικών πολιτικών.

Με τη Χρυσή Αυγή μπορεί να τελειώσαμε, αλλά με τη ρατσιστική βία όχι. **Τη Δευτέρα 22/4 σημειώθηκε άλλο ένα περιστατικό σκληρής ρατσιστικής βίας** στην περιοχή του Αγίου Δημητρίου. Όλα συνέβησαν γύρω στις 10:30 το βράδυ, όταν ένας οδηγός αυτοκινήτου Smart χρώματος λευκού με σβηστά φώτα και με επικίνδυνα ζιγκ ζαγκ επιχείρησε να προσπεράσει έναν μετανάστη διανομέα της WOLT. Όταν ο 36χρονος διανομέας από το Πακιστάν τόλμησε ορθώς να του φωνάξει να ανάψει τα φώτα του, **ο οδηγός σταμάτησε, κατέβηκε από το αυτοκίνητο και άρχισε να γρονθοκοπεί με μανία το μετανάστη βρίζοντας τον χυδαία** μέσα σε ένα ρατσιστικό παραλήρημα. Ο 36χρονος μετανάστης γλίτωσε χάρη στην παρέμβαση των περίοικων οι οποίοι επιχείρησαν αμέσως να σταματήσουν τον οδηγό του Smart. Η επίθεση καταγράφηκε από τους κατοίκους της περιοχής σε βίντεο και κρατήθηκε και ο αριθμός της πινακίδας του Smart. Για ακόμη μια φορά η αστυνομία καθυστέρησε να επέμβει σε μια επίθεση ρατσιστικού χαρακτήρα, καθώς έφτασε στο σημείο 15 λεπτά αφότου αποχώρησε ο δράστης της επίθεσης. Ευτυχώς, ο διανομέας με τη στήριξη της τοπικής κοινωνίας προχώρησε σε καταγγελία στο **Τμήμα Αντιμετώπισης Ρατσιστικής Βίας της Αστυνομίας, ενώ συλλογικότητες, σωματεία και φορείς της περιοχής κάλεσαν σε αντιφασιστική-αντιρατσιστική κινητοποίηση στην πλατεία Άρη Βελουχιώτη στο Μπραχάμι στις 26/4, στέλνοντας ένα ισχυρό μήνυμα απέναντι στο φασισμό.**

Μέσα από διαδοχικές συνελεύσεις του «REclaim PRIDE», **οργανώνεται το 8ο Αυτοοργανωμένο Θεσσαλονίκι Pride, που διεξάγεται από τις 14 ως τις 18 Μάη.** Το πρόγραμμα των συζητήσεων περιλαμβάνει φεμινιστική εκδήλωση για την έμφυλη βία, στο φόντο των αυξανόμενων (και όλο και πιο εξοργιστικών περιπτώσεων) γυναικοκτονιών, εκδηλώσεις για το κουίρ κίνημα στη Θεσσαλονίκη, για τη διεκδίκηση ορατής ύπαρξης απέναντι στις ομοτρανσοφοβικές επιθέσεις στην πόλη, για τα επόμενα βήματα του ΛΟΑΤΚΙ κινήματος μετά τον πολιτικό γάμο. Είναι μια θεματολογία που αντανακλά τις πιο «καυτές» στιγμές, προκλήσεις και μάχες του προηγούμενου διαστήματος γενικότερα και ειδικά στην πόλη. Η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη συνδιοργανώνει (με τις Μαχητικές κι Ελεύθερες, την APEN και τη νΚΑ) την εκδήλωση «Έμφυλη βία και γυναικοκτονία: Όλες απαντάμε αν αγγίζεις μία». Επίσης, μαζί με τις Μαχητικές κι Ελεύθερες, συνδιοργανώνουν την εκδήλωση του Δίκτυου Συντονισμού για τον ΛΟΑΤΚΙ+ Γάμο και τη Γονεϊκότητα που θα γίνει στις 17 Μάη,

Διεθνή Ημέρα Κατά της Ομοφοβίας, της Αμφιφοβίας και της Τρανσοφοβίας, με τίτλο «Μετά τον πολιτικό γάμο τί; Φασιστικές επιθέσεις, αποκλεισμοί, αγώνας για πλήρη ισότητα και αποδοχή». Το Αυτοοργανωμένο Pride **θα κορυφωθεί στις 18 Μάη, με τη συγκέντρωση στο Άγαλμα Βενιζέλου στις 6 μ.μ. και την Πολύχρωμη Πορεία που θα ακολουθήσει.** Εκτός από την προσπάθεια για την οργάνωση ενός Pride με τα κινηματικά-πολιτικά χαρακτηριστικά που αντιστοιχούν στην ιστορία του, οι δυνάμεις του Reclaim Pride **ετοιμάζουν και την παρουσία ενός «Κινηματικού Μπλοκ» και στο Euro Pride,** για να επικοινωνήσουν την ανάγκη ριζοσπαστικής πολιτικής κι οργάνωσης στα χιλιάδες ΛΟΑΤΚΙ άτομα που αναμένεται να συμμετέχουν σε αυτό τον Ιούνιο...

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑ*

* σύγχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Η «βία των ανηλίκων» είναι ο καθρέφτης της βίας της κοινωνίας

Του Νικόλα Κολυτά

Η βία των ανηλίκων και η παραβατικότητα των νέων είναι θέματα που μονοπωλούν τα ΜΜΕ το τελευταίο διάστημα. Οι αυξητικές τάσεις τους λαμβάνουν δημοσιότητα με πομπώδεις τίτλους εντός ενός πλαισίου ηθικού πανικού, που περισσότερο αναπαράγει ένστικτα φόβου και συντήρησης στην κοινωνία, παρά επιδιώκει μια ειλικρινή προσπάθεια κατανόησης ενός υπαρκτού φαινομένου. Κάπως έτσι, για ακόμη μια φορά το πρόβλημα εντοπίζεται στους νέους και όχι στην κοινωνία στην οποία μεγαλώνουν. Όλοι μένουν στο δέντρο και χάνουν το δάσος.

Αύξηση φαινομένου

Η βία των ανηλίκων δεν γεννήθηκε σήμερα. Πάντα υπήρχαν βίαιες συμπεριφορές, οι οποίες ενδεχομένως δεν λάμβαναν την ορατότητα που τους άρμοζε στο δημόσιο διάλογο. Σήμερα όμως δίχως αμφιβολία υπάρχει μια ένταση του φαινομένου η οποία επιβεβαιώνεται από επίσημα στοιχεία. Τα νεότερα ερευνητικά δεδομένα του Ερευνητικού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου Ψυχικής Υγιεινής (ΕΠΙΨΥ) είναι άκρως αποκαλυπτικά της κατάστασης. Σχεδόν ένας στους τέσσερις (22,1%) εφήβους στην Ελλάδα υπήρξε θύμα εκφοβισμού στο σχολείο και ένας στους δέκα (9,5%) ηλεκτρονικά. Επίσης, ένας στους τρεις (30,7%) έχει πρόσφατα εμπλακεί σε βίαιο καβγά, ενώ ένας στους οκτώ (12,1%) έχει πολύ πρόσφατα συμμετάσχει σε εκφοβισμό άλλου μαθητή, και σε ποσοστό 7,1% σε ηλεκτρονικό εκφοβισμό.

Τα είδη εκφοβισμού που αναφέρονται συχνότερα από τα θύματα σχολικού εκφοβισμού είναι η διάδοση ψεμάτων και φημών, ο αποκλεισμός από παρέες και δραστηριότητες και τα προσβλητικά ή υποτιμητικά αστεία, σχόλια ή χειρονομίες σεξουαλικού περιεχομένου. Σε χαμηλότερα ποσοστά αναφέρεται θυματοποίηση μέσω σωματικής βίας ή με τη μορφή άσχημων χαρακτηρισμών για την εθνικότητα ή τη θρησκεία. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είναι ότι η συγκεκριμένη έρευνα αναλύει τα χαρακτηριστικά των θυτών υπό το πρίσμα του φύλου, της ηλικίας και της οικονομικής κατάστασης. Τα ευρήματα δυστυχώς επιβεβαιώνουν τις χειρότερες υποψίες μας.

Τα αγόρια αναφέρουν σε υψηλότερο ποσοστό εμπλοκή σε βίαιους καβγάδες και συμμετοχή ως θύτες σε σχολικό και ηλεκτρονικό εκφοβισμό σε σχέση με τα κορίτσια. Τα φύλα δεν διαφέρουν, ωστόσο, ως προς το ποσοστό εκείνων που υπέστησαν εκφοβισμό. Οι μεγαλύτεροι ηλικιακά έφηβοι (15-16 ετών) καταγράφονται περισσότερες φορές ως θύτες απέναντι σε μικρότερους εφήβους (11-13 ετών). Ένα από τα πιο εμφιατικά στοιχεία όμως στην ανάλυση του φαινομένου είναι ο ταξικός παράγοντας. Οι έφηβοι από οικογένειες υψηλότερου οικονομικού

Κάπως έτσι στήνονται τρομολαγνικά αφιερώματα για την «παραβατική νεολαία» που «έχει ξεφύγει» και «απειλεί την ομαλότητα και την κοινωνική συνοχή». Οι νέοι παρουσιάζονται ως απειλή για τις κοινωνικές αξίες, τη στιγμή που οι αξίες αυτές ενδεχομένως να τους σπρώχνουν στη βία.

Είναι πραγματικά εκπληκτικό το πόσο αντικρουόμενα είναι τα συμπεράσματα της αστυνομίας, σε σχέση με τα αντίστοιχα των ερευνητών της ψυχικής υγείας. Η αστυνομία θέτει ως κέντρο την οικογένεια, ενώ το ΕΠΙΨΥ την κοινωνία. Για την αστυνομία τη βία των ανηλίκων δεν την

στο σχολικό χώρο και την οικονομική επιβάρυνση των γονέων για τις υλικές ζημιές των παιδιών τους. Πρόκειται για τιμωρητικά μέτρα απέναντι στους νέους και στους γονείς τους και όχι μέτρα συγκρότησης ενός σχολείου ανοικτού και συμπεριληπτικού στο οποίο δε θα έχουν θέση η βία και οι διακρίσεις.

Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις της προέδρου της Ομοσπονδίας Γονέων και κηδεμόνων Αττικής, Στέλλα Βαλαβάνη σε συνέντευξή της, όπου τόνισε ότι «Για άλλη μια φορά δεν μας άκουσε η κυβέρνηση. Όταν θέλουμε να λύσουμε ένα πρόβλημα, πρέπει να κάτσουμε να συζητήσουμε όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς. Δεν μας έχει δεχθεί το υπουργείο. "Μέτρα καταστολής" είχαμε, υπήρχε η αποβολή. Δεν θα κάνει την διαφορά η 1 ή οι 2 μέρες. Δεν ξέρω αν θα το νοιάζει καν το παιδί αν θα "μείνει" ή όχι στην ίδια τάξη όταν έχει φτάσει σε σημείο να ασκεί βία». Είναι σαφές ότι η κυβέρνηση της ΝΔ για ακόμη μια φορά παρέκαμψε την κοινωνία και τους συλλογικούς φορείς προκειμένου να επιβάλλει το δόγμα «νόμος και τάξη». Με αυτό τον τρόπο όμως, δεν λύνει τη ρίζα του προβλήματος, αλλά απλώς αντιμετωπίζει σε δεύτερο χρόνο τις συνέπειές του.

Η ριζοσπαστική Αριστερά, τα κινήματα και οι συλλογικοί φορείς οφείλουν να αντιδράσουν απέναντι στις αδιέξοδες και επιζήμιες πολιτικές της ΝΔ. Είναι χρέος μας να διεκδικήσουμε την ύπαρξη ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών στα σχολεία, την τακτική ενημέρωση των γονέων και των καθηγητών γύρω από τα ζητήματα του σχολικού εκφοβισμού, την αναβάθμιση της ενισχυτικής διδασκαλίας και των προγραμμάτων στήριξης των θυμάτων. Πολύ περισσότερο, όμως οφείλουμε να αγωνιστούμε από κοινού για τη συγκρότηση ενός μαζικού και ριζοσπαστικού κινήματος που θα χτυπάει το πρόβλημα στην καρδιά του, που θα απαντάει στη βία που γεννά η καπιταλιστική καταπίεση, ο πόλεμος, ο ρατσισμός και ο σεξισμός. Η συσπείρωση των επιμέρους κινηματικών μετώπων γύρω από ένα μίνιμουμ συνεκτικό πολιτικό πρόγραμμα που θα αντιπαράκειται με τον αυταρχισμό, την καταστολή και τη συνολικότερη πολιτική του Μητσοτάκη, είναι ένα πρώτο βήμα συλλογικής απάντησης απέναντι στη μεμονωμένη βία. Δυστυχώς ακόμη δεν το έχουμε πετύχει.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ανακοινώνει μέτρα κατασταλτικά απέναντι στους «κακούς νέους» και όχι μέτρα κοινωνικής πρόληψης απέναντι στο φαινόμενο της βίας των ανηλίκων.

επιπέδου αναφέρουν σε υψηλότερο ποσοστό ότι ενεπλάκησαν πρόσφατα σε βίαιους καβγάδες, ενώ οι έφηβοι από οικογένειες χαμηλότερου οικονομικού επιπέδου αναφέρουν σε υψηλότερο ποσοστό ότι υπέστησαν εκφοβισμό με χρήση άσχημων χαρακτηρισμών για την εθνικότητα, το χρώμα του δέρματος και τη θρησκεία τους. Κάπως έτσι, καταρρέει ακόμη ένα αφήγημα περί έμφυτης ροπής ειδικά της φτωχής νεολαίας στην βία.

Ηθικός πανικός

Δυστυχώς η αυξημένη ένταση στο φαινόμενο της βίας των ανηλίκων, στην πλειονότητα των περιπτώσεων αντιμετωπίζεται υπό το πρίσμα του ηθικού πανικού. Στα περισσότερα ρεπορτάζ οι δημοσιογράφοι απευθύνονται στην αστυνομία για παροχή στοιχείων και στα τηλεοπτικά πάνελ έχει πλέον καθιερωθεί η ύπαρξη ενός «τηλεαστυνομικού», ο οποίος μιλά επί παντός επιστητού ανεξαρτήτως της γνώσης του επί ενός θέματος. Η αστυνομική οπτική του φαινομένου τείνει να γίνει κυρίαρχη στο δημόσιο λόγο και αυτό είναι κάτι που πρέπει να απολογίσουμε απόλυτα αρνητικά. Γιατί η αστυνομική οπτική εστιάζει στον «εγκληματία» και όχι στις συνθήκες εκδήλωσης μιας «εγκληματικής» συμπεριφοράς.

τροφοδοτεί η ταξική ανισότητα, η έμφυλη καταπίεση και οι φυλετικές διακρίσεις, αλλά η διάδοση των Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης, τα βιντεοπαιχνίδια, το γκράφιτι, τα κόμικ, αλλά και διάφορα είδη μουσικής. Δεν είναι αστείο, αυτή την ερμηνεία έδωσε αξιωματούχος της ΕΛ.ΑΣ. όχι σε κάποιο μικρό Μέσο, αλλά στην «Καθημερινή», σε πρόσφατο ρεπορτάζ. Πρόκειται για την πιο συντηρητική ανάγνωση ενός υπαρκτού κοινωνικού φαινομένου που δαιμονοποιεί την τεχνολογία, την τέχνη και την έκφραση, προκειμένου να κρύψει κάτω από το χαλί τις ρίζες των προβλημάτων της κοινωνίας του σύγχρονου καπιταλισμού.

Απάντηση στην κυβέρνηση

Στο ίδιο μοτίβο προφανώς κινείται και η κυβέρνηση Μητσοτάκη ανακοινώνοντας μέτρα κατασταλτικά απέναντι στους «κακούς νέους» και όχι μέτρα κοινωνικής πρόληψης απέναντι στο φαινόμενο της βίας των ανηλίκων. Ανάμεσα σε αυτά που ανακοίνωσε στις αρχές Απριλίου ο υπουργός Παιδείας, Κυριάκος Πιερρακάκης, ενδεικτικά αναφέρομε την επαναφορά της πενθήμερης αποβολής, την ψηφιοποίηση των απουσιολογίων, την υπερβολική μείωση των δικαιολογημένων απουσιών, την απαγόρευση χρήσης κινητών τηλεφώνων

Δεν ζητάμε ταξί – διεκδικούμε, απαιτούμε

Της Ηλιάνας Ζερβού

Η τελευταία γυναικοκτονία της Κυριακής έξω από το αστυνομικό τμήμα των Αγίων Αναργύρων, είχε ένα βασικό χαρακτηριστικό, παρέμεινε επιτακτικά στον δημόσιο διάλογο όχι ως πένθος, αλλά ως οργή, η οποία δεν απευθυνόταν απλά στον σύντροφο, τον πρώην, τον γιο, αλλά την ίδια την συστημική αντιμετώπιση. Τα Μέσα πλέον δεν μπορούσαν να απορήσουν «τι έκανε μόνη της με δύο άντρες;», «γιατί δεν έφυγε;», «γιατί δεν κατήγγειλε;», «γιατί έκανε σεξεργασία;», «γιατί δεν μίλησε σε κανέναν;», γιατί η Κυριακή τα έκανε όλα «σωστά»... μην αφήνοντας περιθώρια επίρριψης της ευθύνης στο θύμα και απόκρυψης των θεσμικών και συστημικών ευθυνών. Ήρθε να αποδείξει, με τον χειρότερο τρόπο, πως θα μπορούσαμε να είμαστε εμείς, οι φίλες, οι αδερφές μας, οι manάδες μας, γιατί τελικά δεν είναι πρόβλημα δικών μας χειρισμών, όσες κι αν είναι οι ερωτήσεις εκείνες που προσπαθούν να πείσουν, ακριβώς, προς αυτήν την κατεύθυνση. Η γυναικοκτονία της Κυριακής ήρθε να καταδείξει την ένδεια της κρατικής μέριμνας για ζητήματα ενδοοικογενειακής και συντροφικής βίας, αλλά και την δολοφονική αδιαφορία και αναποτελεσματικότητα της ελληνικής αστυνομίας.

Σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποιήθηκε από το Μεσογειακό Ινστιτούτο Ερευνητικής Δημοσιογραφίας (MIIR) στην Αθήνα σε συνεργασία με 18 ειδησεογραφικά πρακτορεία του European Data Journalism Network, με τίτλο «ο ακήρυχτος πόλεμος στις γυναίκες στην Ευρώπη» η Ελλάδα είχε το υψηλότερο ποσοστό αύξησης των γυναικοκτονιών ανάμεσα σε 20 ευ-

ρωπαϊκές χώρες, με άνοδο 187,5% μέσα σ' ένα χρόνο από το 2020 μέχρι το 2021 (το 2020 καταγράφηκαν 8 γυναικοκτονίες, ενώ το 2021 και 2022, 23 και 24 γυναικοκτονίες αντίστοιχα). Η «πρωτιά» αυτή, σημειώνεται από το MIIR, προέκυψε με σοβαρές ενδείξεις πλημμελούς δήλωσης των υποθέσεων από την ελληνική αστυνομία. Οι παραλείψεις στην καταγραφή των περιστατικών αποτελούν μόνο την μία όψη της παντελούς αδιαφορίας της ελληνικής αστυνομίας για ζητήματα έμφυλης βίας. Δεκάδες γυναίκες μαρτυρούν πως οι αντιδράσεις των αστυνομικών κυμαίνονται από την δυσπιστία για τα λεγόμενα της επιζώσας έως την ειρωνεία, τον σαρκασμό και την προτροπή επιστροφής στο κακοποι-

ητικό, επισφαλές περιβάλλον. Ενώ, ακόμη κι αφού βρεθεί άλλη μία νεκρή, επιστρατεύονται τα εργαλεία συγκάλυψης -όπως έγινε μέσα σε λίγες ώρες με την ψευδή τοποθεσία της δολοφονίας της Κυριακής Γρίβα- μέχρι και οδηγίες για έναν «έξυπνο γυναικοκτόνο» από τον έκπτωτο συνδικαλιστή της ΕΛ.ΑΣ. Σταύρο Μπαλάσκα. Όταν βγήκε στην επιφάνεια το ανατριχιαστικό φωνητικό με τον οδηγό του περιπολικού και αποκαλύφθηκε η ψεύτικη είδηση της τοποθεσίας, το αφήγημα μετατοπίστηκε από την «άτυχη στιγμή» στις «αστοχίες» των μεμονωμένων ατόμων της ΕΛ.ΑΣ. Το πρόβλημα, όμως, βρίσκεται στον ίδιο τον ρόλο της ελληνικής αστυνομίας γύρω από τη λογική του δόγματος τάξης-ασφάλειας-καταστολής και αντιεγκληματικής δράσης, πολύ μακριά από τις κοινωνικές ανάγκες για την καταπολέμηση κοινωνικών φαινομένων όπως η έμφυλη κακοποίηση.

Η αντίδραση του κόσμου, μετά την γυναικοκτονία της Κυριακής, κορυφώθηκε, έγινε κραυγή «δεν είμαστε ασφαλείς πουθενά», έγινε ένα αγωνιώδες ερώτημα «να φύγουμε, αλλά να πάμε πού;». Η ερμηνευτική έκθεση της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης συστήνει ασφαλή διαμονή σε ειδικούς ξενώνες για γυναίκες, με μία οικογενειακή θέση ανά 10.000 κατοίκους, δηλαδή, τουλάχιστον 1.000 για την ελληνική επικράτεια, ενώ, σύμφωνα με την 2η έκθεση για την βία κατά των γυναικών, οι 19 υπάρχουσες

λεϊας-καταστολής και αντιεγκληματικής δράσης, πολύ μακριά από τις κοινωνικές ανάγκες για την καταπολέμηση κοινωνικών φαινομένων όπως η έμφυλη κακοποίηση.

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις RedMarks

Ο ΥΠΑΡΚΤΟΣ ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Συλλογή κειμένων

Επιμέλεια:
Κατερίνα Παρδάλη,
Κατερίνα Σεργίδου

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ιστορία, πολιτική και θεωρία της απελευθέρωσης των ΛΟΑΤ

Σέρι Γουίφ

redmarks

redmarks.gr

τηλ. 210.82.33.761

redmarks.ekdoseis

redmarks.publ

Ε -καμία άλλη νεκρή

δομές περιλαμβάνουν μόνο 400 θέσεις, κι αυτές ατομικές, που όλο και μειώνονται, λόγω υλικοτεχνικών ελλείψεων. Συγκεκριμένα, από της 74 περιφερειακές ενότητες της χώρας, μόνο στις 18 έχουν δημιουργηθεί ξενώνες φιλοξενίας, με τις προσφερόμενες θέσεις τους υπό του ελάχιστου. Αντί, λοιπόν, η πολιτική πρωτοβουλία να κινηθεί γύρω από την ίδρυση, την στελέχωση και την ενίσχυση ειδικών δομών φιλοξενίας που να παρέχουν ψυχολογική, νο-

τόσο την απουσία εξέτασης των κοινωνικών αιτιών εκδήλωσης του φαινομένου, όσο και την υποκριτική, άμεση απόκριση του κρατικού μηχανισμού με μοναδικό στόχο την φίμωση όσων μιλούν για συγγνή, θεσμική αδιαφορία. Η φτωχοποίηση των γυναικών που δυσκολεύει την έξοδο από την κακοποιητική, οικογενειακή στέγη, η διαρκής επίρριψη των ευθυνών στο θύμα και δικαιολόγησης των ενόχων από τα κυρίαρχα μέσα με της μορφή φράσεων όπως «έγκλημα τιμής», «έγκλημα πάθους», «εν βρασμό ψυχής», «τον τύφλωσε η αγάπη», η αναίσχυνη ατιμωρησία, είναι ορισμένα από τα αίτια που δεν συγκαταλέγονται πουθενά στο σχέδιο αντιμετώπισης της κυβέρνησης.

Σε αντίθεση με τις εντελώς προσωρινές και στρεβλά προσανατολισμένες λύσεις της κυβέρνησης, τα αιτήματα του φεμινιστικού κινήματος οφείλουν να δείξουν προς μία διαφορετική κατεύθυνση, με το βλέμμα στις πραγματικές ανάγκες των έμφυλων καταπιεσμένων υποκειμένων. Η νομιμοποίηση του όρου «γυναικοκτονία» δεν αποτελεί βέβαια τη μητέρα των μαχών, αλλά φέρνει ορατότητα κι αναδεικνύει το έμφυλο κίνητρο, συμπληρώνει και δεν αναιρεί τον όρο «ανθρωποκτονία». Η αποσύνδεση της αστυνομίας από την διαδικασία καταγγελίας και η ανάθεση της σε συγκεκριμένα κέντρα καταγραφής, και υποδοχής θυμάτων με ειδικές/-ούς ψυχολόγους, κοινωνικές/-ούς λειτουργούς με γνώσεις και ευαισθησία στην αντιμετώπιση ενός κακοποιημένου ατόμου, με νομική και οικονομική στήριξη των θυμάτων προκειμένου να αισθανθούν ασφαλείς και να ξαναπατήσουν στα πόδια τους, να επιστρέψουν στους χώρους εργασίας τους και να ανεξαρτητοποιηθούν. Κρατικές δομές και ξενώνες σε κάθε δήμο, κοντά σε κάθε γυναίκα που βάλλεται από την πατριαρχία και την έμφυλη κακοποίηση, όχι κρατικό χρήμα σε χέρια εργολάβων και ξενοδόχων κάτω από το πρόσχημα της δικής μας ασφάλειας. Όταν οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι διαλαλούν πως δεν υπάρχουν λεφτόδεντρα για τις ανάγκες μας, για τις ζωές μας, για την ασφάλεια και τον έλεγχο μας στα ίδια μας τα σώματα, εμείς θα λέμε «βρείτε τα» στα υπέρογκα ποσά για τους εξοπλισμούς και την προπαγάνδα των συστημικών ΜΜΕ, που εξακολουθούν να κατηγορούν το θύμα «επειδή έδειχνε πολύ χαρούμενο». Για κάθε Κυριακή που είχε κάθε δικαίωμα να είναι ελεύθερη και χαρούμενη.

Συνέλευση 8 Μάρτη: Ζητάμε δομές τώρα!

Της Σαπφώς Διαμαντοπούλου

Η ΓΥΝΑΙΚΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ υπογράμμισε για μια ακόμη φορά με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο την πλήρη ένδεια του κράτους να προστατέψει τα θύματα έμφυλης βίας, ακόμα κι όταν από τη μεριά τους «τα έκαναν όλα σωστά». Η κοινωνική οργή ήταν τέτοια, που καμία προσπάθεια συγκάλυψης δεν μπορούσε να ανακόψει το κύμα κατακραυγής απέναντι στην αστυνομία και την προκλητική αδιαφορία που επέδειξε στην υπόθεση της Κυριακής. Αξίζει να σημειωθεί πως οι αστυνομικοί στους οποίους απευθύνθηκε η ίδια -πριν τη διώξουν από το Α.Τ. Αγίων Αναργύρων- λέγοντάς της να καλέσει η ίδια το 100 ώστε να βρει περιπολικό (...και όχι ταξί) που θα την συνοδέψει σπίτι της- δεν κατέγραψαν καν το περιστατικό, θεωρώντας το πιθανόν ανάξιο λόγου και περαιτέρω ανησυχίας...

Η συσσωρευμένη οργή εκφράστηκε με μαζικό τρόπο σε μια σειρά κινητοποιήσεων, που ξεκινώντας από τις ανταναικλαστικές παρεμβάσεις έξω από το Α.Τ. των Αγίων Αναργύρων, κορυφώθηκε στην κεντρική διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας στις 10 Απριλίου. Η Συνέλευση 8 Μάρτη βρέθηκε εκεί από κοινού με άλλες φεμινιστικές συλλογικότητες, εργαζόμενες, μετανάστριες και νεολαία προκειμένου να εκφραστεί ηχηρά στο δρόμο η αγανάκτησή μας απέναντι σε ένα κράτος που οι καπιταλιστικές και πατριαρχικές του δομές δεν συγκαταλέγουν τις ζωές μας ανάμεσα σε αυτές που έχουν αξία. Η έντονη παρουσία της αστυνομίας κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης, οι τραμπούκικες παρεμβάσεις της στο σώμα της πορείας, με αποτέλεσμα των τραυματισμό τριών φεμινιστριών, αλλά και η γενικότερη καταστολή την οποία επέδειξαν οι δυνάμεις των ΜΑΤ καταγγέλλθηκαν από την πρώτη στιγμή και μέσω φωτογραφικού

υλικού από τη σελίδα της Συνέλευσης 8 Μάρτη. Όπως χαρακτηριστικά γράφεται: «Από ό,τι φαίνεται η αστυνομία μπορεί να μην είχε διαθέσιμο περιπολικό να συνοδεύσει την Κυριακή σε ασφαλές μέρος γιατί η αστυνομία «δεν είναι ταξί» αλλά έχει άφθονους αστυνομικούς έτοιμους να μας τραμπουκίζουν και να μας τρομοκρατούν την ώρα που διαδηλώνουμε και πενθούμε μια ακόμη δολοφονημένη.»

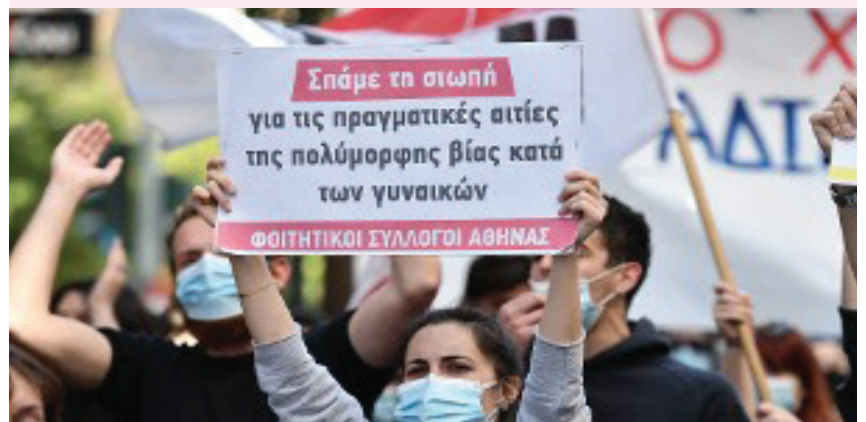
Την Κυριακή 14 Απριλίου πραγματοποιήθηκε ανοιχτή συνέλευση προκειμένου να σχεδιάσουμε τα επόμενα βήματα της Σ8Μ. Παρά το βαρύ κλίμα που κυριαρχεί μετά τη γυναικοκτονία της Κυριακής, αλλά και την καταστολή που δεχτήκαμε στη διαδήλωση της 10ης Απριλίου, η συζήτηση που έγινε ήταν αρκετά πλούσια και με μεγάλη συμμετοχή. Εκφράστηκε σε διάφορους τόνους και τοποθετήσεις η ανάγκη να αναδείξουμε ως Συνέλευση 8 Μάρτη τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις μας από το κράτος όσον αφορά στα ζητήματα έμφυλης βίας. Η νομική κατοχύρωση του όρου «γυναικοκτονία», καθώς και η ίδρυση και ενίσχυση δομών που θα στηρίζουν άμεσα και αποτελεσματικά τα θύματα, είναι μερικά μόνο από τα όσα ειπώθηκαν. Στην κατεύθυνση αυτή αποφασίστηκε ο προγραμματισμός παρεμβάσεων της Σ8Μ στα δημοτικά συμβούλια, τα εργατικά σωματεία, τις γειτονιές, τα πανεπιστήμια και τα σχολεία, όπου θα βάζουμε ακριβώς στην ατζέντα των διεκδικήσεων και τα ζητήματα του φεμινιστικού κινήματος. Τέλος, το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Μάη η Συνέλευση 8 Μάρτη οργανώνει πολιτική - πολιτιστική ημερίδα με θέμα τις γυναικοκτονίες. Εκεί θα έχουμε την ευκαιρία να κουβεντιάσουμε, να προβληματιστούμε, αλλά και να σχεδιάσουμε από κοινού τις δράσεις μας απέναντι σε ένα πατριαρχικό και καπιταλιστικό σύστημα, που δεν σταματά να μας εκμεταλλεύεται, να μας καταπιέζει και να μας δολοφονεί.

Η Ελλάδα είχε το υψηλότερο ποσοστό αύξησης των γυναικοκτονιών ανάμεσα σε 20 ευρωπαϊκές χώρες, με άνοδο 187,5% μέσα σ' ένα χρόνο από το 2020 μέχρι το 2021

μική, υλική υποστήριξη σε θύματα έμφυλης βίας, η κυβέρνηση, με την πίεση της εξοργισμένης κοινής γνώμης, προτείνει μία βραχυπρόθεσμη και πιθανότατα αναποτελεσματική λύση, τα safe houses. Λίγες μέρες μετά την γυναικοκτονία της Κυριακής, ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, κύριος Χρυσοχοϊδης εξαγγέλλει την ύπαρξη safe houses σε κάθε περιοχή, σπίτια η δωμάτια σε ξενοδοχεία, που θα πληρώνονται με κονδύλια της ΕΛ.ΑΣ. και στα οποία θα οδηγούνται οι καταγγέλλουσες «μέχρι να περάσει η κρίση», σύμφωνα με τα λόγια το ίδιου.

Πρόκειται για ένα μέτρο βασισμένο, για ακόμη μία φορά, στον θεσμό της ελληνικής αστυνομίας, την στιγμή που ο ίδιος αρνείται πεισματικά να εκτελέσει ακόμη και τις ελάχιστες υποχρεώσεις του αυτεπάγγελτου και της καταγραφής του περιστατικού. Δεν έχει δώσει, επομένως, κανένα χεγγύο ευαισθησίας και αποτελεσματικότητας, ώστε να θεωρείται έμπιστος και ικανός ν' αναλάβει την προστασία των γυναικών που κινδυνεύουν. Ταυτόχρονα, η σύνδεση με ιδιωτικές επιχειρήσεις-ξενοδοχεία που θα στεγάζουν για λίγες μέρες τις γυναίκες, και θα πληρώνονται από την ελληνική αστυνομία, δηλαδή κρατικά κονδύλια, καλλιεργεί εύλογα μία καχυποψία γύρω από το ενδεχόμενο εκμετάλλευσης του φαινομένου για την κερδοφορία ορισμένων ξενοδόχων. Τέλος, η αντιμετώπιση αυτή αποδεικνύει,

Το ΚΚΕ και η δικτατορία 1

Του Αντώνη Νταβανέλου

Με τον τόμο Γ2 του Δοκίμιου Ιστορίας του ΚΚΕ (1967-74), η σημερινή κομματική ηγεσία ολοκλήρωσε τις νέες επεξεργασίες της σχετικά με την περίοδο της δικτατορίας. Ο τόμος έχει ως εισαγωγή την εισήγηση του Πολιτικού Γραφείου προς την Κεντρική Επιτροπή, που τελικά ενέκρινε τα περιεχόμενα. Κατά συνέπεια η κομματική έγκριση στις εμφανείς αναθεωρήσεις είναι δεδομένη και σε κορυφαίο επίπεδο.

Οι επεξεργασίες του ΚΚΕ είναι αντιφατικές και κατώτερες από τις ανάγκες, τόσο μιας θαρραλέας και έντιμης αναμέτρησης με την ιστορία της Αριστεράς και των αγώνων του κόσμου μας, όσο και των απαιτήσεων στήριξης μιας σημερινής αντικαπιταλιστικής πολιτικοποίησης.

Ξενοκίνητη;

Το Δοκίμιο ξεκινά με μια σημαντική αναθεώρηση της κομβικής θέσης, που ήταν «κοινό κτήμα» για μεγάλο διάστημα του ΚΚΕ, του ΚΚΕ εσ., του ΠΑΚ και μετέπειτα ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου, αλλά και των «δημοκρατικών» αστικών πολιτικών κομμάτων της Μεταπολίτευσης: Της θέσης ότι η χούντα των συνταγματαρχών ήταν «ξενοκίνητη», ότι η δικτατορία επιβλήθηκε από τους Αμερικανούς και το ΝΑΤΟ για λόγους, κυρίως, γεωπολιτικούς (ενίσχυση των βάσεων, σταθερότητα Νοτιοανατολικής Πτέρυγας του ΝΑΤΟ, ενόψει κρίσιμων εξελίξεων στη Μέση Ανατολή κλπ).

Η θέση αυτή λειτούργησε διαχρονικά ως ένα καλό «πλυντήριο»: Ξέπλενε τις ευθύνες των προδικτατορικών κυβερνήσεων, που είχαν στηρίξει μια χαρά τη σταθερότητα των βάσεων και της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Ξέπλενε τις ντροπές της «εθνικο-ενωτικής» πολιτικής γραμμής κατά την περίοδο της αντιδικτατορικής αντίστασης, που έβαζαν ως στόχο του κινήματος την επιστροφή σε μια κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, προσπαθώντας να αξιοποιήσουν τις μανούβρες της «φιλελευθεροποίησης» της χούντας, και έχοντας ως δεξιά πτέρυγα τον «γεφυροποιό» Αβέρωφ. Κυρίως όμως ξέπλενε τις αντιφάσεις της «από τα πάνω» Μεταπολίτευσης, με την αποδοχή της κυβέρνησης Καραμανλή ως μοναδικής εφικτής πολιτικής λύσης, μιας λύσης που προϋπέθετε μια περιορισμένη και επιφανειακή αποχοντοποίηση. Για όσους πιστεύουν ότι η πολιτική της Εθνικής Αντιδικτατορικής Δημοκρατικής Ενότητας (ΕΑΔΕ) μέσα στην Αριστερά, ήταν γνω-

ρισμα κυρίως του Λεωνίδα Κύρκου, το Δοκίμιο επιφυλάσσει μια έξω από τα δόντια αυτοκριτική διαπίστωση: «το Κόμμα ήταν πρόθυμο να συμμετάσχει σε συμμαχία με αστικές πολιτικές δυνάμεις ή ακόμα και στη συγκρότηση μιας κυβέρνησης συνεργασίας για την επαναφορά της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας...». (σελ. 32)

Το ΚΚΕ γυρίζει σήμερα σε μια πολιτική εκτίμηση που θα έπρεπε να έχει κάνει πολύ νωρίτερα, περίπου από τον... Ιούλη του 1965: «οι βαθύτερες αιτίες που οδήγησαν στη στρατιωτική δικτατορία πρέπει να αναζητηθούν πρωταρχικά στους κόλπους του μετεμφυλιακού αστικού πολιτικού συστήματος... η δικτατορία των συνταγματαρχών γεννήθηκε μέσα από την κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος, με στόχο να το βγάλει από αυτήν». Αυτή η επιστροφή της προσοχής στις «εσωτερικές» εξελίξεις, που είναι υποχρεωτική για την ανάλυση κάθε κοινωνικο-πολιτικού σχηματισμού στην εποχή του αναπτυγμένου καπιταλισμού, κάθε άλλο παρά ξέπλενε τις ευθύνες των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων: οι ευρωατλαντιστές συνεργάστηκαν στενά με τις προδικτατορικές κυβερνήσεις, συνεργάστηκαν εξίσου στενά με την χούντα, και όταν αυτή έγινε «βαρίδι» για τα σχέδιά τους συνεργάστηκαν στενά με τη διεργασία αντικατάστασης της χούντας από

τις αστικές «δημοκρατικές» δυνάμεις στην κυβερνητική εξουσία. Επιβεβαιώνεται έτσι, έστω «κατόπι εορτής», η άποψη εκείνη μέσα στο αντιδικτατορικό κίνημα που έβλεπε την πάλη για την ανατροπή της δικτατορίας «άρρηκτα δεμένη με την πάλη ενάντια σε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που την έθρεψαν, την ανέχτηκαν ή την στήριξαν». Διάφοροι σταλινογενείς διανοούμενοι, αν και έχουν άδικο σε όλες τις ασυναρτησίες των «θεωριών της εξάρτησης» που εξακολουθούν να υποστηρίζουν, έχουν δίκιο σε ένα και μόνο σημείο: όταν θυμίζουν στο ΚΚΕ ότι αυτή τη βασική εκτίμηση για τα αίτια και τον χαρακτήρα της δικτατορίας υπεράσπισαν, εγκαίρως και συχνά με βαρύ κόστος, κάποιες δυνάμεις της επαναστατικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που το ΚΚΕ τότε αποκαλούσε «αριστεριστές» ή και προβοκάτορες...

Παρόλα αυτά η στροφή του ΚΚΕ προς τον καταλογισμό των ευθυνών στην ντόπια κυρίαρχη τάξη, του επιτρέπει (για πρώτη φορά) να μιλήσει τόσο καθαρά για κάποια θέματα ταμπού: για την ανάπτυξη «αυτονομιών» στην εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους (ανταγωνισμός με την Τουρκία, «ανοίγματα» προς τις αραβικές χώρες και το Ανατολικό Μπλοκ), για τη συνέχεια αυτής της πολιτικής από την χούντα (άνοιγμα διπλωματικών σχέσεων με Κίνα και Αλβανία,

μεγέθυνση συναλλαγών με ΕΣΣΔ και συμμάχους της...) αλλά κυρίως για τις καθοριστικές και διαχρονικές ευθύνες του ελληνικού αστισμού στην προετοιμασία του πραξικοπήματος στην Κύπρο, το οποίο είχε ως στόχο τις δυνάμεις γύρω από τον Μακάριο που είχαν στραφεί προς την κυπριακή ανεξαρτησία και είχε ως προοπτική μια συμφωνημένη με την Τουρκία «λύση» του Κυπριακού, είτε στη βάση της Ένωσης με ανταλλάγματα προς την Τουρκία, είτε ακόμα και σε παραλλαγές «διπλής Ένωσης».

Είναι άλλη μια τραγική ιστορική καμπή που, κάποτε, ερμηνεύτηκε ως «ξενοκίνητη» και «προδοσία» μιας μειοψηφίας εθνικιστών αξιωματούχων...

Για το ακανθώδες ζήτημα της στάσης της ΕΣΣΔ και των συμμάχων της απέναντι στη δικτατορία, το Δοκίμιο, αφού αναγνωρίσει τον φερετζέ των «αμοιβαίως επωφελών οικονομικών συμφωνιών», προβάλλει ένα παράπονο: «...δεν συνυπολογίζονταν μια σειρά κριτήρια, όπως οι διώξεις του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος». Οποία κομπότσης... Την ώρα που η ΕΟΚ υποχρεωνόταν κάτω από τη διεθνή κατακραυγή να παγώνει οικονομικές συμφωνίες, την ώρα που ο Κίσιγκερ υποχρεωνόταν κάτω από την ίδια κατακραυγή να κηρύσσει εμπάργκο βαρέως οπλισμού προς το ελληνικό κράτος, η ΕΣΣΔ –

967-74

απλώς— δεν «συνυπολόγιζε σωστά τα κριτήρια»...

Αντίσταση-Πολυτεχνείο

Σχετικά με τις ευθύνες για τον αιφνιδιασμό των οργανωμένων κομματικών δυνάμεων στις 21 Απρίλη του '67, αλλά και για το επίπεδο της οργανωμένης αντίστασης στην πρώιμη φάση της δικτατορίας (1967-71), που όπως υπογραμμίζει το Δοκίμιο ήταν «κατώτερη των αναγκών», το ΚΚΕ κρύβεται πίσω από την εσωκομματική κρίση και τη διάσπαση του 1968, επιχειρώντας να φορτώσει όλες τις ευθύνες στους «αναθεωρητές». Ο παράγοντας της εσωκομματικής κρίσης και τελικά της διάσπασης, είναι υπαρκτός και είχε πράγματι παράξει παραλυτικά αποτελέσματα. Παρόλα αυτά, το ΚΚΕ διατηρούσε σημαντικές δυνάμεις, δυσανάλογα μεγαλύτερες εκείνων που ξεκίνησαν και πρωτοστάτησαν στην πρώιμη αντίσταση. Το Δοκίμιο χαρακτηρίζει τις δυνάμεις του ΚΚΕ ως τις μοναδικές που έθεταν την «προοπτική της ανατροπής της δικτατορίας από το λαϊκό κίνημα» και κάνει λόγο για «όλες τις πιθανές μορφές πάλης», συμπεριλαμβάνοντας εμμέσως αλλά σαφώς την ένοπλη αντίσταση.

Αυτός ο ισχυρισμός δεν επιβεβαι-

ποιήσεων με στόχο την ανατροπή της δικτατορίας δεσπόζει η εξέγερση του Νοέμβρη του '73.

Σχετικά με το Πολυτεχνείο το Δοκίμιο κάνει, έστω και με καθυστέρηση 50 χρόνων, μια σημαντική αυτοκριτική διαψεύδοντας τους ισχυρισμούς του διαβόητου Φύλλου Νο 8 της «Πανσπουδαστικής». Όχι, μας λέει σήμερα το ΚΚΕ, «δεν ήταν τεκμηριωμένο» ότι η πορεία των φοιτητών της ΦΜΣ και της Νομικής από το κτίριο της Σόλωνος προς το ΕΜΠ, η πορεία που δημιούργησε τις συνθήκες για το ξεκίνημα της κατάληψης, αποτελούσαν από «350 προβοκάτορες της ΚΥΠ και του Ρουφογάλη». Και επίσης, όχι «δεν υπήρχαν στοιχεία» που να πείθουν ότι ο Διονύσης Μαυρογένης, ένας από τους πιο γνωστούς συνδικαλιστές της φοιτητικής άκρας Αριστεράς ήταν ένας «χαφίης και πράκτορας της ΚΥΠ». Αυτό είναι ένα θετικό, αλλά ημιτελές βήμα. Όλοι, ακόμα και τα μέλη του ΚΚΕ, γνωρίζαμε την αλήθεια σχετικά με αυτές τις απίθανες κατηγορίες. Γνωρίζαμε ότι ήταν συκοφαντικές «υπερβολές». Το πολιτικό ερώτημα, πίσω και πέρα από αυτές τις συκοφαντίες, ήταν και παραμένει: στις συνθήκες του 1973 οι προσπάθειες για «απότομη κλιμάκωση» των γεγονότων, οι προσπάθειες για να

κανένα άλλο σύνθημα, πιο κατάλληλο από το κάλεσμα σε Γενική Απεργία, για τις συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί στις 16 Νοέμβρη στο κέντρο της Αθήνας; Θα πάρει —επιτέλους— θέση το ΚΚΕ για το σύνθημα περί «απαγκίστρωσης» από το Πολυτεχνείο, και για το κάλεσμα για «κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας» που υποστήριξαν οι δυνάμεις του μέσα στην Συντονιστική Επιτροπή και τις καυτές Συνελεύσεις της κατάληψης;

Όποιος έχει ζήσει τη δικτατορία ξέρει ότι υπάρχει ένα ακόμα «καυτό» πολιτικό ερώτημα. Αυτό αφορά την επιθανάτια πράξη της χούντας, την επιστράτευση του 1974, κατά την οποία η νεολαία, που είχε την εμπειρία του Νοέμβρη, προσήλθε στους στρατώνες και με εκδηλώσεις απειθαρχίας τίναξε στον αέρα τα πολεμοχαρή σχέδια της κλίμακας Ιωαννίδη, ακυρώνοντας μια τυχοδιωκτική πολεμική αναμέτρηση με την Τουρκία. Ήταν σωστή αυτή η αυθόρμητη τάση της νεολαίας; Και αν ναι, γιατί δεν έχει ποτέ μέχρι σήμερα «καλυφθεί» πολιτικά από τις θέσεις του κόμματος;

Στρατηγική των σταδίων

Παρότι το Δοκίμιο αποφεύγει αυτά, και πολλά άλλα, συγκεκριμένα πολιτικά ερωτήματα, η αυτοκριτική του ΚΚΕ δεν μπορεί και δεν πρέπει να υποτιμηθεί.

Στην ουσία το Δοκίμιο λέει ότι οι πολιτικές «αστοχίες» του ΚΚΕ πρέπει να εξηγηθούν στη βάση της κυριαρχίας μέσα στις γραμμές του και στην ηγεσία του, της μεταρρυθμιστικής «στρατηγικής των σταδίων» για την εργατική-σοσιαλιστική επανάσταση. Κατά το Δοκίμιο, αυτή η στρατηγική (που «είχε επιπτώσεις στην πορεία του Κόμματος, από την αρχή ακόμα της Μεταπολίτευσης, έως και το 1996») διορθώθηκε στο 15ο συνέδριο του ΚΚΕ, που «ξεκαθάρισε το ζήτημα του χαρακτήρα της επικείμενης επανάστασης στην Ελλάδα ως σοσιαλιστικής... Η επεξεργασία ολοκληρώθηκε και διορθώθηκε σε σημεία, στο 19ο συνέδριο του ΚΚΕ, το 2013». Με λίγα λόγια, το Δοκίμιο υποστηρίζει ότι από το 9ο συνέδριο του ΚΚΕ (Δεκέμβρης 1973) μέχρι το 15ο του 1996 και με αναγκαίες διορθώσεις μέχρι το 19ο του 2013, στη στρατηγική του ΚΚΕ ήταν καθοριστικός ο ρεφορμισμός των σταδίων. Πρόκειται για μια ευθεία επίθεση, αν όχι για ιδεολογικοπολιτική κατεδάφιση, της «παράδοσης» του Χαρίλου Φλωράκη, παρότι αυτός αναφέρεται δευτερευόντως μέσα στο Δοκίμιο και μόνο με θετικό τρόπο, ως διάδοχος του Κολλιγιάνη.

Στο μέσον αυτής της περιόδου, το 1989, δεν ήταν τυχαίο ότι το ΚΚΕ έχασε το βασικό όγκο των δυνάμεων της ΚΝΕ

και σημαντικό μέρος του στελεχικού δυναμικού που συσπείρωσε στην περίοδο του αντιδικτατορικού αγώνα και της πρώιμης Μεταπολίτευσης, με τη διάσπαση που κατέληξε στη δημιουργία του ΝΑΡ. Ούτε ήταν τυχαίο ότι λίγα χρόνια πριν, το ΚΚΕ εσ. είχε αντίστοιχα χάσει τις ανάλογες δυνάμεις με τη διάσπαση της Β΄ Πανελλαδικής.

Όμως δεν είναι εύκολο η αυτοκριτική να περιοριστεί στα όρια της «φλωρακικής» περιόδου. Σε άλλες ιστορικές επεξεργασίες, το ΚΚΕ έχει αναδείξει ως «πηγή» της ρεφορμιστικής στρατηγικής των σταδίων την 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ στα 1934. Έτσι, θέλοντας και μη, η ανάγκη αυτοκριτικής επεκτείνεται στην περίοδο της κυριαρχίας του Ν. Ζαχαριάδη. Είναι εντυπωσιακό ότι όλες οι αναφορές του Δοκιμίου στον Ν. Ζαχαριάδη είναι θετικές, ενώ υπογραμμίζεται ότι η ανάδειξη του Χ. Φλωράκη στην ηγεσία του ΚΚΕ συνδυάστηκε με μια «πιο διαλλακτική στάση του ΚΚΕ απέναντι στον Ν. Ζαχαριάδη».

Όμως η καταγγελία της ρεφορμιστικής στρατηγικής των σταδίων, μαζί με την υπεράσπιση του βασικού αρχιτέκτονα της, είναι μια ακροβασία που η ΚΕ του ΚΚΕ είναι αμφίβολο ότι θα μπορέσει να ελέγχει για μεγάλο διάστημα.

Το άνοιγμα αυτού του «καπακιού» δεν κλείνει εύκολα. Το Δοκίμιο σωστά υποστηρίζει ότι η στρατηγική των σταδίων συνδέεται άμεσα με τις δεξιόστροφες «αρχές» περί Ειρηνικής Συνύπαρξης και με τη δυνατότητα Ειρηνικού Πέρασματος από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό, που από ένα σημείο και μετά έγιναν ισχυρές μέσα στο «Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα». Ποιο όμως είναι αυτό το χρονικό σημείο; Το ΚΚΕ γενικά ισχυρίζεται ότι το «σημείο καμπίης» είναι το 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, στα 1956. Όμως το ΚΚ Γαλλίας, το ΚΚ Ιταλίας και το ΚΚΕ μπήκαν στις μεταπολεμικές κυβερνήσεις «εθνικής ανοικοδόμησης», με την έγκριση του «Διεθνούς Κέντρου», πολύ νωρίτερα, στα 1945. Το διεθνές κάλεσμα για Ειρηνική Συνύπαρξη εκπέμφθηκε δυνατά από τη Γιάλτα και τις αντιλήψεις για το Ειρηνικό Πέρασμα κουβάλησε στην Ευρώπη ο Τολιάτι, πολύ πριν από τον θάνατο του Στάλιν. Η απόρριψη αυτής της στρατηγικής των σταδίων, η απόρριψη της Ειρηνικής Συνύπαρξης και του Ειρηνικού Πέρασματος, η απόρριψη της στρατηγικής κατεύθυνσης που ερχόταν στα ΚΚ από τη Μόσχα, σε πλήρη αντίθεση με τη στρατηγική της Κομιντερν στην εποχή του Λένιν, είναι μια «άσκηση» που απαιτεί πολύ πιο θάρραλέα άλματα από αυτά που προτίθεται να κάνει η ηγεσία του ΚΚΕ. Το Δοκίμιο είναι ένα βήμα προς την κατεύθυνση αυτή, αλλά ένα βήμα περιορισμένο, αργοπορημένο και αντιφατικό.

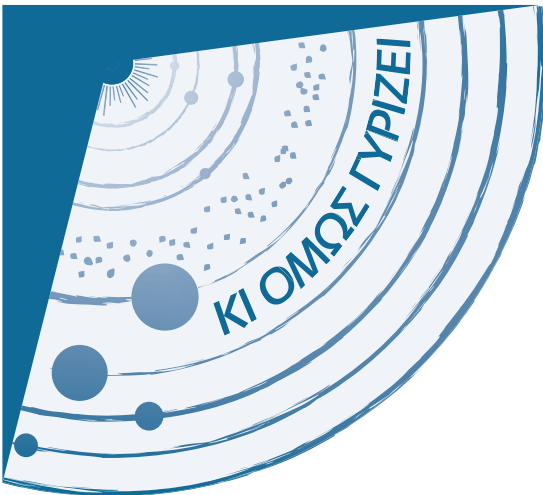

Στην ουσία το Δοκίμιο λέει ότι οι πολιτικές «αστοχίες» του ΚΚΕ πρέπει να εξηγηθούν στη βάση της κυριαρχίας μέσα στις γραμμές του και στην ηγεσία του, της μεταρρυθμιστικής «στρατηγικής των σταδίων» για την εργατική-σοσιαλιστική επανάσταση.

ώνεται από τα ιστορικά στοιχεία: Είναι γνωστοί αγωνιστές-αγωνίστριες, αλλά και οργανώσεις και ομάδες, από το χώρο της Επαναστατικής ή (με τη γλώσσα της εποχής) Νέας Αριστεράς, όπως και η ομάδα Άρης του Ρήγα Φεραίου, που πλήρωσαν ακριβώς την επιλογή της δυναμικής αντίστασης. Αντίθετα, δεν είναι γνωστή κάποια ανάλογη δραστηριότητα που, με οποιονδήποτε τρόπο, να «ακουμπάει» στο χώρο του ΚΚΕ. Ασφαλώς οι διώξεις, οι ποινές, τα βασανιστήρια σε βάρος μελών και στελεχών του ΚΚΕ είναι ένα ιστορικό δεδομένο και απέναντι σε όλους αυτούς τους ανθρώπους αξίζει ακόμα μεγαλύτερος σεβασμός. Όμως το θέμα προς συζήτηση δεν είναι αυτό: είναι η στρατηγική και η τακτική του κόμματος.

Στη δεύτερη φάση της αντίστασης, στο ξεδίπλωμα των μαζικών κινητο-

μετατραπεί η φοιτητική διαμαρτυρία σε ανοιχτή πολιτική σύγκρουση με τη χούντα, ήταν μια σωστή και προωθητική γραμμή για το κίνημα, ή μήπως μια (έστω) «αντικειμενικά» προβοκατόρική πολιτική γραμμή; Γιατί αυτό το ερώτημα έθετε στην ουσία η «Πανσπουδαστική» Νο 8 και το απαντούσε δια της συκοφαντικής «υπερβολής», υποστηρίζοντας τη δεύτερη εκδοχή. Και σε αυτό το ερώτημα, το ΚΚΕ συνεχίζει μετά από 50 χρόνια να τα «μασάει» τα λόγια του. Γιατί τι άλλο νόημα έχει το «ψείρισμα» της ερώτησης αν ο Νοέμβρης ήταν εξέγερση ή —πιο σεμνά— «ξεσηκωμός»; Τι νόημα έχει να επαναλαμβάνονται, ακόμα και τώρα, οι συκοφαντίες κατά της Εργατικής Συνέλευσης μέσα στο κατεϊλημμένο ΕΜΠ που, κατά το ΚΚΕ ήταν ένα «μάζεμα των τροτσκιστών»; Ξέρει το ΚΚΕ

Μιανμάρ

Η στρατιωτική χούντα της Μιανμάρ συνεχίζει να καταγράφει απώλειες στον εμφύλιο πόλεμο. Η ένοπλη αντίσταση πλέον ελέγχει πάνω από τα μισά εδάφη της χώρας -κυρίως στην ύπαιθρο, τα βουνά και τα δάση, αλλά και σε αρκετές πόλεις οι Δυνάμεις Λαϊκής Άμυνας μάχονται με το στρατό στους δρόμους. Τα φώτα της δημοσιότητας στράφηκαν εκ νέου στην παρατεταμένη κρίση της δικτατορίας μετά από την πιο πρόσφατη επιτυχία των ανταρτών. Κατέλαβαν την Μιαγούαντι, μια συνοριακή πόλη που αποτελεί σημαντικό κόμβο εμπορίου-εφοδιασμού με την Ταϊλάνδη. Η απόπειρα ανακατάληψης αυτής της σημαντικής πόλης υπέστη με μια στρατιωτική συντριβή. Η άγρια καταστολή που εξαπέλυσαν οι πραξικοπηματίες το 2021 ενάντια στο μαζικό-απεργιακό κίνημα που είχε παραλύσει τη χώρα εξώθησε χιλιάδες ακτιβιστές στην ασφάλεια της υπαίθρου. Αυτοί αποτελούν την πλέον την κοινωνική βάση του κινήματος των Δυνάμεων Λαϊκής Άμυνας, έχοντας εκπαιδευτεί και συνεργαζόμενοι πλέον με τις Ένοπλες Εθνικές Οργανώσεις που δρούσαν ιστορικά στις περιφέρειες της χώρας. Το κρατικό μονοπώλιο στην αεροπορία και στα βαριά όπλα κάνει ασφαλώς δύσκολη μια καθαρή στρατιωτική επικράτηση της αντιπολίτευσης. Αλλά ο συνδυασμός του νέου κοινωνικού δυναμικού που προέρχεται από τη δράση στις πόλεις με την εμπειρία αντιστασιακών/αντάρτικων οργανώσεων που λειτουργούν δεκαετίες έχει φέρει το κράτος των στρατιωτικών στα όριά του. Μια πιθανή στρατιωτική κατάρρευση της δικτατορίας θα είναι σπουδαία νίκη. Αλλά το αν αυτή θα τη διαδεχθεί μια καλύτερη μέρα ή μια χαοτική σύγκρουση «όλων με όλους» (η τακτική/επιχειρησιακή ενότητα δεν έχει εξαφανίσει τους υπαρκτούς εθνοτικούς ανταγωνισμούς μεταξύ των Εθνικών Οργανώσεων), εξαρτάται από τον πολιτικό αγώνα και από την επιτυχία των προσπαθειών να προωθηθεί μια δημοκρατική/δι-εθνοτική ενότητα, στηριγμένη στα κοινά συμφέροντα των εργαζομένων και των φτωχών, είτε ανήκουν στην κυρίαρχη εθνότητα των Μπαμάρ, είτε στις διάφορες μειονότητες, είτε στους βασανισμένους Ροχίνγκια...

ΗΠΑ

Παλεύοντας να σημάνει εκλογικό συναγερμό, η Χίλαρι Κλίντον έγραψε στο τουίτερ: «Τι κρίνεται στις επρχόμενες εκλογές όσον αφορά το κλίμα; Τα πάντα!». Για να στηρίξει τον ισχυρισμό, ανέβασε ένα γράφημα που έδειχνε μια κίτρινη γραμμή που αποτυπώνει την αναγκαία μείωση εκπομπών αερίων προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι αποτροπής της κλιματικής καταστροφής. Δύο άλλες γραμμές αποτελούσαν «προβολή» των μειώσεων που θα υπάρξουν με βάση το πρόγραμμα του Τραμπ και με βάση το πρόγραμμα του Μπάιντεν. Απέχουν κι οι δυο θηριωδώς από τον στόχο, αλλά του Μπάιντεν κινείται ελαφρώς εγγύτερα προς τους στόχους σε σχέση με του Τραμπ. Ένας χρήστης του τουίτερ της απάντησε στο ποστ: «Ευχαριστούμε για την ενημέρωση Χίλαρι, πώς ακριβώς ψηφίζουμε την κίτρινη γραμμή;». Ένα μικρό σοσιαλμιντιακό περιστατικό που μέσα σε λίγες λέξεις συμπυκνώνει και τον χαρακτήρα των εκλογών στις ΗΠΑ γενικότερα αλλά και τις όχι-τόσο-διαφορετικές «επιλογές» που προσφέρουν τα αστικά κόμματα στην αντιμετώπιση της κορυφαίας απειλής για το ανθρώπινο είδος. Μένοντας στις ΗΠΑ, αλλά έξω από το φάσμα της εκλογικής πολιτικής, πρόκειται για την χώρα όπου (συνεχίζοντας να) συμβαίνουν ενδιαφέροντα πράγματα. Οι εργάτες σε μονάδα της Volkswagen στο Τενεσί ψήφισαν υπέρ της δημιουργίας σωματείου και ένταξης στους United Auto Workers (με 2.628 ψήφους εναντίον 985). Η τελευταία απόπειρα συνδικαλισμού το 2019 είχε ηττηθεί στην ψηφοφορία (με 833 εναντίον με 776). Τι μεσολάβησε; Η μεγάλη νικηφόρα απεργία των United Auto Workers πριν λίγους μήνες. Είναι μια επενθύμιση ότι ο συνδικαλισμός δυναμώνει όταν αποδεικνύεται χρήσιμος, πετυχαίνοντας νίκες για τα μέλη του. Η σημασία της «μικρής, τοπικής» είδησης γίνεται αντιληπτή μόνο αν πάρουμε υπόψη ότι συνέβη στον αμερικανικό Νότο, που διαχρονικά διαφημίζεται από τους τοπικούς πολιτευτές (και είναι όντως) ως «ασυνδικαλιστή ζώνη» για να προσελκύει τους επενδυτές. Πριν τη ψηφοφορία, μια κοινή ανακοίνωση των κυβερνητών της Αλαμπάμα, της Τζόρτζια, του Τενεσί και του Τέξας κατήγγειλε τα «ειδικά συμφέροντα» που «θέλουν να έρθουν στις Πολιτείες μας» για να απειλήσουν «τις αξίες με τις οποίες ζούμε». Φαίνεται ότι αυτές οι συστηρητικές «αξίες» μπαίνουν υπό αμφισβήτηση στο φόντο της ανόδου της εργατικής μαχητικότητας και οργάνωσης...

Αίγυπτος

Στις 200 μέρες από την έναρξη της Σιωνιστικής επίθεσης στη Γάζα, Αιγύπτιας φεμινίστριες ακτιβίστριες συγκεντρώθηκαν έξω από τα τοπικά γραφεία του οργανισμού του ΟΗΕ για τις γυναίκες (UN Women) στο Κάιρο, για να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στις γυναίκες στην Παλαιστίνη και στο Σουδάν και να απαιτήσουν τον τερματισμό της σφαγής στη Γάζα. Ούτε αυτό δεν «αντέχει» η αιγυπτιακή χούντα, με τις δυνάμεις ασφαλείας να τις συλλαμβάνουν -ανάμεσά τους και την αριστερή δικηγόρο Μαχιενούρ ελ-Μάσρι, η οποία έχει υποστεί διαδοχικές διώξεις και φυλακίσεις όλα τα χρόνια μετά την άνοδο του Σίσι στην εξουσία. Οι συλληφθείσες αντιμετωπίζουν κατηγορίες για «παράνομη συγκέντρωση» και για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση». Ένα κείμενο κοινωνικών οργανώσεων από τη Βρετανία καλεί τις αιγυπτιακές Αρχές να απελευθερώσουν τις κρατούμενες και να αποσυρθούν όλες οι κατηγορίες, το UN Women να καταδικάζει τις συλλήψεις και τις κυβερνήσεις να τερματίσουν τις πωλήσεις όπλων και την διπλωματική υποστήριξη στο καθεστώς Σίσι. Ο οποίος Σίσι -σύμφωνα με τον «Βηματοδότη»- θα έρθει στην Αθήνα τον Μάη με σύσσωμο το υπουργικό συμβούλιο, στα πλαίσια του Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας Ελλάδας-Αιγύπτου.

Το σοκ των δημοτικών εκλογών στην Τουρκία

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Οι δημοτικές εκλογές στην Τουρκία στις 31 Μάρτη επεφύλασαν έναν αιφνιδιασμό.

Όλη η προεκλογική συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από την προσπάθεια του κυβερνητικού κόμματος (AKP) να ανακτήσει τον έλεγχο της Ιστανμπούλ, με την τεράστια πολιτική-συμβολική (αλλά και οικονομική) σημασία, αλλά και να διεκδικήσει την Άγκυρα. Όμως το κόμμα του Ερντογάν όχι μόνο δεν «αντεπιτέθηκε» στις μεγάλες πόλεις, αλλά τελικά βρέθηκε σε «υποχώρηση» και σε άλλες.

Από τις 39 περιφερειακές πρωτεύουσες που ήλεγχε, το AKP έχασε τις 15, ενώ το κεμαλικό CHP που ήλεγχε 22, κέρδισε 13 επιπλέον. Πλέον η αξιωματική αντιπολίτευση ελέγχει περισσότερες μεγάλες πόλεις από το κυβερνητικό κόμμα. Αλλά το CHP κέρδισε και την λαϊκή ψήφο, όταν προβάλλεται σε πανεθνικό ποσοστό: Αναδείχθηκε πρώτο με 37,8% έναντι 35,5% για το κόμμα του Ερντογάν. Είναι η πρώτη εκλογική ήττα του Ερντογάν μετά το 2002.

Το CHP τα πήγε καλύτερα σε σύγκριση με τις βουλευτικές εκλογές του 2023, κινητοποιώντας 4 εκατομμύρια περισσότερους ψηφοφόρους. Την ίδια ώρα, το AKP και ο ακροδεξιός του σύμμαχος, MHP, έχασαν πάνω από 6 εκατομμύρια ψήφους σε σχέση με τις βουλευτικές.

Η συμμετοχή 78,5% φαντάζει... άπιαστο όνειρο για πολλά κράτη, αλλά για τις τουρκικές συνθήκες ήταν μειωμένη (κατά 6 μονάδες σε σχέση με τις προηγούμενες δημοτικές, κατά 8,5 μονάδες σε σχέση με τις βουλευτικές).

Αυτό φωτίζει την μία πηγή των απωλειών για το κυβερνητικό κόμμα: Αρκετοί οπαδοί του δεν έδειξαν αυτήν τη φορά το ίδιο ενδιαφέρον να σπεύσουν στις κάλπες. Η άλλη πηγή απωλειών υπήρξε η σχετική άνοδος του YRP, που διεκδικεί το ρόλο ενός «πόλου διαμαρτυρίας» μέσα στο χώρο του πολιτικού Ισλάμ.

Ενώ ο Ερντογάν παραμένει ο λαοφιλής, αδιαμφισβήτητος ηγέτης στα μάτια της μισής περίπου Τουρκίας («πλωμένη ηγεμονία»), το κόμμα του είναι αυτό που εισπράττει τη δυσaréσκεια κι έχει μπει σε μια πιο γρήγορη τροχιά υποχώρησης. Παρότι ο Ταγίπ Ερντογάν έρι-

ξε όλο το προσωπικό του πολιτικό κεφάλαιο στη διάθεση των υποψηφίων του, αυτό δεν ήταν αρκετό για να διασώσει τις υποψηφιότητες του AKP.

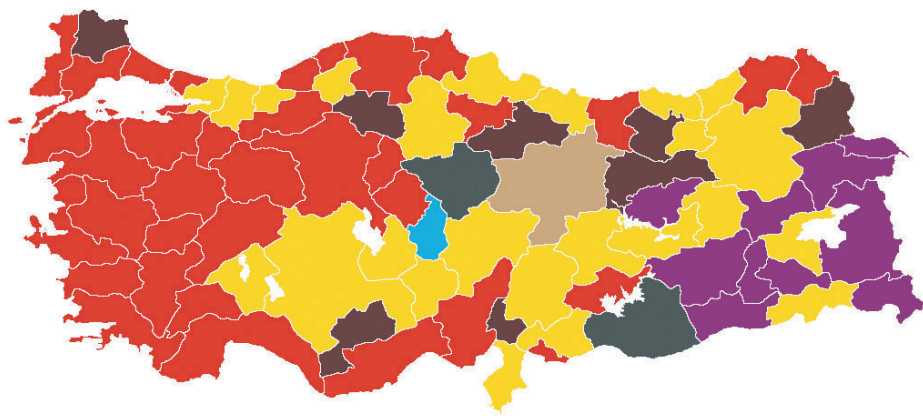
Οι σεισμόπληκτοι, που στις εθνικές εκλογές εμπιστεύτηκαν τον Ερντογάν να αντιμετωπίσει αυτός το συνεχιζόμενο δράμα τους, φέτος γύρισαν την πλάτη στο κόμμα του οποίου μέλη και στελέχη είναι οι μεγαλο-εργολάβοι που είχαν υποσχεθεί μια «ανοικοδόμηση» που ακόμα δεν έχει προχωρήσει...

Οι θυμωμένοι με την αδιατάρακτη συνέχεια των εμπορικών δεσμών της Τουρκίας με το Ισραήλ, ιδιαίτερα όσον αφορά τις μαζικές τουρκικές εξαγωγές προς το σιωνιστικό κράτος, τιμώρησαν τους «πρωταθλητές των εξαγωγών», οι οποίοι είναι επίσης μέλη και στελέχη του AKP.

(Η πρόσφατη ανακοίνωση απαγόρευσης κάποιων κρίσιμων εξαγωγών στο Ισραήλ από τον Ερντογάν, αφενός έφερε στην επιφάνεια τον σκανδαλωδώς –για μια «φιλοπαλαιστινιακή» χώρα– θηριώδη όγκο αυτών των εξαγωγών. Αφετέρου, πρέπει να ερμηνευτεί ως αντίδραση στο εκλογικό αποτέλεσμα κι όχι στην άρνηση του Ισραήλ να δεχτεί τη συμμετοχή της Τουρκίας στο πρόγραμμα αεροπορικών ρίψεων ανθρωπιστικής βοήθειας)

Αλλά το σημαντικότερο ζήτημα είναι η οικονομική κρίση. Ο νέος υπουργός Οικονομικών, Μεχμέτ Σιμσέκ, καθοδηγώντας μια «στροφή προς την [νεοφιλελεύθερη] ορθοδοξία», έχει αρχίσει να εφαρμόζει διστακτικά και σταδιακά κάποια πρώτα μέτρα πολιτικής λιτότητας. Οι συνέπειές της έχουν αρχίσει να «δαγκώνουν» στις συνθήκες ακραίου πληθωρισμού που πιέζει ασφυκτικά την αγοραστική δύναμη των μισθών και των συντάξεων. Οι πολιτικές του Σιμσέκ στέλνουν το μήνυμα ότι ο Ερντογάν εξάντλησε όλες τις δυνατότητες διαχείρισης της κρίσης και μετριασμού των συνεπειών της μέσω «ετερόδοξων» πολιτικών.

Όχι τυχαία, το YRP, που συμμερίζεται κατά τα άλλα την φονταμενταλιστική-συντηρητική ατζέντα του AKP, επιχείρησε να διεμβολίσει την κοινωνική του βάση με

Στον χάρτη, με κόκκινο το CHP, με κίτρινο το AKP, με μωβ το DEM και τα άλλα χρώματα αφορούν την ακροδεξιά και τους ισλαμιστές. Μια πολύ διαφορετική εικόνα από τον γνωστό χάρτη κυριαρχίας του AKP σε όλη την «μέση Τουρκία», με εξαίρεση τις δυτικές ακτές και τα κουρδικά νοτιοανατολικά.

κέντρο το κοινωνικό ζήτημα και ιδιαίτερα την κατάσταση των συνταξιούχων, αλλά και την απαίτηση για σκλήρυνση της στάσης απέναντι στο Ισραήλ.

Ενδιαφέρον στοιχείο, που αξίζει περισσότερης μελέτης (τοπικό-συγκυριακό φαινόμενο ή νέα τάση;) είναι η υποχώρηση του ακροδεξιού εθνικισμού και στις δύο εκδοχές του. Το ερντογανικό MHP πήρε 5% (από 7,5% στις τελευταίες δημοτικές και 10% στις πρόσφατες βουλευτικές), ενώ το αντιπολιτευόμενο İYİ πήρε 3,77% (από 7,31% στις τελευταίες δημοτικές και 9,7% στις πρόσφατες βουλευτικές).

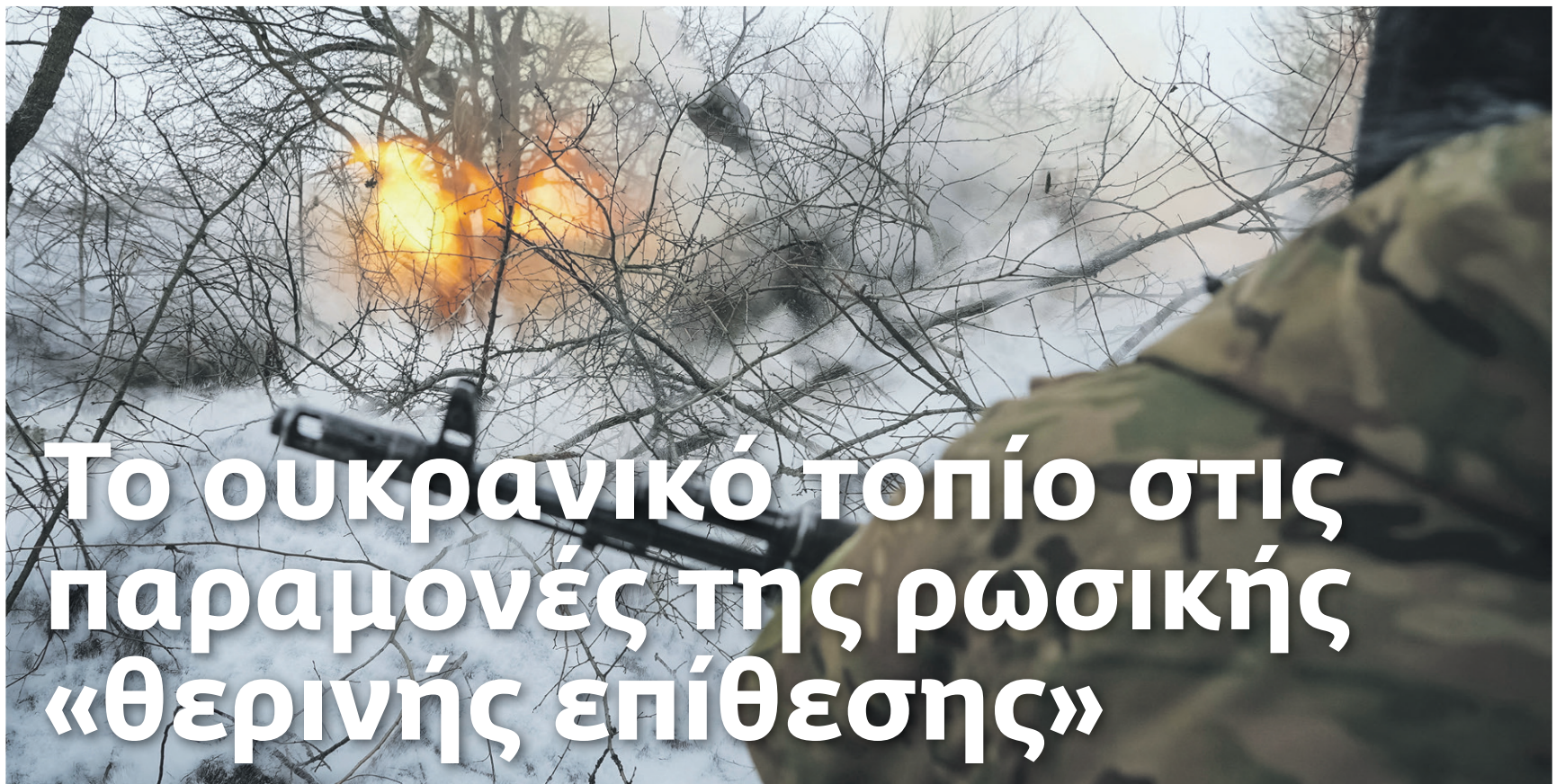
Η Αριστερά

Η κουρδική Αριστερά συγκέντρωσε πανεθνικά 5,7% (3 μονάδες κάτω από τις βουλευτικές, στα ίδια επίπεδα με τις προηγούμενες δημοτικές), αντανakλώντας κυρίως την επιβεβαίωση της κυριαρχίας του στις κουρδικές περιοχές στα νοτιοανατολικά και την εκλογική κινητοποίηση του σκληρού πυρήνα των υποστηρικτών του σε κάποιες από τις δυτικές πόλεις όπου έχει παρουσία (από 2 ως 4 %).

Όμως τα πιο σημαντικά νέα –για τις δυνατότητες που θα μπορούσε να ανοίξει η κρίση του AKP– δεν ήρθαν από την κάλπη, αλλά από την πρώτη υποχώρηση της κυβέρνησης απέναντι σε ένα μαζικό κίνημα εδώ και πάρα πολύ καιρό. Η Εκλογική Επιτροπή αρνήθηκε να εγκρίνει τον νικητή δήμαρχο της Βαν, Αμπντουλάχ Ζεϊντάν, αμφισβητώντας ότι δικαιούταν να συμμετέχει στις εκλογές (παρότι

είχε εγκριθεί προεκλογικά) και διόρισε τον εκλεκτό του AKP που είχε κερδίσει 30 μονάδες λιγότερες. Αυτή η αντιμετώπιση των κουρδικών περιοχών είναι «ρουτίνα» για το ερντογανικό καθεστώς. Αλλά φέτος, μετά από μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις σε αρκετές πόλεις, το Ανώτατο Εκλογικό Συμβούλιο επικύρωσε τελικά τη νίκη του Ζεϊντάν.

Όσον αφορά το μαρξιστικό κόμμα TIP, το γεγονός ότι πήρε περίπου το 1/4 των ψήφων που είχε κερδίσει στις βουλευτικές εκλογές, συνδέεται σίγουρα με το ότι μπόρεσε και κατέβασε υποψήφιους μόνο σε 14 πόλεις και δευτερευόντως με την πίεση που δέχτηκε από την ενίσχυση του CHP (η επιτυχία του στις εθνικές συνδεόταν με την διεκδίκηση τμήματος ψηφοφόρων αυτού του κόμματος). Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του TIP έχουν σημαντικό ρόλο να παίξουν εφόσον συνεχιστεί η οικονομική δυσaréσκεια απέναντι στο AKP. Είναι μια δύναμη που έχει θέσει στο κέντρο το ταξικό ζήτημα και την προσπάθεια μέσω αυτού να σπάσει η (διαταξική) πώληση «ισλαμιστών/κοσμικών». Με αυτή την πολιτική αφετηρία, είναι ίσως η μόνη δύναμη που μπορεί να τραβήξει προς τα αριστερά τμήματα της λαϊκής κοινωνικής βάσης του ερντογανισμού, αλλά και τα πιο «σοσιαλδημοκρατικά»/εργατικά τμήματα της κοινωνικής βάσης του CHP, σε μια εποχή όπου και τα δύο μεγάλα κόμματα υπερασπίζονται όλο και πιο μονομερώς τα συμφέροντα διάφορων τμημάτων της τουρκικής αστικής τάξης...

Το ουκρανικό τοπίο στις παραμονές της ρωσικής «θερινής επίθεσης»

Του Πάνου Πέτρου

Η τάση που είχε ήδη διαφανεί μετά το άδοξο τέλος της «ουκρανικής αντεπίθεσης» έχει πλέον εμπεδωθεί: Η πρωτοβουλία κινήσεων έχει περάσει στο ρωσικό στρατό, που επιχειρεί αλλού πιο «στατικά» (πχ στο Νότο) και αλλού καταγράφοντας σταθερά εδαφικά κέρδη (Ντομπάς), ενώ οι ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις έχουν περιοριστεί σε θέσεις άμυνας.

Η ρωσική αεροπορία διεξάγει μια μεγάλη εκστρατεία καταστροφής της ενεργειακής υποδομής της Ουκρανίας, πολύ πιο συντριπτική από την αντίστοιχη του προπερασμένου χειμώνα. Αρκετοί ντόπιοι σημειώνουν με ανακούφιση ότι τουλάχιστον αυτή τη φορά δεν συνέβη στη διάρκεια του χειμώνα, αλλά υπογραμμίζουν ότι και το καλοκαίρι τα βάσανα για τη ζωή του πληθυσμού χωρίς ενέργεια δεν είναι καθόλου μικρά. Παράλληλα, η μεγαλύτερη ενεργοποίηση της αεροπορίας σε σχέση με το παρελθόν, διευκολύνει και την κάλυψη της προώθησης των ρωσικών δυνάμεων στο έδαφος. Αυτή η προώθηση γίνεται εφικτή και γιατί ο ουκρανικός στρατός ξεμένει από πυρομαχικά. Στα μέσα Απριλίου, η αναλογία πυρομαχικών υπολογιζόταν σε «1 προς 5» και σύμφωνα με κάποιους αξιωματικούς «οδεύει ταχύτατα σε 1 προς 10».

Λειψανδρία

Μαζί με την έλλειψη πυρομαχικών, εμφανίζεται και το πρόβλημα της λειψανδρίας. Ο ουκρανικός στρατός έχει συσσωρεύσει μαζικές απώλειες μετά από

πάνω από 2 χρόνια συνεχούς πολέμου, ενώ όσοι έσπευσαν να καταταγούν το 2022, πολεμάνε ασταμάτητα. Την ίδια ώρα, έχει υπάρξει αλλαγή κλίματος στα μετόπισθεν. Ενώ το 2022 εθελοντές σχημάτιζαν τεράστιες ουρές έξω από τα στρατολογικά γραφεία, σήμερα χιλιάδες νέοι άνδρες επιχειρούν (και καταφέρνουν) να εγκαταλείψουν τη χώρα για να αποφύγουν μια πιθανή στράτευση. Στις δυτικές και βόρειες περιοχές, δηλαδή τις απομακρυσμένες από το μέτωπο, συνυπάρχει η γενική στήριξη στη συνέχεια του πολέμου με την απροθυμία της συμμετοχής σε αυτόν. Πολλοί θέλουν μια επιστροφή στην «κανονικότητα», άλλοι αποθαρρύνονται από τις ιστορίες φίλων και συγγενών στο μέτωπο, ενώ ένας συμβατικός πόλεμος χαρακωμάτων στο Ντονιέσκ δεν «συγκινεί» το ίδιο με την αίσθηση της κατεπείγουσας υπαρξιακής απειλής για τις πόλεις και τις γειτονιές που ετοιμάζονταν να υπερασπιστούν χιλιάδες Ουκρανοί το Φλεβάρη-Μάρτη, κατά τη ρωσική αστραπιαία επίθεση προς το Κίεβο και τις μεγάλες πόλεις.

Η ουκρανική Ράντα πρόσφατα ενέκρινε τη μείωση του ορίου ηλικίας των ατόμων που επιτρέπεται να επιστρατευθούν από τα 27 έτη στα 25, την επικαιροποίηση των στοιχείων των στρατεύσιμων για να είναι στη διάθεση των Αρχών και την κατάργηση του ζετούς ορίου στην ενεργή-εμπόλεμη θητεία. Πρόκειται για ένα συμβιβασμό ανάμεσα στην αρχική πρόταση (για ευρύτερη υποχρεωτική στρατολόγηση, με δρακόντειες ποινές σε περίπτωση άρνησης κλπ) και την κοινωνική κατακραυγή που προκάλεσε, ωθώντας τον Ζελένσκι να παραδεχτεί ότι το θέμα «είναι ευαίσθητο» κι ότι τα εξαναγκαστικά μέτρα

«δεν είναι δημοφιλή». Πέρα από τους πολιτικούς δισταγμούς του Ζελένσκι, υπάρχουν και άλλοι υπολογισμοί –που αναδεικνύουν την ευρύτερη διάσταση της λειψανδρίας. Στη διαφωνία με το Επιτελείο, ο Ουκρανός πρόεδρος επεσήμανε ότι δεν πρόκειται απλώς για τη δυσκολία να βρεθούν «άλλες 500.000 στρατιώτες». Αλλά και για το γεγονός ότι για την (οικονομική) συντήρηση κάθε ενός στρατευμένου απαιτούνται άλλοι 3 εργαζόμενοι στην οικονομία. Πρόσφατα, το ουκρανικό κράτος ανακοίνωσε ότι σταματά να παρέχει προξενικές υπηρεσίες στους άντρες στρατεύσιμης ηλικίας που βρίσκονται στο εξωτερικό (800.000 υπολογίζονται στην ΕΕ). Ενώ μαζί με τις ροές εξόδου αντρών από τη χώρα, αυξάνονται τα κρούσματα σκληρής κατασταλτικής αντιμετώπισης όσων εντοπιστούν να επιχειρούν να φύγουν.

Στρατιωτική βοήθεια

Στο ζήτημα της έλλειψης πυρομαχικών και μέσω των αεράμυνας, η κυβέρνηση Ζελένσκι βρήκε μια λύση. Μετά από 6 περίπου μήνες παράλυσης, ελιγμών και παζαριών, το αμερικανικό Κογκρέσο ενέκρινε ένα νέο πακέτο δεκάδων δισεκατομμυρίων που αφορά τη ροή στρατιωτικής βοήθειας από το Πεντάγωνο προς την Ουκρανία, το Ισραήλ και την Ταϊβάν.

Υπό την πίεση προβλέψεων κατάρρευσης του ουκρανικού στρατού, αλλά και ιδιαίτερα στο κλίμα «επιτακτικής ανάγκης υπεράσπισης του Ισραήλ» (μετά την πυραυλική απάντηση της Τεχεράνης στο προκλητικό χτύπημα κατά της ιρανικής πρεσβείας στη Συρία), ο Ρεπουμπλικάνος Πρόεδρος της Βουλής Μάικ Τζόνσον πείστηκε να άρει

τις ενστάσεις του και να φέρει προς ψήφιση τις πολεμικές δαπάνες και για την Ουκρανία και για το Ισραήλ ως «πακέτο» (ενώ μέχρι πρότινος αρνούσαν, θέλοντας να διευκολύνει τους Ρεπουμπλικάνους συναδέλφους του να στηρίξουν το Κράτος του Ισραήλ χωρίς να εγκρίνουν στήριξη στην Ουκρανία).

Είχε προηγηθεί η μετατόπιση του Τραμπ, ο οποίος με τη λιτή δήλωση «υποστηρίζω τον Πρόεδρο της Βουλής», κάλυψε τον Τζόνσον απέναντι στις οργισμένες επιθέσεις της ακροδεξιάς πτέρυγας του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, η οποία τον περασμένο Οκτώβρη είχε ανατρέψει τον προηγούμενο πρόεδρο και έχει αναδείξει τον Τζόνσον ακριβώς για να μπλοκάρει τη συνέχεια της οικονομικής-στρατιωτικής στήριξης στο Κίεβο.

Έχει τεκμηριωθεί και από φιλο-ρωσικές και φιλο-ουκρανικές πηγές (με διαφορετικά πολιτικά-επικοινωνιακά κίνητρα) ότι στα 60 δισ. του πακέτου που αφορούσαν την Ουκρανία, περιλαμβάνονται χρήματα που θα κατευθυνθούν στην αναπλήρωση του αμερικανικού οπλοστασίου, χρήματα που αφορούν δυνατότητες μελλοντικών παραγγελιών του Πενταγώνου σε αμερικανικές οπλοβιομηχανίες ασφαλώς, χρήματα για αμερικανικές-νατοϊκές «υποδομές» γενικώς στην Ευρώπη, κι ένα τμήμα μόνο θα φτάσει στο Κίεβο. Αυτά έχουν μια αξία ως υπενθύμιση τις προτεραιότητες, τα κίνητρα και τη μορφή της «αμερικανικής βοήθειας». Παρόλα αυτά, είναι προφανές ότι το πακέτο θα συμβάλει στη στήριξη των δυνατοτήτων του ουκρανικού στρατού.

Όμως το πρόβλημα των ανθρώπινων απωλειών, του ηθικού, της διάθεσης για συμμετοχή στον πόλεμο, των ανα-

γκαίων οικονομικών πόρων (πέρα από τις εξοπλιστικούς), είναι βαθύτερα πολιτικό και η ουκρανική αστική ηγεσία δεν θα μπορέσει να το λύσει επενδύοντας στην εξωτερική βοήθεια.

Ρωσία

Σε προηγούμενα φύλλα έχουμε περιγράψει πιο αναλυτικά την κατάσταση του ρωσικού ιμπεριαλισμού, που δείχνει -σε αυτό το «φεγγάρι»- να ενισχύει τις προοπτικές του «πολέμου φθοράς και αντοχής» στον οποίο έχει επενδύσει η Μόσχα μετά την αποτυχία του αρχικού σχεδιασμού της στα 2022. Εν συντομία, η «οικονομία των όπλων» (με τον προσανατολισμό της παραγωγής στους διαρκείς εξοπλισμούς), συνδυασμένη με την «πετρελαϊκή οικονομία» (που εξακολουθεί να αποφέρει μεγάλα έσοδα στα κρατικά ταμεία) έχουν συντηρήσει τις δυνατότητες του ρωσικού κράτους να «επιπλέει» μέσα στις απαιτήσεις ενός μακροχρόνιου πολέμου και τις δυσκολίες των κυρώσεων. Μπορεί επίσης να συντηρεί/αναnevώνει (εν μέσω διαρκών μαζικών απωλειών) έναν στρατό επαγγελματιών «συμβασιούχων», προσφέροντας

επίδοκο. Πρόκειται για πόλη σε ευνοϊκό στρατηγικό ύψωμα που διευκολύνει τον δρόμο προς το Σλαβιάνσκ και το Κραματόρσκ, τις καλά οχυρωμένες πόλεις που διατηρεί υπό τον έλεγχο της η ουκρανική κυβέρνηση στην περιφέρεια του Ντονιέτσκ.

Η δημόσια συζήτηση αντιμετωπίζει τις σημερινές ρωσικές επιχειρήσεις ως πρελούδιο, προβλέποντας μια «μεγάλη θερινή επίθεση». Αυτή -αν πέσει το Τσάσιβ Γιαρ- μπορεί να βάζει στόχο την ολοκλήρωση της κατάκτησης του Ντονιέτσκ. Δεν αποκλείεται να περιλαμβάνει και απόπειρα κατάληψης του Χαρκόβου. Αυτή η μεγάλη και σημαντική πόλη έχει δεχτεί το πιο ανελέητο σφυροκόπημα σε όλες τις υποδομές της. Από πολλούς θεωρείται προαναγγελία χειρσαίας εισβολής. Αν και κάποιοι Ρώσοι «στρατιωτικοί μπλόγκερ» περιγράφουν και ένα πιο βάρβαρο σενάριο: την «μεθοδική καταστροφή των υποδομών» που -χωρίς να χρειαστεί χειρσαία επιχείρηση- θα μετατρέψει το Χάρκοβο σε «γκρίζα ζώνη», σε «μέρος όπου είναι απίθανο να ζήσει κανείς».

Αν και αξίζει να σημειώσουμε (για την διαφημισμένη «προέλαση» των ρωσι-

«αποσπασμένο» από τη Μητέρα Ρωσία).

Στην ουκρανική πλευρά, ενώ έχει εμπεδωθεί ότι βρίσκεται σε φάση σκληρής και δύσκολης άμυνας και έχουν εγκαταλειφθεί -προς το παρόντα- μεγάλα λόγια περί «ανάκτησης και της Κριμαίας», επισήμως εξακολουθεί να απορρίπτεται κάθε εκδοχή «γης για ειρήνη» ως «συνθηκολόγηση». Δηλώνοντας ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμιά εμπιστοσύνη σε όποιες δεσμεύσεις του Πούτιν, το Κίεβο ουσιαστικά συνδέει τις προοπτικές ειρήνευσης αποκλειστικά με μια αποφασιστική στρατιωτική ήττα της Μόσχας.

Στην Ουάσινγκτον, η βμηνη περιπέτεια του «πακέτου βοήθειας» και ο τρόπος που τελικά εγκρίθηκε αποτυπώνει τις διαφωνίες μέσα στο κράτος. Αλλά η συναίνεση που επιτεύχθηκε τελικά έστειλε ένα μήνυμα ότι εξακολουθεί να κυριαρχεί η γραμμή -τουλάχιστον- αποτροπής μιας αποφασιστικής ρωσικής νίκης στην Ουκρανία, με γεωπολιτικούς υπολογισμούς που ξεκινάνε από την Πολωνία και φτάνουν στον Ειρηνικό. Η συμφωνία σε αυτόν τον «μίνιμουμ» στόχο, ενοποιεί προς ώρας τους θερμούς οπαδούς της επιδίωξης μιας «στρατηγικής ήττας της Ρωσίας» και όσους θα ήθελαν να απεγκλωβιστούν οι ΗΠΑ από αυτό το μέτωπο, αλλά όχι πριν προκύψει κάποια συμφωνία που να διευθετεί ή να παγώνει τη σύρραξη.

Αυτό το κλίμα, που είχαμε περιγράψει στην επέτειο 2 χρόνων από την εισβολή με τον τίτλο «Ο πόλεμος θα συνεχιστεί και στη διάρκεια του 2024», χαμηλώνει τις προσδοκίες για τη διεθνή διάσκεψη που θα γίνει στα μέσα Ιούνη στην Ελβετία. Ωστόσο από όλες τις διασκέψεις που έχουν προηγηθεί, η συγκεκριμένη ξεχωρίζει για μια σειρά λόγους.

Ελβετία

Καταρχήν επειδή είναι πρωτοβουλία και διοργάνωση του ελβετικού κράτους με το γνωστό ιστορικό του ρόλο στο «διεθνή καταμερισμό εργασιών». Ασφαλώς, η συμμετοχή της Ελβετίας στις κυρώσεις αντιμετωπίστηκε με καταγγελίες της Μόσχας περί ακύρωσης του ρόλου «ουδετερότητας», αλλά οι «κακές γλώσσες» ισχυρίζονται ότι η συνεργασία της Ελβετίας με το μπλοκ των κυρώσεων γίνεται με έναν τρόπο αρκετά... «ελβετικό».

Έπειτα είναι η πρώτη διάσκεψη της οποίας οι ίδιοι οι διοργανωτές δηλώνουν μεγάλες φιλοδοξίες. Σε αντίθεση με τις γενικόλογες διακηρύξεις «ανάγκης να συζητήσουμε» άλλων προσπαθειών, η ελβετική κυβέρνηση δηλώνει έτοιμη να «πατήσει» πάνω στα πεπραγμένα και τη συσσωρευμένη εμπειρία προηγούμενων συζητήσεων για να εκκινήσει τον Ιούνη μια «διαδικασία προς την επίτευξη ειρήνης».

Τέλος, αν και -όπως και σε προηγούμενες συσκέψεις- δεν έχει καλεστεί η Ρωσία, προκαλώντας τον Πούτιν να χαρακτηρίσει την πρωτοβουλία ως κενή νοήματος, είναι ρητά διατυπωμένη η ελβετική πρόθεση να προσέλθει και η

ρωσική πλευρά στα επόμενα στάδια της «διαδικασίας».

Η ελβετική πρωτοβουλία μπορεί να αποδειχθεί πυροτέχνημα. Ακόμα κι αν παράξει αποτέλεσμα, θα πρόκειται μόνο για το πρώτο βήμα μιας «διαδικασίας» που θα τραβήξει σε βάθος. Για τις προοπτικές να ανοίξει όντως ένα τέτοιο παράλληλο-διπλωματικό μέτωπο, ενώ θα μένει ενεργό το στρατιωτικό, θα μάθουμε περισσότερα μετά την έκβαση της διάσκεψης.

Ειρήνη;

Πρόσφατα ένα ερευνητικό ρεπορτάζ εξέτασε έγγραφα που δεν είχαν δημοσιευτεί, συνομίλησε με Ρώσους και Ουκρανούς αξιωματούχους και διαπίστωσε ότι τον Απρίλη του 2022, αρκετά σημεία τριβής δεν είχαν ακόμα επιλυθεί, αλλά «και ο Ζελένσκι και ο Πούτιν είχαν δείξει προθυμία να συζητήσουν υποχωρήσεις που φάνταζαν αδιανόητες», ενώ αποκάλυπτε ότι οι ανταλλαγές προσχεδίων συνεχίστηκαν για ένα διάστημα και μετά την αποκάλυψη των ρωσικών εγκλημάτων στην Μπούτσα (που σύμφωνα με την ουκρανική αφήγηση πείσμωνσε τον Ζελένσκι) και μετά την επίσκεψη Μπόρις Τζόνσον στο Κίεβο (που σύμφωνα με τη ρωσική αφήγηση, μετέφερε «δυτική εντολή» να τερματιστεί η διπλωματία).

Το γενικό περίγραμμα της «ατζέντας» του Απρίλη του 2022 (ουδέτερη στρατιωτικά Ουκρανία, απόσυρση του ρωσικού στρατού από τα εδάφη που κατέλαβε και 15ετή διαπραγμάτευση για πολιτική λύση των ζητημάτων του Ντονμπάς και της Κριμαίας, πολυμερείς εγγυητικές συμφωνίες κλπ) εξακολουθεί να περιγράφει μια λύση.

Αλλά μετά από 2 χρόνια πολέμου, εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, τις αλλαγές που προκάλεσε στο εσωτερικό των κρατών και των κοινωνικών τους σχηματισμών, αλλά και τη «διεθνοποίηση» της αντιπαράθεσης, μοιάζει ευσεβής πόθος των συντακτών η υπόμνηση ότι «μπορεί να ξαναδείξουν μια τέτοια προθυμία» [για μεγάλες υποχωρήσεις].

Ενώ έκτοτε μπήκαν σε κίνηση πολύ ευρύτερες διεργασίες: Επανεξοπλισμός της Ευρώπης, επέκταση των δυτικών κυρώσεων, διεύρυνση του ΝΑΤΟ, ιδεολογική-ρητορική αναπλαισίωση του πολέμου από τη Μόσχα ως «ένα επεισόδιο στον προαιώνιο αγώνα ενάντια στη συλλογική Δύση», εκατέρωθεν κινήσεις κι απειλές που αφορούν την Μολδαβία, την Βαλτική, τη Σκανδιναβία.

Σε αυτόν τον νέο κόσμο που αναδύεται γύρω μας, που ξεπερνά τον ίδιο τον ουκρανικό πόλεμο, μια δίκαιη και διαρκής ειρήνη είναι υπόθεση των αγώνων των εργαζομένων κι όχι των διπλωματών. Η επιδίωξη της συνδέεται άρρηκτα με τον αγώνα για την ανατροπή του κοινωνικού συστήματος που στις κρίσεις του σπρώχνει εγγενώς την ανθρωπότητα προς νέα σφαγεία, ανεξάρτητα από τη «σφροσύνη» που μπορεί να επικρατεί ή όχι στα εκάστοτε πολιτικά επιτελεία...

Αυτό το κλίμα, που είχαμε περιγράψει στην επέτειο 2 χρόνων από την εισβολή με τον τίτλο «Ο πόλεμος θα συνεχιστεί και στη διάρκεια του 2024», χαμηλώνει τις προσδοκίες για τη διεθνή διάσκεψη που θα γίνει στα μέσα Ιούνη στην Ελβετία.

απολαβές πολύ μεγαλύτερες από εκείνες του μέσου εργάτη.

Τα όρια αυτής της δυνατότητας και οι πιθανότητες να υπονομευτεί από εσωτερικές εξελίξεις και πιέσεις είναι επίσης γνωστά: Αφορούν είτε την «αντισυσπείρωση» που προκαλεί (πχ μεταξύ μουσουλμάνων και εθνοτικών μειονοτήτων) η κρατική απόπειρα συσπείρωσης γύρω από τον Μεγαλωρωσικό - Χριστιανορθόδοξο εθνικισμό, είτε το πιεσμένο βιοτικό επίπεδο καθώς ο πόλεμος απορροφά τον κρατικό προϋπολογισμό, είτε την αγωνία και το θυμό των συγγενών των στρατευμένων. Μια καμπάνια αρκετών γυναικών, για την επιστροφή των συζύγων τους, η οποία ξεκίνησε μετριοπαθώς αλλά τμήματά της ριζοσπαστικοποιούνται και ως προς την γενικότερη στάση τους απέναντι στις Αρχές και ως προς την εναντίωσή τους συνολικότερα στον πόλεμο, είναι ένα μικρό δείγμα αυτής της προοπτικής όσο ο πόλεμος μακραίνει.

Αλλά στο σήμερα, η συγκυρία ευνοεί τη Μόσχα. Επιχειρησιακά, το ενδιαφέρον έχει στραφεί στο Τσάσιβ Γιαρ, στο οποίο συγκεντρώνονται μαζικά ρωσικές και ουκρανικές δυνάμεις για μια μεγάλη μάχη για τον έλεγχο της πόλης. Σε αντίθεση με την κυρίως συμβολική «μάχη του Μπαχμούτ», εδώ υπάρχει

κών δυνάμεων) ότι ενόψει καλοκαιριού, ο στρατός εισβολής στην ουσία ξαναβάζει στον εαυτό του τα ίδια ακριβώς καθήκοντα τα οποία είχε και πριν... 2 χρόνια, η επιτυχία αυτών των στόχων σε μια «θερινή επίθεση» θα αποτελεί ένα γεγονός-καμπή στην πορεία του πολέμου.

Διαθέσεις

Σε αυτό το υπόβαθρο, οι δηλώσεις Ρώσων αξιωματούχων συνεχίζουν να εκπέμπουν «διπλό μήνυμα» ως προς τους στόχους της Μόσχας.

Αφενός, γίνονται αναφορές στις ειρηνευτικές συνομιλίες της άνοιξης του 2022 ως «βάση συζήτησης», που εξακολουθεί να ενδιαφέρει τη Ρωσία, αλλά «παίρνοντας υπόψη τις αλλαγές που προκύπτουν εν τω μεταξύ στο έδαφος» -μία αναφορά στις 4 επαρχίες που δεν ελέγχει απολύτως ο ρωσικός στρατός αλλά έχει εδραιωμένη παρουσία σε μέρος τους και έχει ανακοινώσει επίσημα την προσάρτησή τους.

Αφετέρου, δεν λείπουν οι επίμονες αναφορές στην ανάγκη να «πάψει να υπάρχει Ουκρανία», στον στόχο «επιστροφής της Οδησού στη Ρωσία», στην περιγραφή του Κιέβου ως «ιστορικά πολύτιμο για τη Ρωσία» και ταυτόχρονα ως «κέντρο εκδήλωσης των εξωτερικών συνωμοσιών εναντίον της» (όσο μένει

Απειλές κατά της Ράφα και εγκλήματα π

Του Πάνου Πέτρου

Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, η ηγεσία της Χαμάς είχε πάρει στα χέρια της την επίσημη απάντηση της Ισραηλινής κυβέρνησης στην πρόταση που είχε παρουσιάσει η παλαιστινιακή οργάνωση στους Αιγύπτιους και Καταριανούς μεσολαβητές στις 13 Απρίλη.

Με τις σιωνιστικές ένοπλες δυνάμεις να δηλώνουν ότι προετοιμάζονται για μια πιθανή χερσαία εισβολή στη Ράφα και τους βομβαρδισμούς να έχουν ενταθεί στο ανατολικό τμήμα της πόλης, κάποια ΜΜΕ ισχυρίζονται ότι το Ισραήλ δήλωσε στους Αιγύπτιους μεσολαβητές ότι είναι «η τελευταία ευκαιρία» των διαπραγματεύσεων για ανταλλαγή αιχμαλώτων.

Για άλλη μια φορά, όλα τα βλέμματα του πλανήτη στρέφονται στη Ράφα.

Μια επίθεση σε αυτήν την πόλη απειλεί με νέο λουτρό αίματος, με νέο ξεριζωμό των ξεριζωμένων που βρήκαν εκεί προσωρινό καταφύγιο, με πλήρη κατάρρευση της λειτουργίας όσων οργανισμών αρωγής, ντόπιων και διεθνών, εξακολουθούν να κάνουν ό,τι μπορούν στο έδαφος για να καλύψουν τις θηριώδεις ανάγκες του πληθυσμού σε τρόφιμα, νερό, περίθαλψη. Για αυτούς τους λόγους είναι αυτονόητη η κατάσταση συναγερμού για το διεθνές κίνημα.

Αλλά οι ασταμάτητες εδώ και 2 μήνες δημόσιες προειδοποιήσεις του Νετανιάχου εξυπηρετούν και πολιτικές ανάγκες της ισραηλινής κυβέρνησης.

Η πρώτη είναι η άσκηση πίεσης στη Χαμάς να υποχωρήσει στις διαπραγματεύσεις. Σε αυτό το πεδίο, η κυβέρνηση Νετανιάχου αντιμετωπίζει τη δική της πίεση στο εσωτερικό. Το κίνημα που ζητά «ό,τι χρειαστεί για την απελευθέρωση των ομήρων» επιμένει να

αποφεύγει να πάρει θέση για τον πόλεμο: είτε γιατί συμμαρξίζεται τους ευρύτερους στόχους του, είτε από κυνική αδιαφορία για τις ζωές των «Άλλων», είτε σε μια προσπάθεια να κερδίσει ευρύτερη λαϊκή στήριξη, χωρίς να «διχάζει» την κοινωνία που βρίσκεται πλειοψηφικά σε μιλιταριστικό ντελίριο. Όμως οι άνθρωποι που συμμετέχουν σε αυτές τις -διογκούμενες- διαδηλώσεις δεν γίνεται να μην έχουν επηρεαστεί από μια συσσωρευμένη εμπειρική γνώση: Μετά από 7 μήνες επιθετικών επιχειρήσεων στη Γάζα, ο Ισραηλινός Στρατός έχει κατορθώσει να ανακτήσει 3 ομήρους (και έχει σκοτώσει μερικές δεκάδες). Στον αντίποδα, η μέθοδος πολιτικής συμφωνίας με τη Χαμάς είχε ως αποτέλεσμα την επιστροφή 112 ομήρων. Σε αυτή την επίγνωση «πόνταρε» και το στρατιωτικό σκέλος της Χαμάς, δίνοντας στη δημοσιότητα βίντεο Αμερικανοϊσραηλινού ομήρου που επιτίθεται στην κυβέρνηση Νετανιάχου

και ζητά είτε να εξασφαλίσει την απελευθέρωσή τους είτε να παραιτηθεί.

Το διεθνές κίνημα οφείλει να παρέμβει σε αυτόν το «διάλογο», ρωτώντας τις κυβερνήσεις: Διαφωνούν με τις εκτεταμένες ανταλλαγές κρατουμένων, με τη μόνιμη κατάπαυση του πυρός, με τη διευκόλυνση μαζικής εισόδου ανθρωπιστικής βοήθειας, με την απόσυρση των ισραηλινών δυνάμεων εισβολής/κατοχής και την ελευθερία μετακίνησης των εκτοπισμένων; Τι από αυτά θεωρείται «Παλαιστινιακή αδιαλλαξία»;

Η δεύτερη λειτουργία των διαρκών προειδοποιήσεων για τη Ράφα από τα χείλη του Νετανιάχου αφορά τον επικοινωνιακό αντιπερισπασμό από τα εγκλήματα που συνεχίζονται αμείωτα και χωρίς τη χερσαία εισβολή. Και γι' αυτό, ο αναγκαίος συναγερμός του διεθνούς κινήματος για τα ακόμα χειρότερα στη Ράφα, πρέπει να συνδυάζεται με την ανάγκη να μην σταματήσουμε

Η ένταση με το Ιράν

Η δολοφονική επίθεση του Ισραήλ στην ιρανική πρεσβεία στη Συρία, πλήττοντας «ιρανική επικράτεια» και παραβιάζοντας το σεβασμό στις διπλωματικές αποστολές, προκάλεσε μια νέα ένταση με την Τεχεράνη και έναν σύντομο γύρο ανταλλαγών χτυπημάτων.

Η ιρανική ηγεσία εξαπέλυσε μια πυραυλική επίθεση της οποίας η σημασία δεν πρέπει να υποτιμηθεί: Για πρώτη φορά στα 45 χρόνια ύπαρξής της, η Ισλαμική Δημοκρατία προχώρησε σε ένοπλη ενέργεια κατά του «μεγάλου εχθρού». Η κλίμακα της ενέργειας ήταν μεγάλη -με δεκάδες drones, πυραύλους κρουζ και βαλλιστικούς πυραύλους.

Η Τεχεράνη δεν μπορούσε να καταφύγει σε κάτι «μικρό» (όπως η χαμηλών τόνων απάντηση στην παλιότερη δολοφονία του Σουλεϊμάνι από το αμερικανικό κράτος), ενώ θέλησε να αποφύγει μια πανομοιότυπη απάντηση (χτύπημα σε κάποια ισραηλινή πρεσβεία), πιθανά θέλοντας να επιδείξει ότι αυτή σέβεται τις διπλωματικές αποστολές αλλά και να αποφύγει την ένταση με τη χώρα φιλοξενίας του ισραηλινού στόχου. Ένα πλήγμα στο ίδιο το Ισραήλ έδειχνε μονόδρομος.

Αλλά φρόντισε να στείλει σήμα αποκλιμάκωσης, δίνοντας όλο τον χρόνο στο Κράτος του Ισραήλ και τους διεθνείς συμμάχους του να οργανώσουν την αεράμυνα και να διασφαλίσουν ότι θα περιοριστεί ο αντίκτυπος του χτυπήματος. Αμέσως μετά, η ιρανική ηγεσία έσπευσε να δηλώσει ότι θεωρεί το ζήτημα λήξαν σε ό,τι την αφορά.

Μετά από παρατεταμένες εσωτερικές διαφωνίες, αλλά και εντατικές συνομιλίες με την αμερικανική κυβέρνηση, η απάντηση του Ισραήλ υπήρξε επίσης «χαμηλών τόνων» με ένα περιορισμένο-χειρουργικό χτύπημα στο Ισφαχάν που δεν προκάλεσε ιδιαίτερες ζημιές.

Χορογραφία

Το όλο επεισόδιο είχε ασφαλώς δόσεις «πολιτικής χορογραφίας». Η ηγεσία του Ιράν έδωσε μια απάντηση που επέτρεπε την επικοινωνιακή της αξιοποίηση στο εσωτερικό (όπου η αντιπαράθεση με το Ισραήλ αποτελεί ίσως την μοναδική βάση που προσφέρει κάποια λαϊκή νομιμοποίηση στο καθεστώς), ενώ έκανε σαφές στο εξωτερικό ότι δεν επιδιώκει πόλεμο.

Η σιωνιστική ηγεσία μπόρεσε να παρουσιάσει μια «νικηφόρα άμυνα» στο εσωτερικό, διαφημίζοντας την αποτυχία των περισσότερων ιρανικών πυραύλων να προσεγγίσουν και να χτυπήσουν το Ισραήλ. Ενώ αξιοποίησε και την αντιστροφή του κλίματος στο εξωτερικό, όπου (τι έκπληξη...) υποχώρησε το βαρύ κλίμα που είχε αρχίσει να διαμορφώνεται για τα εγκλήματα στη Γάζα και οι δυτικές κυβερνήσεις επανήλθαν πρόθυμα στο κλίμα μετά την 7η Οκτώβρη, περί ανάγκης προστασίας του Ισραήλ, δέσμευσης στην υπεράσπισή του κλπ. Πάνω σε αυτά πατούσε η προτροπή του Μπάιντεν στον Νετανιάχου, «Εχεις μια νίκη. Πάρ' την και σταμάτα το εδώ». Το περιορισμένο χτύπημα στο Ισφαχάν δείχνει ότι η προτροπή εισακούστηκε.

Δοκιμές

Όμως η «θεατρικότητα» που συνόδευσε την ένταση δεν σημαίνει και «στημένο παιχνίδι». Όπως φαίνεται, η προθυμία να ελαχιστοποιηθεί επικοινωνιακά ο αντίκτυπος των χτυπημάτων που δέχτηκαν (είτε για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης, είτε με το βλέμμα στην αποκλιμάκωση), αποσιώπησε κάποιες σημαντικές λεπτομέρειες.

Το Ισραήλ ανακοίνωσε ότι καταρρίφθηκε «το 99%» των πυραύλων. Ασφαλώς τα αργοκίνητα drones και οι κρουζ προορίζονταν... να καταρριφθούν. Αλλά η εκτόξευση 110 βαλλιστικών πυραύλων, με 55 να καταρρίπτονται από τους συμμάχους του Ισραήλ, άλλους τόσους να φτάνουν στον εναέριο χώρο του και τους 9 να διαπερνούν την ισραηλινή αεράμυνα, θυμίζουν περισσότερο (πραγματική) «δοκιμή» και λιγότερο (συμβολικό) «μήνυμα».

Η επίθεση στο Ισφαχάν παρουσιάστηκε από την Τεχεράνη ως μια αγνώστου προελεύσεως «στρακαστρόυκα» (για να αποκλιμακώσει) ενώ το Ισραήλ δεν ξεκαθάρισε ποτέ αν αυτή ήταν όντως η «απάντησή» του. Όπως προέκυψε, το χτύπημα ήταν όντως «αδύναμο», αλλά ο στόχος του ήταν πολύ κοντά στις (γερά φυλασσομένες) εγκαταστάσεις του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος. Το σιωνιστικό κράτος δοκίμασε να «αγγίξει» αυτές τις εγκαταστάσεις και έστειλε στην Τεχεράνη μήνυμα ότι «μπορεί».

Ως «περιστατικό» μπορεί να θεωρείται «λήξαν», αλλά δεν παύει να ισχύει ότι με την ανταλλαγή ένοπλων χτυπη-

μάτων ανεβήκαμε ένα ακόμα σκαλοπάτι στην «σκάλα της κλιμάκωσης». Η εμμονή του Κράτους του Ισραήλ με την «υπαρξιακή απειλή του Ιράν» και η προθυμία του να επιδιώξει ή έστω να ρισκάρει έναν περιφερειακό πόλεμο (μέσα στις φλόγες του οποίου μπορεί να επιδιωχθεί και μια «τελική λύση» στην Παλαιστίνη) παραμένουν ενεργά και έχουν πλέον ως σημείο αφετηρίας αυτό το «προηγούμενο».

Η αναφορά του Μπάιντεν σε μη-αμερικανική συμμετοχή σε επιθετικές ενέργειες κατά του Ιράν δεν είναι τόσο αθώα όσο ήθελε να δείχνει -γιατί δεσμευόταν ταυτόχρονα στην «άμυνα» του Ισραήλ εφόσον αυτό απειληθεί από τυχόν αντίποινα. Σε αυτό το πεδίο -στην προστατευτική ασπίδα γύρω του- είναι που χρειάζεται πραγματικά βοήθεια το Τελ Αβίβ για να αισθανθεί ότι «το παίρνει» να συνεχίσει να τραμπουκίζει. Μια δήλωση πραγματικής αποθάρρυνσης του Ισραήλ από τις ΗΠΑ, θα ξεκαθάριζε ότι «αν χτυπήσετε, μετά είστε μόνοι σας». Αντί γι' αυτό, το Κογκρέσο ενέκρινε ένα ακόμα γενναίο δωρο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας.

Αν η κλιμάκωση της σιωνιστικής επιθετικότητας απέναντι (και) στο Ιράν δεν ήρθε τελικά σήμερα, ίσως είναι γιατί εισακούστηκαν όσοι πρότειναν να αναβληθεί η «πραγματική απάντηση» για αύριο. Προς το παρόν, η σιωνιστική πολεμική μηχανή θα παραμείνει αφοσιωμένη στην προσπάθεια ολοκλήρωσης της «Νάκμα» της Γάζας...

ολέμου «από το ποτάμι ως τη θάλασσα»

να μιλάμε για την υπόλοιπη Γάζα, και για τη Δυτική Όχθη.

Ο αριθμός των νεκρών στη Λωρίδα της Γάζας σκαρφαλώνει ασταμάτητα και πλησιάζει τους 35.000 καταγεγραμμένους νεκρούς, καθώς τα αεροπορικά χτυπήματα δεν έχουν σταματήσει σε όλο το μήκος της Λωρίδας. Στο νοσοκομείο Νάσερ, στο νοσοκομείο Αλ Σίφα και αλλού, αποκαλύπτονται μαζικοί τάφοι και ενδείξεις βασανισμών και εν ψυχρώ εκτελέσεων. Καθώς πολλοί Παλαιστίνιοι επιχειρούν να κινηθούν ξανά πίσω στα βόρεια, οι ανθρώπινες πομπές αποτρέπονται από την ταξιαρχία του Ισραηλινού Στρατού που κρατά διαιρεμένη τη βόρεια και τη νότια Γάζα, πολλές φορές ανοίγοντας πυρ και σκοτώνοντας ανθρώπους που επιχειρούν να γυρίσουν σε ό,τι μένει από τις εστίες τους.

Αξιοποιώντας το γεγονός ότι η διεθνής προσοχή είναι στραμμένη στη Γάζα, το Ισραήλ έχει κλιμακώσει κατα-

κόρυφα τις επιθέσεις του στη Δυτική Όχθη. Η στρατιωτική κλιμάκωση ήταν ήδη σε εξέλιξη τα τελευταία 2 χρόνια, με μαζικές στρατιωτικές επιδρομές και πολιορκίες να επανεμφανίζονται στην προσπάθεια να καταπνίγει η νέα Αντίσταση που γεννήθηκε μέσα από την «Ιντιφάντα της Ενότητας» το 2021. Αλλά και με την αποθράσυνση των εποίκων από όταν βρέθηκαν στα υπουργεία δικοί τους άνθρωποι (κυριολεκτικά, έποικοι και οι ίδιοι). Από τις 7 Οκτώβρη και μετά, η σιωνιστική επίθεση έχει μπει «στα κόκκινα». Ο Ισραηλινός Στρατός έχει σκοτώσει εκατοντάδες Παλαιστίνιους στη Δυτική Όχθη κι έχει συλλάβει 8.500. Πρόκειται για μια συστηματική προσπάθεια «αποκεφαλισμού» της νέας Αντίστασης, στα χνάρια της πρακτικής του σιωνιστικού κράτους να κρατά εδώ και δεκαετίες στις φυλακές του σημαντικά στελέχη όλων των πολιτικών παρατάξεων της Δυτικής Όχθης. Οι έποικοι

καταστρέφουν σπίτια και χωριά, καταλαμβάνουν οικισμούς, τρομοκρατούν πληθυσμούς, προωθώντας το σχέδιο εθνοκάθαρσης. Η σιωνιστική επιθετικότητα είναι τόσο έξαλλη που υποχρέωσε ακόμα και την Ουάσινγκτον και το Παρίσι να καταφύγουν σε κάποιες (δειλές) κυρώσεις σε μεμονωμένους εποίκους, αν και έκοψαν βιαστικά τη συζήτηση που είχε ανοίξει για κυρώσεις και σε μονάδες του Ισραηλινού Στρατού...

Εν τω μεταξύ, η ανεξάρτητη έρευνα για τον πιθανό ρόλο εργαζομένων της UNRWA στην επίθεση της 7ης Οκτώβρη, ενημέρωσε ότι οι Ισραηλινές Αρχές δεν έχουν μέχρι σήμερα παράσχει κανένα υποστηρικτικό στοιχείο, ούτε έχουν απαντήσει σε ερωτήματα. Θυμίζουμε ότι μερικούς μήνες πριν, αρκούσε η διατύπωση της κατηγορίας για να σπεύσουν 18 χώρες-δωρητές να αναστείλουν τη χρηματοδότηση αυτής της αναντικατάστατης για την επιβίωση των Παλαιστινίων υπηρεσίας.

Είναι μια υπενθύμιση αυτού που έχει επιβεβαιωθεί (σε διαδοχικούς πολέμους στη Γάζα, σε παλιότερες κατηγορίες κατά παλαιστινιακών ΜΚΟ, στην περιγραφή της 7ης Οκτώβρη, στην άρνηση του πρώτου χτυπήματος σε νοσοκομείο στη Γάζα κ.ο.κ.) τόσες φορές που θα έπρεπε να γίνει κάτι σαν αξίωμα: Όταν ισχυρίζεται κάτι το Κράτος του Ισραήλ, φρόνιμο είναι να αντιμετωπίζεται επιφυλακτικά ως ψέμα μέχρι να μπορέσει να αποδείξει το αντίθετο. Αυτή η συσσωρευμένη εμπειρία κάνει ακόμα πιο εξοργιστική την ακριβώς αντίθετη πρακτική: την ευκολία με την οποία οι Ισραηλινόι ισχυρισμοί γίνονται αυτομάτως δεκτοί ως αληθείς τη στιγμή που διατυπώνονται. Από αυτές τις Ισραηλινές Αρχές περιμένουν σήμερα διάφορες κυβερνήσεις «απαντήσεις» για τους ομαδικούς τάφους (το Ισραήλ αρνείται ανεξάρτητη έρευνα) ή για την επίθεση στην πομπή με ανθρωπιστική βοήθεια...

Δράση για την Παλαιστίνη

Αυτές οι γραμμές γράφονταν μετά την ολοκλήρωση μιας ακόμα σαββατιάτικης συγκέντρωσης απέναντι στη Βουλή, της 19ης διαδοχικής, που έχει κάνει το Σύνταγμα ένα σταθερό σημείο συνάντησης. Η πρωτοβουλία αυτή αποτελεί ένα παράδειγμα -συνέπειας, επιμονής, συστηματικότητας- που όμως χρειάζεται να γενικευτεί.

Μέσα στον Απρίλη, υπήρξαν και άλλες «μικρές», αλλά σημαντικές δράσεις.

Στις 6 Απρίλη, αρκετοί από τους συγκεντρωμένους του Συντάγματος (Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση, Filmmakers for Palestine κ.ά.) συνέχισαν με μια συγκέντρωση έξω από την Αιγυπτιακή Πρεσβεία, όπου τα αραβικά συνθήματα έβαζαν στο στόχαστρο τον Φατάχ ελ Σίσι, τον δικτάτορα της Αιγύπτου για τη συνεννοχή του στο δράμα της Γάζας.

Στις 15 Απρίλη, μια μικρή πρωτοβουλία ακτιβιστών-στριών ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα για «μπλοκάρισμα της οικονομίας», εμποδίζοντας με την παρουσία τους την πρόσβαση στο λιμάνι της Cosco, ενώ αργότερα τη σκυτάλη πήραν οι Μητέρες Ενάντια στη Γενοκτονία με σύντομη συγκέντρωση στην πύλη εισόδου-εξόδου των κοντέινερ και πορεία στον κεντρικό δρόμο.

Συνεχίστηκαν επίσης αμείωτες οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό, από πολιτικές οργα-

νώσεις (πχ. στη Λέσχη Σπάρτακος), από τοπικές συλλογικότητες (πχ. από την Εργατική Λέσχη Νέας Σμύρνης), από παλαιστινιακές συλλογικότητες (όπως η Μέρα των Παλαιστινίων Φυλακισμένων στο Σομούνη). Οι «Μουσικοί της Αθήνας για τους Μουσικούς της Γάζας» συνέχισαν τις συναυλίες στήριξης των καλλιτεχνών στη Γάζα, αυτήν τη φορά στο Ίλιον Plus, όπου και ενημέρωσαν για την πρόθεση να συνεχίσουν, ενδεχομένως και σε ανοιχτούς χώρους.

Με τη συγκέντρωση στη γερμανική πρεσβεία (με κάλεσμα του BDS Greece και ανταπόκριση πολιτικών οργανώσεων της Αριστεράς) ενάντια στην κατασταλτική ματαίωση Συνεδρίου για την Παλαιστίνη στο Βερολίνο, αλλά και τη συγκέντρωση στην αμερικανική πρεσβεία (με πρωτοβουλία φοιτητικών συλλόγων που πλαισιώθηκε και από άλλες δυνάμεις) για στήριξη στον αγώνα των φοιτητών-τριών στις ΗΠΑ, εκφράστηκε και η αλληλεγγύη στα πιο προωθημένα αποσπάσματα του διεθνούς κινήματος.

Παράλληλα, απασχολεί το ζήτημα της έμπρακτης-υλικής αλληλεγγύης στο λαό της Γάζας. Από το μαζικό μονοήμερο φεστιβάλ Gather for Gaza στην Πάντειο μέχρι τις «αυτοσχέδιες» προσπάθειες μεμονωμένων αγωνιστριών-ων όπως το «Ένα Τραγούδι για τη Γάζα» στη Νέα Ιωνία, γίνονται προσπάθειες συλλογής χρημάτων για τους ανθρώπους μας εκεί, που θα πρέπει να συνεχιστούν και να διευ-

ρυνθούν. Αντίστοιχα, η ΟΕΝΓΕ έχει απαιτήσει από την ελληνική κυβέρνηση να μεταφέρει και να περιθάλψει βαριά τραυματίες στα ελληνικά νοσοκομεία. Μια ολόκληρη βδομάδα αφού κατατέθηκε το κατεπείγον αίτημα, η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Υγείας δεν είχε μπει καν στον κόπο να απαντήσει. Οι ευθύνες του ελληνικού κράτους δεν ξεπλένονται από -ούτε περιορίζονται σε- αυτή την ελάχιστη ανθρωπιστική υποχρέωση. Αλλά ούτε αυτό δεν προτίθεται να κάνει η ελληνική κυβέρνηση χωρίς μαζική πίεση...

Στις αρχές Απρίλη, η διαδήλωση για

την επέτειο του NATO πήρε χαρακτηρισμό αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό, με την πορεία να συνεχίζει μέχρι την Σιωνιστική Πρεσβεία. Αντίστοιχα στη φετινή Πρωτομαγιά, αρκετές δυνάμεις προσανατολίστηκαν στον διεθνιστικό της χαρακτήρα, για να δώσουν και πάλι το στίγμα της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Η φετινή επέτειος της Νάκμπα, στις 15 Μάη, είναι ένας ακόμα σημαντικός, ξεχωριστός σταθμός, αλλά η πολύμορφη δράση πρέπει να συνεχιστεί, πριν, γύρω και μετά από αυτή την κομβική μέρα...

Ράφα, Λωρίδα της Γάζας.

Πανεπιστήμιο Κολούμπια.

Άρωμα 1968 στα αμερικανικά πανεπιστήμια Ρίχνουν τα σώματά τους πάνω στα γρανάζια

Του Πάνου Πέτρου

Περιγράφοντας σε παλιότερη αρθρογραφία τα ποιητικά βήματα μπροστά που εκφράζονται στην πολιτικοποίηση του νεανικού κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, καταλήγαμε με το ερώτημα: Αν η πορεία αυτού του ριζοσπαστισμού θα υποχρεώσει τον ιστορικό του μέλλοντος να βάλει την Επίθεση της 7ης Οκτώβρη στο βάθρο των μεγάλων γεγονότων για το διεθνές κίνημα, πλάι στην βιετναμέζικη Επίθεση της Τετ το 1968.

Λίγους μήνες μετά, το Πανεπιστήμιο Κολούμπια καταλήφθηκε και δέχτηκε εισβολή της αστυνομίας, για πρώτη φορά στην ιστορία του μετά από εκείνον τον Απρίλη του 1968 που αποτυπώθηκε στο «Φράουλες και Αίμα».

Η συνέχεια είναι λίγο-πολύ γνωστή, καθώς συγκεντρώνει το καθημερινό ενδιαφέρον φίλων και εχθρών. Το κάμπους του Κολούμπια ανακαταλήφθηκε με ακόμα μαζικότερους όρους μετά την αρχική καταστολή και σύντομα η φωτιά εξαπλώθηκε σε δεκάδες πανεπιστήμια σε όλες τις ΗΠΑ. Τα κάμπους των ελίτ ιδρυμάτων έχουν γεμίσει από σκηνές, παιδιά με κουφίγιες στο λαιμό, παλαιστινιακά τραγούδια, παιδιά που διαβάζουν και συζητούν βιβλία για την Παλαιστίνη. Από τις όμορφες εικόνες που γεμίζουν το ίντερνετ, ξεχωρίσαμε μια βιβλιοθήκη αφιερωμένη στον Ριφάτ Αλαρίρ, τον ποιητή που λίγο πριν τον σκοτώσει η ισραηλινή αεροπορία μας είχε παραδώσει τους στίχους: «Αν πρέπει να πεθάνω, πρέπει να ζήσεις για να πεις την ιστορία μου... Αν πρέπει να πεθάνω, ας φέρει αυτό ελπίδα...». Και την προβολή της «Μά-

χης του Αλγερίου» στο προαύλιο του Στάνφορντ.

Πολλές κατασκηνώσεις έχουν δεχτεί αστυνομικές εισβολές και σε πολλές περιπτώσεις είναι ελπιδοφόρα και συγκινητική η στήριξη που προσφέρει το εκπαιδευτικό προσωπικό στον φοιτητικό κόσμο, παίρνοντας θέση ενάντια στις Πανεπιστημιακές Αρχές που καλούν την Αστυνομία. Με τη δυσκολία πρόσβασης σε κλειδωμένα Πανεπιστήμια (όπου απαιτείται κάρτα εισόδου κλπ), ο κόσμος της αλληλεγγύης συνήθως κάνει συγκεκριμένες έξω από τα κάμπους.

Είναι μια από εκείνες τις περιπτώσεις στην ιστορία όπου η καταστολή γυρίζει μπουμεραγκ στους καθοδηγητές της. Επιχειρώντας να φимώσουν την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, προκαλούν μια παθιασμένη διεκδίκηση της Ελευθερίας του Λόγου. Αλλά όχι αφηρημένα, όχι ως αλλαγή της ατζέντας μακριά από τη σφαγή στη Γάζα: Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες αγωνίζονται για την ελευθερία να μιλάνε και να δρουν για την Παλαιστίνη.

Οι βετεράνοι του Μπέρκλεϊ συνήθιζαν να γράφουν ότι οι φοιτητές της εποχής ριζοσπαστικοποιούνταν από την συνειδητοποίηση της αντίφασης ανάμεσα στις φιλελεύθερες/προοδευτικές ιδέες που διδάσκονταν και την κοινωνική πραγματικότητα έξω από το πανεπιστήμιο. Ένα αντίστοιχο αίσθημα μπορεί να εντοπιστεί κανείς και σήμερα την φοιτητική νεολαία, όσον αφορά ζητήματα αποικιοκρατίας, φυλής κ.ο.κ., όπως αποτυπώνεται στην πικέτα: «Κολούμπια, γιατί μου ζητάς να διαβάσω τον Εντουάρντ Σαϊντ αν δεν θες να τον χρησιμοποιήσω;». Το φοιτητικό κίνημα έχει ήδη μεταδοθεί σε κάποια πανεπιστήμια στην Αυστραλία, όπου στήθηκαν σκηνές στα κάμπους και στη Γαλλία,

όπου καταλήφθηκε το Ινστιτούτο Πολιτικών Σπουδών του Παρισιού.

Δημοσιογράφοι, πολιτικά στελέχη, διοικήσεις πανεπιστημίων και ο Τζο Μπάιντεν, έχουν καταφύγει ξανά στην εργαλειοποίηση του αντισημιτισμού για να δικαιολογήσουν την εχθρική τους στάση απέναντι στο φοιτητικό κίνημα. Καμώνονται ότι ισορροπούν, λέει, ανάμεσα στα «κατανοητά έντονα συναισθήματα για αυτό που συμβαίνει στη Γάζα» και το «αντισημιτικό μίσος». Ο Τραμπ από τη μεριά του, χαρακτήρισε την πορεία λευκής ανωτερότητας στο Σάρλοτσβιλ το 2017 (όταν οι νεοναζί σκότωσαν μια νεαρή αντιφασίστρια), ως «ένα φυσικάκι», σε σύγκριση με τις σημερινές ειρηνικές φιλοπαλαιστινιακές διαδηλώσεις. Άλλωστε σύμφωνα με αυτόν τον φανατικό υποστηρικτή του Ισραήλ, ανάμεσα στους νεοναζί που φώναζαν «οι Εβραίοι δεν θα μας αντικαταστήσουν!» υπήρχαν τότε αρκετοί «καλοί άνθρωποι». Ο Μάικ Τζόνσον, ο Ρεπουμπλικάνος Πρόεδρος της Βουλής καλεί να επέμβει η Εθνοφρουρά και να κοπεί η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων.

Εβραίοι εναντίον Σιωνισμού

Σε αυτή την κρίσιμη καμπή, αναδεικνύεται η μεγάλη αξία του φαινομένου της μαζικής κινητοποίησης της αμερικανοεβραϊκής νεολαίας στο πλευρό της Γάζας. Οι Εβραίοι στις ΗΠΑ δεν μπορούν να ασκήσουν κάποια μεγαλύτερη πίεση από τους άλλους (σε πείσμα της δημαγωγίας και της εργαλειοποίησης, ούτε το Κράτος του Ισραήλ δρα στο όνομά τους, ούτε η αμερικανική κυβέρνηση έχει ως κίνητρο το καλό τους). Αλλά η μαζική τους πολιτική δράση γκρεμίζει την ιδεολογική νομιμοποίηση της ιμπεριαλιστικής πολιτικής και πείθει (τους ειλικρινείς και τους

καλοπροαίρετους...) ότι η αντιπαράθεση του σιωνισμού με τον αντισιωνισμό είναι πολιτική και όχι φυλετική ή θρησκευτική.

Η εβραϊκή «συνιστώσα» του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη γίνεται όλο και πιο μαζική, ορατή και δραστήρια. Στο φετινό εβραϊκό Πάσχα (Πεσάχ) ήταν πολλοί και πολλές που επέλεξαν να γιορτάσουν το έθιμο του Σεντέρ στους δρόμους της Νέας Υόρκης και σε δράσεις πολιτικής ανυπακοής, που αντιμετωπίστηκαν με εκατοντάδες συλλήψεις. Η Νάομι Κλάιν, σε μια συγκλονιστική ομιλία, γεμάτη βιβλικές αναφορές λόγω της ημέρας, περιέγραψε αυτό που συμβαίνει στους δρόμους ως μια νέα «Εξοδο των Εβραίων», αυτήν τη φορά από τον Σιωνισμό, τον οποίο είχε περιγράψει ως «Ψεύτικο Είδωλο».

Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις συνεχίζουν, γενικεύοντας από σχολή σε σχολή το αίτημα για διακοπή κάθε οικονομικής συναλλαγής των ιδρυμάτων τους με το Κράτος του Ισραήλ. Μπροστά στην αγριότητα της γενοκτονίας και την οικονομική διευκόλυνσή της από πανεπιστήμια, εταιρίες, κυβερνήσεις, χιλιάδες νέες και νέοι στις ΗΠΑ πιάνουν το νήμα όσων είχε πει ο Μάριο Σάβιο, σε εκείνη την ομιλία-σύμβολο του αμερικανικού φοιτητικού ριζοσπαστισμού της δεκαετίας του '60:

«Ερχεται μια στιγμή που η λειτουργία της μηχανής γίνεται τόσο απεχθής, που σε αρρωσταίνει και σε αηδιάζει τόσο στη ψυχή, ώστε δεν μπορείς να συμμετέχεις σε αυτήν! Δεν μπορείς να είσαι μέρος της ούτε καν παθητικά! Και τότε πρέπει να ρίξουμε τα σώματά μας πάνω στα γρανάζια και πάνω στους τροχούς... πάνω στους μοχλούς, πάνω σε όλο τον μηχανισμό, και πρέπει να τον κάνουμε να σταματήσει!»